

Giới thiệu Tung Hoành Đại Thiếu

Cảnh giới trong truyện: Khai mạch - võ đồ - võ sư - võ tông - võ vương - võ hoàng - võ tôn - võ thánh - võ đế - võ thần.

Trích đoạn ngắn:

Quân Đại Soái thuần thực khoe thông thạo, rồi thoát ra trò chơi, tắt đi máy tính.

Gánh con mẹ nó chứ!

Đang muốn mở miệng khẩu nghiệp, đã thấy Quân Đại Soái nhảy lên giường ôm lấy điện thoại, hấn liền từ bỏ.

Dù sao, cũng không phải lần một lần hai, trường hợp này cũng đã quen rồi a.

- Mày lại đọc truyện yy à, ngủ sớm đi mai còn lên trường.

- Oke oke, mai nhớ gọi tao.

Quân Đại Soái gật gù cho có lệ.

Ngủ sớm? Nói đùa gì chứ, không thấy hôm nào hấn cũng đọc truyện đến hai ba giờ sáng hay sao.

Cày truyện đã là một thói quen, là một phần sinh hoạt thiết yếu của hấn rồi, một ngày không cầm lấy điện thoại cày vài chục chương truyện, hấn ngủ không ngon a.

Bỗng nhiên, cái điện thoại Samsung trong tay Quân Đại Soái vừa sặc vừa dùng nóng bùng bùng lên, ""bùm"" một phát nổ tung.

Không kịp kêu lên một tiếng mà mẹ nó, ý thức của hấn dần dần lâm vào hắc ám, hư vô tĩnh mịch.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Y Y hệ thống

Một căn phòng trọ nơi nào đó.

Quân Đại Soái tiêu sái múa may những ngón tay trên bàn phím, động tác mượt mà như nước chảy mây trôi, trong miệng gào thét liên tục..

- Nhanh nhanh.. Ăn Baron, ăn baron..

- Đang ra, đang ra.. Ui mẹ nó, thằng Rengar..

Ngồi ở bên cạnh, một tên đồng bạn lúc này hoảng hốt, luống cuống bấm hết tất cả mọi thứ có thể, tuy nhiên không thể thay đổi hậu quả là màn hình xám xịt. Hấn thở dài, buông chuột ra, nhỏ giọng lầm bầm.

- Con mẹ nó, mày đánh yasuo support còn không chịu đi theo bảo kê tao.. cái thằng óc lợn này..

Quân Đại Soái vờ như không nghe thấy, ánh mắt vẫn tập trung chuyên chú nhìn vào màn hình. Tuy nhiên, với một tên Yasuo phút 30 chỉ có một món dao điện thì có thể làm nên trò trống gì.

Rất nhanh sau đó, màn hình hấn cũng trở nên xám xịt. Trên bảng điện tử hiện lên chỉ số KDA 0/17/5.

Team xanh mất baron, nhanh chóng không có sức chống cự, dễ dàng bị đội bạn càn quét phá hủy tất cả mọi thứ. Các loại âm thanh chửi bới liên tục vang lên, khung chat náo loạn cực độ.

- Chơi thế đủ rồi, nghỉ thôi.

Quân Đại Soái thuần thực khoe thông thạo, rồi thoát ra trò chơi, tắt đi máy tính.

Hấn tràn đầy thất vọng, nhìn về phía thằng bạn đang thở dài ngán ngẫm.

- Mày không chết là win rồi, tạ thế bố mày sao mà gánh được.

- ??:D??

Tên bạn đen mặt.

Gánh!

Gánh con mẹ nó chứ!

Đang muốn mở miệng khẩu nghiệp, đã thấy Quân Đại Soái nhảy lên giường ôm lấy điện thoại, hấn liền từ bỏ.

Dù sao, cũng không phải lần một lần hai, trường hợp này cũng đã quen rồi a.

- Mày lại đọc truyện yy à, ngủ sớm đi mai còn lên trường.

- Oke oke, mai nhớ gọi tao.

Quân Đại Soái gật gù cho có lệ.

Ngủ sớm? Nói đùa gì chứ, không thấy hôm nào hấn cũng đọc truyện đến hai ba giờ sáng hay sao.

Cây truyện đã là một thói quen, là một phần sinh hoạt thiết yếu của hấn rồi, một ngày không cầm lấy điện thoại cây vài chục chương truyện, hấn ngủ không ngon a.

Bỗng nhiên, cái điện thoại Samsung trong tay Quân Đại Soái vừa sặc vừa dùng nóng bùng bùng lên, ""bùm"" một phát nổ tung.

Không kịp kêu lên một tiếng mà mẹ nó, ý thức của hấn dần dần lâm vào hắc ám, hư vô tĩnh mịch.

- Đại thiếu gia tỉnh rồi..

- Nhanh nhanh, đi gọi gia chủ và phu nhân.

...

Đột nhiên bên tai vang lên các loại âm thanh ồn ào huyền ảo, Quân Đại Soái miễn cưỡng mở mắt ra.

Đập vào mắt hấn là một tên lão già gầy còm, râu tóc bạc phơ ăn vận cổ trang, đang bắt lấy cổ tay hấn. Phía sau đứng đầy một đám người, có già có trẻ, dẫn đầu là hai vị trung niên phu phụ sang trọng, ánh mắt hòa ái nhìn lấy hấn.

"Đây là... xuyên qua??"

Quân Đại Soái rất nhanh đoán được tình huống, không ngờ nằm đọc truyện như thường lệ thôi cũng tùy tiện xuyên qua được.

Cái này cũng không hiếm lạ, thế đạo bây giờ xuyên qua như chó chạy ngoài đường, rất dễ dàng bắt gặp. Chỉ là, thật không ngờ bản thân hấn cũng là một thành viên trong đó, không biết tiền kiếp hấn là vị đại năng nào, giải cứu mấy lần thế giới để mà có được đãi ngộ như vậy.

Rất tốt, rất tốt!

Hệ thống đâu, tuyệt thế công pháp thần bảo bí tịch đâu, xuất hiện nào mấy cung.

Quân Đại Soái đang nhắm mắt tự nhủ, trước giường lão già kia đã buông tay hấn ra, vuốt vuốt chòm râu, gương mặt dương dương tự đắc.

- Không phụ lòng hai vị, lão phu chỉ cần giờ phút tài mọn đã cứu chữa được công tử.

Nói rồi, lão còn không quên lim dim mắt hưởng thụ, chờ lấy những lời ca tụng tán dương từ đám người.

Quân Đại Soái nghe được, mười phần ngửa mặt.

Lão già chánh chó, tài mọn cái con khỉ, nếu không phải bốn Đại Soái xuyên qua, nằm trên giường lúc này đã là một cái thi thể.

Đại khái đoán được tình hình, biết hai người trước mắt ắt hấn là phụ mẫu của ""ninh"", Quân Đại Soái liền giả trang ra một ánh mắt mơ hồ, ngo ngắc hỏi.

- Đây là đâu.. Các người là ai..

Nghe hấn nói thế, đôi diện đám người bắt đầu lộn xộn lên.

- Tổng đại sư, cái này là thế nào?

- Con ta làm sao?

Được gọi là Tổng đại sư cũng đầy đầu ngo ngác, toát mồ hôi hột.

Hỏi hần, hần biết hỏi ai.

Vốn dĩ các đại phu nổi tiếng trong thành đều đã được Quân gia chủ mời đến chữa trị, tuy nhiên thúc thủ vô sách. Bản thân hần cũng miễn cưỡng bị gọi tiến đến khám bệnh, không ngờ không hiểu thấu may mắn cứu tình được đại thiếu Quân gia.

- Khụ, có khả năng. mất trí nhớ a.

Nói rồi, lo lắng Quân gia chủ nóng giận trở mặt, vội vã thu thập đứng lên.

- Đột nhiên nhớ ra trong nhà có việc, hai vị, Tổng mỗ cáo từ.

Ban thường gì đó, vàng bạc gì đó, không cần cũng được. Sớm tránh xa nơi thị phi này là tốt nhất, ai biết Quân đại thiếu gia ngoài mất trí còn có ẩn tật nào nữa không, dù gì hần cũng chỉ là mèo mù vớ cá rán, may mắn cứu tình được người ta, hoàn toàn không phải chân tài thực học..

Phụ nhân kia không để ý lão rời đi, trong mắt rom róm nước, ngồi xuống đầu giường nắm lấy tay Quân Đại Soái.

- Sao lại thế được, Soái nhi con ta..

Nam tử trung niên hơi khề cau mày, giọng nói cố gắng bảo trì trầm ổn.

- Được rồi, còn sống là tốt rồi. Quân nhi, hai ta là phụ mẫu của con. Con nghỉ ngơi trước đi, có gì cần biết cứ hỏi Tiểu Liên.

Nói rồi hần đỡ lấy phụ nhân đi ra căn phòng, phía sau đám người mặc dù còn chút tò mò vẫn lục tục nói đuổi đi ra, để lại Quân Đại Soái cùng với một tiểu cô nương mười bốn mười lăm tuổi, gương mặt khả ái xinh đẹp.

"Nhìn quy cách này, có vẻ gia thế của bản thân không tệ a!"

Quân Đại Soái ngẫm nghĩ, nhìn thấy tiểu cô nương lo lắng nhìn mình, mỉm cười hỏi.

- Em là Tiểu Liên? Yên tâm, ta không có việc gì, chỉ là đầu óc có hơi loạn, tạm thời mất trí thôi.

- Dạ, thiếu gia. Ngài khát nước không?

Nghe hỏi thế, Quân Đại Soái mới phát hiện ra quả thật có chút khát, còn có đói a.

Thấy hần gật đầu, Tiểu Liên cô nương cẩn thận rót một chén nước, đưa đến cho hần, nhu hòa ngồi xuống bên cạnh. Đôi mắt đen láy nhấp nháy không ngừng tò mò nhìn hần.

Bộ dạng khả ái đáng yêu, tuy nhiên lúc này đây Quân Đại Soái không có tâm tư để ý, bởi vì bên trong đầu hần lúc này đã vang lên âm thanh mà hần chờ mong này giờ.

"Ting, Y Y hệ thống khởi động thành công"

"Đã khóa chặt ký chủ, hoàn thành số liệu"

Âm thanh mềm mại, dễ chịu tựa như nữ giới.

Quân Đại Soái tràn đầy mong ước.

"Y Y hệ thống, cái quý gì đây? "

Người khác hệ thống tên đều trâu bò, cái gì mạnh nhất võ đế, siêu cấp tông môn, đến phiên hần, làm sao chỉ có hai chữ y y.

"Y Y hệ thống tổng hợp vô văn thần kỹ bí tịch công pháp gì đó từ các vị diện trong y y giới, ký chủ yên tâm, bảo đảm trâu bò."

Nghĩ ra gì đó, Quân Đại Soái dò hỏi:

"Y Y giới, mẹ nó, không phải nói trang truyện y y đấy chứ?"

"Đúng vậy, y y giới tổng hợp tạo nên từ vô số đại năng giả, phát tay có thể tạo ra vô số vị diện, vô số sinh linh cường đại."

Quân Đại Soái ngo ngác, không ngờ, cái trang truyện bình thường hần hay vào xem lại có gốc gác trâu bò như vậy, nói thế mấy tên tác giả gì đó đều là đại năng giả hết sao?

Đại năng giả?

Sáng tạo thế giới?

Không phải chỉ là một đám rảnh rỗi, ham mê viết truyện thôi sao??

"Chắc, gì cũng được, hệ thống, mở ra số liệu ta xem."

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Món quà tân thủ

Theo mệnh lệnh của Quân Đại Soái, một cái bảng điện tử tràn đầy những số liệu dần dần hiện ra trước mắt hắn.

Ký chủ: Quân Đại Soái. Đại thiếu gia Quân gia, Thiên Long thành.

Cảnh giới: phạm nhân.

Điểm yy: không

Công pháp: không

Pháp bảo: không

Tiểu đệ: không

Nữ nhân: không

..

Phía dưới một loạt hàng số liệu đều biểu thị không, nói cách khác, Quân Đại Soái xuyên qua ngoài giữ được cái tên, cái gì cũng không có.

"Rất tốt, như vậy mới có tính khiêu chiến."

Quân Đại Soái tự an ủi bản thân, mặc dù chỉ số có chút cùi bắp, nhưng có hệ thống tại, trước sau gì hắn cũng sẽ trở thành tồn tại cường đại, vạn người kính ngưỡng.

Nhìn lấy bảng số liệu, vốn có kha khá năm kinh nghiệm cày cuốc trên truyệnyy, hắn nhanh chóng nắm bắt được, điểm yy hắn là đơn vị tiền tệ trong cái hệ thống này.

"Ngoài dùng điểm yy để mua sắm quay thưởng, ký chủ có thể ngẫu nhiên được các đại năng giả ban thưởng vật phẩm thông qua yy hệ thống, miễn là biểu hiện xuất sắc. Cho nên, ký chủ cố lên!"

Hệ thống chậm rãi nói, ôn nhu thanh âm không khỏi khiến Quân Đại Soái liên tưởng, nếu chủ nhân âm thanh này xuất hiện ngoài đời thực, ắt hẳn là một mỹ nữ, đủ giá trị nhan sắc để xứng đôi với hắn.

Quân Đại Soái được cha mẹ đặt tên là Quân Đại Soái, bởi kiếp trước hắn vừa sinh ra đã cực kỳ đẹp trai, hào quang chói lòa bốn phía.

Các nữ hộ sĩ, y tá yêu thích, cung chiều hắn vô cùng, đám cha mẹ khác nhìn thấy hắn liền vứt bỏ con cái bản thân, tiến đến cung nựng, khiến cha mẹ hắn khó khăn lắm mới mang hắn ra khỏi bệnh viện được.

Lớn lên, hắn càng ngày càng đẹp mã, số thư tình các em gái trước mặt đưa tặng cùng với lén lút gửi vào bên trong hộp bàn, đủ để chất đầy một cái sân bóng.

Nhân sinh của hắn, gắn liền với hai chữ đẹp trai.

Xuyên qua kiếp này, nhìn xem trong gương đường nét khuôn mặt hoàn mỹ kia, hơn nữa trên người còn thêm ra một cái chức đại thiếu gia.

Chắc, không chỉ đẹp trai mà còn giàu sang quyền quý.

Sự đẹp trai của hắn đã được nâng lên một cái cấp bậc.

Siêu cấp đẹp trai!

Cho nên, nói mỹ nữ hệ thống xứng đôi với hần, hoàn toàn là lời nói thật.

"Không biết xấu hổ!"

Đối với sự yy của hần, hệ thống tràn đầy xem thường.

"Cái kia, quà tân thủ của ta đâu?"

Quân Đại Soái thắc mắc.

"Ting, hộp quà tân thủ đã được gửi tặng, mời ký chủ xem xét."

"Khụ, có phải nếu ta không hỏi, người sẽ không đưa không?"

"Quên!"

Quân Đại Soái mười phần không tin, trong truyện, cái hệ thống nào không phải vừa mới dung hợp đều sẽ kính cẩn đưa tặng món quà tân thủ đầu tiên chứ.

Hệ thống này, có vấn đề.

Tinh thần khẽ động, Quân Đại Soái bắt đầu mở ra món quà tân thủ.

"Ting, đạt được kỹ năng "phân tích nhân" đến từ Cuồng huyết thiên ma vị diện"

"Ting, đạt được thuốc tăng trưởng dương vật, đến từ Nhị thứ nguyên sa đọa vị diện."

"Ting, đạt được tẩy tủy đan x5."

"Ting, đạt được tổ thể đan x5"

"Ting, đạt được nhẫn không gian."

Thật là phong phú a.

Quân Đại Soái khẽ cảm thán, đoạn điểm mở kỹ năng "phân tích nhân", đồ chơi này là kỹ năng có thể thăng cấp được, dùng để xem xét thông tin đối tượng hoàn hảo.

Thuốc tăng trưởng dương vật, cái tên thực con mẹ nó thô tục dễ hiểu, bất quá ahihi, ta thích ta thích.

Hần cẩn thận luồn tay vào trong chăn, vạch mở đũng quần nhìn xem. Thăng em mới của cơ thể này kích thích cũng tạm được, tuy nhiên là nam nhân mà, ai chả muốn cái đấy của mình lớn hơn.

Cái gì, người nói người không muốn?

Àn, hần là người chỉ cần của bạn trai mình lớn thôi đúng không, cái này ta hiểu.

Quân Đại Soái bắt đầu tưởng tượng, có một ngày hần trở thành tồn tại đỉnh thiên lập địa, thăng em ngạo nghễ vuron cao, dưới chân vô số mỹ nữ chen chúc quỳ liếm. Hình ảnh đậm ô vi ngạn, bá đạo cái thế khắc sâu trong ký ức quần chúng giang hồ.

- Thiếu gia làm sao vậy?

Tiểu Liên cô nương nhìn thấy Quân đại thiếu gia ngơ ngẩn, nước miếng chảy ròng ròng, không khỏi lo lắng hỏi.

Quân Đại Soái dứt bỏ mạch suy nghĩ, tận lực ôn hòa nhìn nhìn cô nàng.

- Tiểu Liên, em kể cho ta nghe mọi chuyện đã xảy ra đi.

Trước mắt, cần nhanh chóng thích ứng, dung nhập vào cái thân phận này đã.

Qua một hồi lâu, Quân Đại Soái dần dần biết được những điều hần cần biết đến.

Nơi này, được gọi là Thiên Vũ thế giới, tồn tại ngũ đại lục rộng lớn vô biên, cùng với vô số các hòn đảo, lục địa nhỏ.

Theo thứ tự, Đông Phương - Tây Vũ - Nam Thiên - Bắc Việt - Triều Châu đại lục, trong đó lấy Triều Châu đại lục dẫn đầu, mạnh mẽ và thần bí nhất.

Cái thế giới này, có người có yêu có ma quỷ.

Bắc Việt đại lục cùng Nam Thiên đại lục là nơi nhân loại chủ yếu chiếm lĩnh, phía Tây là sào huyệt vô số yêu ma quỷ quái. Đông Phương đại lục thì tồn tại bình đẳng giữa nhân loại cùng yêu thú, chỉ có số ít ma quái vắng lai, nếu gặp được sẽ bị cộng đồng tẩy chay.

Triều Châu đại lục là nơi người người hướng tới, với trình độ của Tiểu Liên chỉ biết được có thế này.

Ngăn cách giữa các đại lục là các đại dương rộng lớn, tràn đầy hung hiểm, chỉ có những người đạt đến tu vi nhất định mới có thể vượt qua.

Quân gia Quân Đại Soái đang ở là một gia tộc tương đối có tiếng nói ở Thiên Long thành.

Đừng nhìn tên nghe có vẻ trâu bò, thực tế Thiên Long thành này chỉ là một cái thành trì cấp thấp nằm ở rìa phía đông Bắc Việt đại lục.

Nếu có một cái bản đồ hoàn chỉnh, Thiên Long thành có tên bên trên hay không vẫn là một vấn đề.

Đối với cái này, Quân Đại Soái biểu thị không sao cả.

Nhân vật chính không phải đều từ thấp kém nhất phát triển lên sao, sáo lộ quen thuộc a.

"Đúng rồi, mình có quên cái gì đó không nhỉ?"

"Ting, mở ra nhiệm vụ chính tuyến."

Hệ thống tựa hồ được nhắc nhở, rất kịp thời phát ra âm thanh.

"Nhiệm vụ chính tuyến: Trong vòng 100 năm xưng bá Bắc Việt đại lục, trở thành uy vũ đệ nhất đại thiếu gia"

"Nhiệm vụ hoàn thành: ban thưởng (chưa biết)"

"Nhiệm vụ thất bại: trừng phạt (thiên vĩnh viễn, xóa bỏ hệ thống cùng tương quan ký ức)"

What!

Quân Đại Soái trừng lớn mắt.

Nhiệm vụ trừng phạt thật con mẹ nó ác độc!

Nếu hoàn thành còn tốt, dễ nói.

Làm không được, bản thân hẳn sẽ bị vứt bỏ ở lại cái thế giới tràn đầy hung hiểm này, đã thế còn trở thành một tên thái giám.

Mà mẹ nó!

Quân Đại Soái khóc không ra nước mắt..

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Đồ Tốt

Quân Đại Soái cẩn thận xem xét cơ thể của mình.

Tiền thân tư chất kém cỏi không thể tu luyện, nên dễ dàng sa đọa thành một tên hoàn toàn vô dụng, thân thể tương đối suy nhược, gầy yếu.

Nghe Tiểu Liên kể, hôm qua hẳn buổi sáng đi dạo thanh lâu, đến chiều đã bị người đánh văng ra, không một hơi thở.

Mặc dù Quân gia gia chủ nộ khí trùng thiên tìm đến nói đạo lý, nhưng cuối cùng cũng phải nhượng bộ lui binh.

Khó trách, cao võ thế giới, nơi nào không có hậu trường cứng rắn.

Quân gia gia chủ chỉ là một cái tam phẩm Võ Tông, lật lên không nổi sóng gió.

- Thiếu gia, A Điền A Thất bọn họ, bởi vì họ chủ không tốt khiến thiếu gia có chuyện nên đã bị nhốt vào trong lao. Ngài xem, có thể thả bọn hắn ra

không?

Tiểu Liên nhỏ giọng nói, sợ chọc cho Quân Đại Soái không vui.

Tiểu cô nương tâm địa đơn thuần, bình thường quan hệ tương đối tốt với hai tên hạ nhân kia, thấy đại thiếu gia đã khỏe mạnh không sao liền mở miệng cầu xin

- Tốt, thuận tiện mang cho ta chút đồ..

Quân Đại Soái cũng không chấp vật, tùy tiện để Tiểu Liên đi làm chút đồ ăn, bản thân ngồi trên giường lấy ra mấy viên đan dược nhận được từ món quà tân thủ.

"Trước phục dụng mấy cái tẩy tủy đan xem sao."

Nội tâm hắn có chút kích thích, rốt cuộc bản thân sắp bước ra bước đầu tiên trên con đường trở thành cường giả.

"Ting, phục dụng tẩy tủy đan, tẩy kinh phạt tủy, cải tạo kinh mạch tư chất. "

"Cải tạo hoàn tất. Tư chất ký chủ: hạ phẩm linh căn"

Trong cơ thể truyền đến cảm giác thoải mái, từng tia linh khí sạch sẽ thuần khiết, dần dần thay thế tởc khí trong cơ thể. Dược lực của viên đan dược tan ra, hóa thành từng đoàn nhiệt lưu phân tán vào các mạch máu, lục phủ ngũ tạng.

"Mới chỉ hạ phẩm, nghe là biết cùi bắp rồi!"

Quân Đại Soái không chán chừ, định nuốt tiếp mấy viên tẩy tủy đan còn lại.

Hệ thống biểu thị, tẩy tủy đan sơ cấp tối đa phục dụng ba viên, dùng nhiều hơn cũng vô hiệu.

"Nói thế, đồ chơi này còn có cao cấp hơn a!"

Không vội, không vội, hắn trước nuốt vào hai viên.

"Ting, tư chất ký chủ: trung phẩm linh căn"

"Ting, tư chất ký chủ: thượng phẩm linh căn"

Một giây sau.

Quân Đại Soái phát giác được, trong không khí từng tia từng tia thiên địa linh khí lưu động, đối với bản thân vô cùng thân thiết, mà không hoàn toàn xa lánh hồ hững như vừa nãy.

Tư chất càng cao, càng dễ dàng dụ dỗ hấp thu thiên địa linh khí a!

Cơ thể bên ngoài bao phủ một lớp kết dính màu đen hôi thối do tạp chất bên trong cơ thể tiết ra, hần nhần nhần mũi, vội vàng đi tắm.

Ngâm mình trong bồn tắm, nhìn xem da dẻ bóng loáng, mặc dù cơ thể có chút gầy gò, nhưng Quân Đại Soái vẫn tương đối hài lòng.

Hắn thư thái rảnh rỗi, lấy ra tổ thể đan, tiếp tục phục dụng.

Đan dược này có công hiệu tăng lên toàn diện tố chất cơ thể, để thực lực tiến thêm một bước, thích hợp xây dựng nền tảng.

Vẫn là tối đa ba viên.

"Ting, lực lượng ký chủ tăng lên: 500 cân"

"Ting, lực lượng ký chủ tăng lên: 1000 cân"

"Ting, lực lượng ký chủ tăng lên: 1500 cân"

Cái này, tương đương với một tên Khai Mạch cảnh tầng năm, phải biết Quân Đại Soái còn chưa có bắt đầu tu luyện nha.

Quân Đại Soái không để ý chút nào đến cảm giác lực lượng tràn đầy trong cơ thể, không phải hắn không quan tâm, mà có đồ vật khác hấp dẫn sự chú ý của hắn hơn.

Thuốc tăng trưởng dương vật.

Đồ tốt nhất, luôn sử dụng sau cùng a.

Nguyên bản trong Nhị Thử Nguyên sa đoạ vị diện, đồ chơi này có thể làm cho thằng em của hấn dài ra 25cm rộng 6 cm, không biết đến lượt hấn sẽ có hiệu quả như thế nào a.

Quân Đại Soái ngửa cổ uống vào, mùi vị giống như nước ép dưa hấu vậy.

Hạ thân hấn đột nhiên nóng bừng bừng, tràn đầy ngứa ngáy, dù lúc này hấn đang ngâm mình trong dòng nước mát lạnh.

Thằng em phía dưới theo mắt thường có thể nhìn thấy, dần dần dài ra, to lên, tựa như cây gậy như ý của Tôn hầu tử đang dần dần biến lớn vậy.

Tuy nhiên, kích thước không quá mức to lớn a.

"Hệ thống đầu, mày ra đây. Sao chỉ có 18cm rộng 4cm vậy?"

"Trải qua hệ thống cải tạo, thuốc tăng trưởng dương vật đã thay đổi chút ít số liệu."

"Tại saooooo?"

"To lớn quá, cũng không tốt."

"Là nguoi cảm thấy thế?"

"Đúng vậy, chủ yếu vẫn là kỹ thuật. Ký chủ yên tâm, số liệu này đã tham khảo qua ý kiến của các chị em ở ba ngàn thế giới, xác nhận vô cùng thích hợp."

Quân Đại Soái đối với cái này đồng ý, mặc dù vẫn có chút tiếc nuối thằng em của hấn không được vĩ đại như tưởng tượng, nhưng như thế này cũng quá tốt rồi.

Chỉ là, hệ thống thế mà cũng quá đề ý đến vấn đề này đi chứ!

Nhìn xuống cự vật phía dưới, hấn không khỏi ngao ngễ chống nạnh đứng dậy, bại lộ thằng em ra cho nó hít thở không khí, chào đón cuộc sống mới.

"Cộp"

Chiếc thùng gỗ đựng đầy nước rơi xuống đất, nước bắn tung tóe ra sàn.

Tiểu Liên cô nương đỏ mặt xấu hổ, hai tay che mặt luống cuống chạy ra khỏi phòng tắm.

Quân Đại Soái giật mình, hơi chút lúng túng.

Kiếp trước vẫn là một tên xử nam a, lần đầu tiên hấn bại lộ hoàn toàn cơ thể ra trước mắt nữ nhân, mặc dù đường nét kích thước đều hoàn hảo, nhưng ngại ngùng là điều không tránh khỏi.

Hấn lấy ra món đồ cuối cùng nhận được, là nhãn không gian, ý niệm khẽ động, tiến vào nhìn xem.

Vốn hấn cứ nghĩ bên trong hét thây đều là khu vực hư vô mờ mịt, không có bất kỳ vật gì, tuy nhiên không ngờ lại phát hiện một quyển sách đen xì.

Mặt ngoài đề nổi bốn chữ "Ngự Nữ Tâm Kinh"

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Ngự nữ tâm kinh

Ngự Nữ Tâm Kinh.

Nghe tên, có vẻ đây là một môn công pháp song tu trong truyền thuyết, thật mẹ nó hấp dẫn.

Hóa ra đây mới chính thức là đồ tốt thực sự, thế mà hệ thống giấu giấu diếm diếm không chịu nói. Nếu không phải Quân Đại Soái cẩn thận mò mẫm, suýt chút nữa đã bỏ qua.

Đối với ý kiến của hấn, hệ thống chỉ đáp lại một chữ "'quên'".

Quân Đại Soái tùy tiện mở ra nhìn xem, vừa nhìn đã tràn đầy hứng thú không rời mắt.

Người thường sau khi ân ái xong thì mệt mỏi, còn ân ái theo đúng công pháp này thì càng ngày càng khoẻ mạnh, bởi nó kết hợp giữa Trọc và Thanh, giữa Uế và Tịnh, giữa Âm và Dương, lấy cái lý vi diệu của Âm Dương hoà hợp mà sáng tạo ra pháp môn này...

Nói thực con mẹ nó khó hiểu, tác giả cũng không biết bịa tiếp ra sao.

Khụ, Quân Đại Soái bỏ qua phần giới thiệu, nhìn xem phía dưới.

Theo “Ngũ nữ tâm kinh”, áp dụng tư thế thích hợp, kết hợp với tâm pháp, ý niệm điều động, không những có thể tăng thêm khoái cảm, mà còn có thể giúp nam giới tăng thêm công lực, nữ giới điều hòa khí huyết, da dẻ hồng hào, càng thêm xinh đẹp vũ mị...

Quân Đại Soái lật lật nhìn xem, một loạt các khẩu quyết, cùng với các tư thế kỳ lạ nhưng tràn đầy kích thích, khiến thẳng em hân hào hứng dựng đứng lên.

Hắn vội vã từ bỏ, không xem nữa, mặc vào quần áo rồi đi ra phòng tắm.

Bên ngoài Tiểu Liên cô nương đứng đấy chờ đợi, trên gương mặt hồng hào vẫn chưa tiêu tan. Nhìn thấy đại thiếu gia đã tắm xong, Tiểu Liên vội bước đến đỡ lấy, e sợ hắn còn có gì bất trắc.

- Được rồi, ta không sao.

Quân Đại Soái từ chối thịnh tình Tiểu Liên, không nói cơ thể hắn lúc này hoàn toàn khỏe mạnh, hắn cũng không quen được người khác hầu hạ như vậy.

Hắn nhàn tản đi chuyển trong Quân phủ, ngắm nhìn mọi thứ tràn đầy mới lạ.

Quân phủ tương đối rộng rãi, cái gì cần thiết đều có, cái nào không cần thiết cũng có. Kiến trúc sang trọng bề thế, khắp nơi hoàng kim tán loạn, chỉ đơn giản liếc qua thôi cũng có thể biết rõ một điều.

Quân gia, rất có tiền!

- Đưa ta đến diễn võ trường.

Làm một cái đại thiếu gia đúng nghĩa, trước hết cần thiết mấy tên đàn em, mấy tên chó săn a. Quân Đại Soái dự tính trước chọn lựa mấy tên hạ nhân trong gia tộc.

- A..

Tiểu Liên hơi chút lúng túng, trước kia không phải đại thiếu gia là cỡ nào không tình nguyện bước chân nửa bước đến diễn võ trường, hôm nay sao tự dưng lại chủ động muốn đến đó.

- Sao vậy?

- Dạ, dạ, để Tiểu Liên dẫn thiếu gia đi.

Thôi vậy, làm một cái thị nữ hợp cách, chỉ cần biết tuân thủ hết lòng mệnh lệnh thiếu gia đưa ra là được.

Diễn võ trường rộng rãi khí thế, bày đầy những dàn binh khí, đủ các thể loại.

Lúc này, một đám nam nữ hạ nhân đang náo nhiệt tập luyện, nhìn thấy Quân Đại Soái xuất hiện, động tác cứng ngắc nhìn lấy hắn.

Phế vật này, sao lại xuất hiện ở đây!

Không phải đám hạ nhân này khinh thường, mà vốn dĩ, đại thiếu gia bọn hắn quả thực một tên phế vật.

Đi theo hắn, mặc dù có ăn có mặc, nhưng sẽ bị chúng bạn đồng nghiệp xem thường nha.

- Đại thiếu gia, có việc?

Nói chuyện là một tên nam tử gương mặt chữ điền, cả người cơ bắp vạm vỡ, nước da màu đồng thau tràn đầy lực lượng.

Tiểu Liên sớm đã nói cho hắn biết, người này là Quân Đại Sơn, một tên trưởng lão dòng chính, phụ trách huấn luyện cho đám hạ nhân này.

- Sơn thúc cứ tiếp tục, ta chỉ là tùy tiện nhìn xem.

Quân Đại Soái phát phát tay cho hắn không tiếp tục quấy rầy, bản thân thì đứng ở bên cạnh khoanh tay, sử dụng kỹ năng ""phân tích nhân"" quan sát.

Hết thấy công pháp bí tịch, hay lực lượng cơ thể bọn hắn đều hiện ra rõ mồn một trước mắt Quân Đại Soái.

Hắn chú ý một cái, thể mà còn có chỉ số trung thành, đa phần đều thấp lẹt tẹt, chỉ ở 20 30, số ít 50 60.

"Chỉ số trung thành 100 điểm, đối tượng sẽ hoàn toàn nào tàn nghe lời ký chủ, phục tùng tất cả mệnh lệnh."

"Ta bảo hắn đi chết, hắn cũng chết?"

"Đúng vậy. Độ trung thành về 0, ký chủ lúc nào cũng sẽ tùy cơ bị phản bội"

Quân Đại Soái nhàm chán liếc nhìn, Tiểu Liên thể mà độ trung thành lên đến 83 điểm, xem ra tiểu cô nương này rất tốt a.

- Thiếu gia, ngài muốn làm gì vậy?

Tiểu Liên thấy hắn nhìn mình, lí nhí mở miệng.

- Tìm vài tên tiểu đệ nha.

- Ngài không cần bọn A Điền A Thất nữa sao?

- Tốt, mang bọn hắn đến đây, để ta nhìn xem

Tiểu Liên rời đi, một lát sau đã dẫn trở lại hai tên thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, nhìn bộ dạng quần áo lam lũ, chắc hẳn là hạ nhân.

Hai người này đan tay vào nhau, đầu hơi cúi, trong lòng tràn đầy lo lắng.

Quân Đại Soái tùy tiện liếc nhìn, độ trung thành thể mà đạt đến xấp xỉ 80 điểm.

Vốn bản ý của hắn, lựa chọn tiểu đệ cần có chút thực lực, nên mới muốn tuyển chọn mấy tên hạ nhân đã trải qua tu luyện, nhưng nhìn thấy hai tên này dù bị giam nhưng vẫn duy trì lòng trung thành cao như vậy, hắn có chút yêu mến.

- Tốt, đều tiếp tục hầu hạ bản thiếu gia đi.

- Đa tạ thiếu gia!

A Điền A Thất mừng rỡ, vội vàng quỳ xuống bái lạy. Tiểu Liên cũng đi theo vui vẻ.

- Thiếu gia thật tốt!

Không những không trừng phạt, đuổi ra khỏi Quân phủ, mà đại thiếu gia còn tiếp tục thu nạp bọn hắn, thật quá tốt rồi.

Quân Đại Soái hơi chút cảm khái, mấy tên này trung thành tuy cao, nhưng tư chất dòng dạng như hắn, đều là rác rưởi.

Tuy nhiên.

Tư chất kém, ta có tẩy tủy đan.

Thực lực thấp, ta có hệ thống.

Chỉ cần trung thành, hết thảy đều không vấn đề?

Đi theo bản thiếu là người xuyên không lẫn lộn, sớm muộn tất cả đều trở thành thiên chi kiều tử.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Nhiệm vụ tân thủ

Bên trong thư phòng, Quân Đại Soái chậm rãi nhấp môi chén trà, trước người là hai tên tùy tùng đứng đầy khoanh tay.

- A Điền, A Thất, kể lại việc lúc trước ở thanh lâu cho ta.

Tiểu Liên không phải người trong cuộc, hiểu biết có hạn, Quân Đại Soái muốn hay tên này kể rõ nguyên nhân gì mà tiền thân lại chết đi như vậy.

Dù sao, ăn nhờ ở đậu thân xác người ta, cũng nên làm một chút việc gì đó.

A Điền vóc dáng béo mập, gương mặt trung hậu chất phác, lúc này lí nhí.

- Thiếu gia, thiếu gia..

Nói rồi lúng túng, không biết lựa lời, bên cạnh A Thất nhanh nhẹn mở miệng,

- Để ta kể, bẩm thiếu gia, chuyện là thế này.

Hóa ra, tiền thân dạo chơi thanh lâu, tùy tiện đùa giỡn kỹ nữ. Nhìn thấy một mỹ nhân xinh đẹp xuất hiện, kiều mị yêu kiều, dù cho trên người mang khăn che mặt nhưng chỉ một cái nhìn nhợt nhạt mắt đã làm hấn thú tính nổi lên, tiến tới trêu ghẹo.

Kết quả, phía sau một tên hơi kém mỹ nữ dùng dùng nổi giận, một chương võ tới, cả thân hình gãy gò phá cửa bay ra ngoài, ô hô ai tai.

Mỹ nữ kia còn nói cái gì, dám trêu chọc đại sư tỷ, không muốn sống các loại.

Nếu tiền kiếp Quân Đại Soái còn một hơi thở, hấn chỉ muốn hét lớn chất vấn một câu.

Con mẹ nó, các ngươi người tu luyện không có việc gì đi dạo thanh lâu, làm thiếu gia ta còn tưởng kỹ nữ tạo hình phong cách mới lạ chứ..

Bọn lừa đảo.

Người ta phé vật, chết đi ít ra cũng do kẻ thù ám hại, hay là tử đệ gia tộc tranh đấu. Chính mình tiền kiếp vì một nữ nhân không quen không biết mà bỏ đi cái mạng nhỏ, nhân gia còn phui tay bỏ đi.

"Thật là con cu làm lu mờ con mắt."

Quân Đại Soái khinh bỉ thảm nghĩ.

Cái này cũng làm cho Quân Đại Soái nhận rõ một sự thật, ở cao võ thế giới, không có thực lực tùy tiện đắc tội người, chết lúc nào cũng không biết.

Pháp luật, quy tắc, không có ý nghĩa.

Nơi này, hoàn toàn dựa vào nắm đấm nói chuyện.

- Thiếu gia, may mắn ngài không sao, nếu không bọn tiểu nhân chết cũng không hết tội. Là bọn tiểu nhân vô dụng, không bảo vệ được thiếu gia..

A Điền rung rung quỳ nói, Quân Đại Soái vội vàng tiến đến đỡ đỡ hấn đứng lên.

Động một chút là khóc là quỳ, thực con mẹ nó phiền phức. Hấn chưa quen kiểu cách như thế này a.

- Được rồi, không phải lỗi các ngươi. Đều là do nữ nhân điên kia.

Nói rồi, còn không quên phui phui chút bụi đất dính trên người hấn, khiến A Điền thụ sùng nhược kinh, trong ánh mắt đều là cảm động.

Bên cạnh Tiểu Liên và A Thất trong mắt cũng đều là sao sáng.

Nơi nào có chủ tử ân cần tốt bụng, đôi đôi hạ nhân như vậy chứ. Thiếu gia, thực quá tốt!

"Ting, A Điền độ trung thành đạt đến 90%"

"Ting, A Thất độ trung thành đạt đến 88%"

"Ting, Tiểu Liên độ trung thành đạt đến 94%"

Âm thanh dễ chịu của hệ thống vang lên.

Quân Đại Soái móc móc ra hai viên tẩy tẩy đan còn lại, cân nhắc một chút liền nói.

- Các ngươi đã tiếp tục hầu hạ bản thiếu gia, ta cũng sẽ không bạc đãi các ngươi. Nơi này có hai viên đan dược, có thể giúp các ngươi mở ra kinh mạch tu luyện, đều dùng đi.

- Cái gì..

- Đồ vật quý giá như vậy, tiểu nhân không thể nhận..

- Thiếu gia vẫn là để cho người khác đi.

A Điền A Thất vội vã xua xua tay, tuy nhiên sự ao ước trong ánh mắt đã bán rả nội tâm bọn hắn. Quân Đại Soái cười thâm, dúi vào trong tay bọn hắn.

- Đây là mệnh lệnh của bổn thiếu, chỉ có tu luyện trở nên mạnh hơn, các ngươi mới đủ sức bảo vệ ta.

Hai tên hạ nhân không tiếp tục chối từ, trong ánh mắt đều là kiên định.

Thiếu gia nói đúng, chỉ có mạnh lên, những việc ngày hôm qua mới không tiếp tục xảy ra.

- Đa tạ thiếu gia ban thưởng.

Nhìn thấy bọn hắn lại quỳ rạp xuống đất bái lạy, Quân Đại Soái tràn đầy bất đắc dĩ.

"Ting, A Điền độ trung thành đạt đến 100%"

"Ting, A Thất độ trung thành đạt đến 100%"

"Ting, phù hợp hoàn thành nhiệm vụ ẩn: trung thành tuyệt đối"

"Ting, phù hợp mở ra nhiệm vụ tân thủ: thu phục tùy tùng."

Mỹ diệu âm thanh của hệ thống lại vang lên.

Thế mà tùy tiện hoàn thành một cái nhiệm vụ ẩn, còn kích hoạt nhiệm vụ tân thủ gì đó.

Quân Đại Soái điểm mở chi tiết nhìn xem.

Nhiệm vụ ẩn: trung thành tuyệt đối, khiến cho một tên hạ nhân hoàn toàn trung thành với ký chủ. Ban thưởng 10 điểm yy, thẻ kinh nghiệm một tấm, bạo lực đan một viên.

Nhiệm vụ tân thủ: thu phục tùy tùng.

Trong vòng một tháng thu phục tám tên tùy tùng độ trung thành đạt trên 50 điểm.

Nhiệm vụ hoàn thành, ban thưởng: 50 điểm yy, thẻ kinh nghiệm x5, tẩy tùy đan x10 tổ thẻ đan x10.

"Thật phong phú a!"

- Các ngươi trước tu luyện ở diễn võ trường dành cho hạ nhân, ta sẽ nói với Sơn thúc. Được rồi, đều lui đi.

Quân Đại Soái hạ lệnh.

Đám người lục tục thối lui, Tiểu Liên còn cẩn thận đóng cửa lại.

Quân Đại Soái đang muốn cầm chút điểm yy vừa nhận được tiến vào hệ thống shopping, cửa đã lại bị người mở ra.

Đi vào là phụ nhân sang trọng lúc này, trong tay bưng lấy một bát cháo nóng, tỏa hương thơm nức.

- Quân nhi, ngươi đã đỡ hơn chút nào chưa.

Phụ nhân đặt bát cháo xuống, cẩn thận tiến đến đặt tay lên trán Quân Đại Soái, giọng nói tràn đầy ân cần.

Quân Đại Soái hơi chút nghiêng đầu né tránh, phát hiện trong mắt phụ nhân có chút thất lạc, không đành lòng nhẹ giọng mở miệng.

- Ta không sao.

- Không sao, thật quá tốt.. Nào nào, đây là cháo linh vĩ kê, do mẹ đích thân tự xuống bếp làm, con nếm thử xem.

Nói rồi, đưa chén cháo đến, muốn đút cho hắn.

Quân Đại Soái vội vã giành lấy chiếc muỗng, ngăn cản nàng ta, đoạn cúi đầu xì xụp ăn.

Hắn quả thực cũng có chút đói.

Linh vĩ kê chất thịt quả thật thơm ngon, không qua bao lâu, cả bát cháo đầy ắp đã được hắn xử lý sạch sẽ, khiến cho đối diện phụ nhân tươi cười vui vẻ.

Nhi từ sau khi bệnh dậy quả nhiên đã có sự thay đổi lớn, lúc này nha hoàn Tiểu Liên có nói mà nàng không tin.

Quân Đại Soái hơi không chịu được ánh mắt tràn đầy yêu thương của người mẹ, mặc dù nội tâm có chút cảm động, nhưng hắn vẫn chưa hoàn toàn dung

hợp vào cái thân phận đại thiếu Quân gia này.

Đều con mẹ nó do hệ thống, người khác xuyên qua không phải luôn luôn dung hợp ký ức gì đó hay sao.

Hệ thống nghĩa chính ngôn từ phản bác.

"Đều là bịa chuyện, người chết hồn phi phách tán, nơi nào có ký ức cho người dung hợp."

"Thật sao, ta ít đọc sách, người đừng lừa ta."

"Thật."

"Chứ không phải do người quên?"

"..."

Quân Đại Soái không tiếp tục chất vấn hệ thống, tận lực tiếp chuyện với phụ nhân, cho đến lúc nàng ta hài lòng rồi đi.

Nhìn sắc trời đã muộn, cả người mệt mỏi, cái bụng vừa được lấp đầy khiến mí mắt hần dễ dàng buông xuống, chìm vào giấc ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Sơ hiện thâm uy (18+)

Buổi sáng.

Quân Đại Soái sáng khoái vươn vai, ngáp một cái rõ to. Còn không có từ trên giường bước xuống, góc cửa đã vang lên giọng nói thanh thúy của Tiểu Liên.

- Thiếu gia, ngài đã tỉnh.

Nghe tiếng nhìn qua, Quân Đại Soái phát hiện hôm nay cô nàng mặc một bộ y phục xanh nhạt, trang điểm tiểu la ly, khiến cho cả người toát ra mười phần thanh thuần khí tức.

Lúc này, đôi mắt to tròn đen láy vô tội, đang vụng trộm nhìn vào bên trong gian phòng.

Quân Đại Soái tùy tiện ân một tiếng, xuống giường tiến đến một chậu nước đã có sẵn, dự định rửa mặt. Tiểu Liên đã vội vã bước tới, trong tay cầm lấy một chiếc khăn trắng tinh.

- Để Tiểu Liên phục thị thiếu gia.

- Không cần.

Hắn chỉ là tùy ý trả lời, không ngờ trong đôi mắt đẹp tiểu la ly đã bắt đầu ngân ngấn nước, giọng nói tội nghiệp.

- Thiếu gia, ngài không thích Tiểu Liên sao? Sao không cho Tiểu Liên phục thị ngài..

Quân Đại Soái có chút chủ quan, thể mà hoàn toàn quên chính mình thân phận mới. Hắn khó nhìn nhất là nữ nhân khóc, đặc biệt nữ hài tử, không khỏi vội vã an ủi.

- Làm sao ta lại không thích Tiểu Liên cơ chứ, nhà ai có được nha đầu thông minh xinh đẹp lại hiểu chuyện như người.

Tận lực trêu chọc tiểu cô nương vui vẻ, sau đó hắn liền để cô nàng chu đáo phục thị, rửa mặt rồi thay quần áo.

- Cái này...

Nhìn thấy cả người bị lột sạch còn mỗi nội cốt, Quân Đại Soái vừa lúng túng vừa không hiểu thấu có chút hào hứng.

Tâm lý tà ác hơi chút phát tác, hắn giả vờ trấn định tự nhiên.

Đối diện Tiểu Liên cắn răng, tựa như đã quyết tâm gì đó, hơi cúi người, bàn tay nhỏ nhắn non mềm run rẩy tiến đến tụt chiếc khố xuống.

Cực vật phía dưới, do duyên cớ sáng sớm nên tinh lực tràn đầy, ngạo nghễ vươn cao, suýt chút nữa chạm vào mũi Tiểu Liên, khiến cô nàng cả kinh "a" một tiếng.

Đôi mắt Tiểu Liên to tròn lo sợ ngược nhìn Quân Đại Soái, ngón tay khẽ chạm vào sợi gân trên cực vật, bộ dáng khả ái khiến thú tính trong lòng hắn trào dâng mãnh liệt.

- Thiếu gia, của ngài thật lớn.

- Vậy sao! Tiểu Liên, giúp thiếu gia làm sạch nó đi.

Quân Đại Soái cảm thấy ra lệnh, hắn không hiểu tại sao bản thân lại có thể có ý nghĩ như vậy, nhân gia mới mười lăm tuổi a.

Tiểu Liên rụt rè, bàn tay cầm lấy cực vật.

- Bằng cách nào ạ.

- Dùng miệng, và lưỡi của em, liếm sạch nó.

- Dạ, em nuốt nó đây.. ưm mm... nóng quá..

Tiểu Liên cẩn thận hé mở môi thơm, chậm chạp đặt nó vào miệng. Cảm nhận nhiệt độ đến từ khoang miệng, tiểu đệ của hắn càng thêm bành trướng nóng nảy.

- Umm. mmm...

- Haa..

Tiểu Liên vội há miệng nhỏ ra, khoe môi còn vương vài sợi tơ nước óng ánh.

- Thiếu gia.. cho vào trong miệng, nó còn trở nên to hơn nữa..

- Em không làm được à?

- Em. sẽ cố..

Không muốn làm chủ nhân thất vọng, tiểu cô nương lại lần nữa đưa cái vật nóng hổi vào miệng mình, tiếp tục bú mút.

- Ưm mm. ưm..

- Đúng rồi... U.. Dùng lưỡi của em. liếm xung quanh.

- Ưm mm. soạt.. soạt...

Cái lưỡi non nớt mềm mại, vô sự tự thông, hoạt động quanh đỉnh đầu cực vật, liếm láp chăm chỉ.

- Ahhh..

Quân Đại Soái hưng phấn đến giới hạn, đột nhiên nắm lấy đầu tiểu cô nương, ghì chặt, khiến cho cô nàng cả kinh cực độ, trong miệng bị lấp kín phát ra âm thanh vô nghĩa.

- Ưm mmmm. mmf. mmf...

Chất dịch nóng hổi đột nhiên bắn ra, lấp đầy cổ họng, khiến Tiểu Liên bị sặc sụa, run rẩy ngồi bệt xuống đất.

Quân Đại Soái thờ dốc một hơi, cảm thấy tràn đầy sáng khoái.

Hắn ưa thích nhất là cảm giác một mỹ nữ dễ thương ngược nhìn lên khi đang bú ở phía dưới, bộ dạng lúc này quả thực tột đỉnh gọi dục. Lúc đó, hắn sẽ cảm thấy bản thân là một kẻ tuyệt vời nhất, một kẻ chinh phục vĩ đại, đặc biệt là khi hắn nắm lấy đầu mỹ nữ, ấn thật sâu cực vật vào tận bên trong cổ họng..

Nhìn xem bộ dạng đầm đìa đáng thương, khoe môi còn có chất lỏng bám lấy của Tiểu Liên, hắn ân cần hỏi.

- Em ổn chứ.

- Khục.. Em ổn, thiếu gia, cái này là gì?

- Đó là thứ quý giá nhất của nam nhân, xin lỗi em, ta không nhận được.

Nghe hấn nói vậy, Tiểu Liên vội vã liếm lấy tàn dư còn sót lại trên môi, cố gắng nuốt hết. Nhìn thấy đỉnh cự vật vẫn còn có một chút, tiểu cô nương hé mở môi thơm, dọn sạch cho chủ nhân.

- Thiếu gia không cần xin lỗi, là do em phục thị không tốt.

- ...

Quân Đại Soái không còn gì để nói, tiểu cô nương này thật quá ngoan ngoãn, thật quá nghe lời.

"Ting, hoàn thành nhiệm vụ ẩn: sơ hiện dâm uy. Ban thưởng: Mê được một bình, một lần rút thưởng ngẫu nhiên.

Hệ thống phát ra âm thanh, khiến hấn hơi chút lúng túng.

Mẹ nó, này giờ đều bị nhìn trộm.

"Ký chủ nghĩ nhiều, hệ thống rất biết tôn trọng tư ẩn người khác."

"Người điều ở trong đầu ta, còn có cái gì tư ẩn đáng nói."

"...."

- Đề em mặc y phục cho thiếu gia.

Tiểu Liên khoác cho hấn một bộ trường bào trắng tinh, nhìn xem trong gương, phối hợp với cái kia hoàn mỹ gương mặt, quả thật cực phẩm.

Ân, cực phẩm hoàn hảo.

Dù cho diện mạo xuất chúng như thế nào, Quân Đại Soái đi ra ngoài đường vẫn bị đám đông dân chúng xem thường, cho ra đánh giá như vậy.

Lúc này, hấn đang muốn thăm thú một chút phong cảnh nhân tình dị thể giới, thuận tiện tìm kiếm và thu phục mấy tên tùy tùng.

Trường bào phát phối, kẻ bên tiểu mỹ nữ hầu hạ, phía sau là hai tên hạ nhân cẩn trọng đi theo, Quân Đại Soái lúc này cảm giác được bản thân đã dung nhập một chút với cái thế giới này, dung nhập vào thân phận đại thiếu gia.

- Tiểu Liên, tìm cho ta một cửa tiệm y phục.

- Dạ, thiếu gia, Quân phủ chúng ta cũng có cửa hàng a.

- Được rồi, thì đến đó.

Hấn muốn làm một chút quần lót nội y gì đó, dù sao mặc cái nội khổ này thật con mẹ nó khó chịu rườm rà, lại còn không phù hợp thẩm mỹ nữa chứ.

Đám dị thể ngu ngốc, sống mấy trăm ngàn năm mà không phát triển mỹ quan chút nào.

Đoàn người xuất hiện ở một cửa hàng tương đối rộng, bên ngoài bày đặt vài vóc nhìn có chút cao quý, bảng hiệu ghi rõ hai chữ Quân gia.

- Thiếu gia.

- Chào thiếu gia.

Vị nữ quản sự nhìn thấy đám người xuất hiện, vội vã mang theo nhân viên nghênh đón.

Cứ việc Quân Đại Soái là phế vật thiếu gia không chút tu vi, nhưng lão cha hấn là một người tương đối bao che cho con, đám hạ nhân bọn hấn mà vênh vào kết cục chắc chắn mười phần thê thảm.

- Mỹ nữ tỷ tỷ, ở đây có giấy bút không.

- Thiếu gia quá lời, có ạ có ạ..

Được khen ngợi "mỹ nữ" nữ quản sự giả bộ vui vẻ đáp, trong nội tâm âm thầm lo lắng.

Tên này, thái độ khác lạ như vậy, là đang đánh chủ ý bản mỹ nữ hay sao.

Nếu ý nghĩ cô nàng bị Quân đại thiếu nghe được, hấn sẽ hung hăng khinh bỉ.

Tỷ tỷ à, người nghĩ nhiều, ta chỉ là một câu lịch sự xã giao của người hiện đại thôi. Nhìn xem thể trọng, cùng với tấm kia tàn nhang khuôn mặt của người đi, bản thiếu giống như là người ăn tạp như thế sao?

Mất một chút thời gian làm quen với bút lông, Quân Đại Soái miễn cưỡng dựa theo trí nhớ vẽ ra hình dáng mấy chiếc quần lót.

Hắn hài lòng nhìn nhìn kiệt tác của mình, đứng bên cạnh Tiểu Liên tò mò hỏi:

- Đồ vật này để làm gì vậy thiếu gia.
- Cái này gọi là nội y, dùng để nâng niu đồ vật quan trọng nhất dưới háng của nam nhân.

Nói đến vật đó, không khỏi lại nhớ đến khung cảnh lúc này, Tiểu Liên cũng hơi chút đỏ mặt.

- Đúng rồi, em muốn không, ta làm một bộ tặng em.
- Không cần đâu ạ, em làm gì có cái đó..

Giọng nói cô nàng lí nhí, nghe mà buồn cười, khiến Quân đại thiếu gia vui vẻ.

- Đồ vật dành cho nữ nhân sẽ khác, em yên tâm. Không những giúp cho cơ thể thoải mái, đồ chơi này còn giúp tô điểm thêm dáng vóc, khiến cho cơ thể càng trở nên xinh đẹp.

Nói đến xinh đẹp, nữ nhân nào có thể từ chối, Tiểu Liên không có chút nào sức chống cự, tràn đầy trông đợi gật gật đầu.

Quân Đại Soái lại vẽ tiếp một bộ nội y phụ nữ, là loại kia có ren, sau đấy đưa cho nữ quản sự, phân phó nàng ta đi làm.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tông môn chiêu mộ

- Thiếu gia, em chưa thấy ngài về bao giờ nha, còn thứ quần áo cổ quái kia nữa. Sao thiếu gia lại biết vậy!

Nhằm chán tản bộ trên đường, Tiểu Liên cô nương tò mò hỏi.

Nếu là lúc trước, cho mười lá gan cô nàng cũng không dám lăm lờ, nhưng từ sau khi tỉnh lại, thiếu gia dường như đã có biến hóa to lớn.

Đẹp trai hơn, cường tráng hơn, hòa ái dễ gần hơn.

Àch, còn có cái đó cũng biến hóa....thật lớn..

Quân Đại Soái không để ý gò má thiếu nữ ửng đỏ, hắn hung hăng tự sướng một phen:

- Thiếu gia ta anh tuấn vô song, cái gì cũng biết, chỉ là không muốn thể hiện thôi.

Nói rồi, nhìn thấy phía trước một đám đông đang tụ tập, nhàn nhạt ra lệnh.

- Chuyện gì đang kia? A Thất, đi xem.

A Thất ứng tiếng chạy đến, cố gắng chen lấn đám người nghe ngóng dò hỏi, một lát sau đã trở lại, xoa xoa mồ hôi nhễ nhại.

- Bẩm thiếu gia, là hiếm thấy ba năm một lần tổ chức tông môn chiêu mộ đệ tử. Khắp nơi tông môn cử người đến Thiên Long thành tuyển chọn thành viên ạ!

- Ô, cái này trò vui, đi xem một chút.

Tông môn a, đọc truyện nghe qua đã nhiều, thật không biết bộ dáng tận mắt chứng kiến ra sao.

"Nhị công tử Trần gia đã đến!"

"Cái nào công tử, có phải kẻ có tư chất thượng phẩm linh căn không?"

"Đúng vậy, đúng vậy, nghe đồn mục tiêu lần này của hắn là Thiên Tuyệt tông!"

"Bên kia, là thiếu niên dong binh Lưu Đạt, nghe đồn kiếm tu."

" Thật đẹp trai a! "

...

Bốn người chậm rãi đi đến, xung quanh nghe được nghị luận, đều là hồ hởi bàn tán cái gì thiên tài, cái gì cao đẳng tông môn xuất hiện..

Không còn lời nào xem thường Quân Đại Soái, thậm chí ném cái ánh mắt khinh khỉnh cũng không có.

Nói cách khác, lúc này quần chúng nhân dân chẳng quan tâm đến cái tên đại thiếu Quân gia phế vật này nữa, điều này làm Quân Đại Soái bị thương không thôi.

Bốn soái là tên nam chính đẹp trai nhất truyện, các người tốt xấu cho chút điểm quan tâm a.

Thật vất vả chen qua đám đông fan cuồng nhiệt, Quân Đại Soái nhìn thấy một bãi đất trống, dựng đầy các lều trại.

Mặt ngoài đều có một cái bàn, ngồi đầy hai ba tên đáng vẻ đệ tử canh giữ, phía trên lều trại là bảng hiệu ghi rõ cái nào tông môn.

" Lục Dao môn "

" Linh Nam phái "

" Thiên Tuyết tông "

" Huyết Lang bang "

...

Lúc này, trước mỗi cái lều trại đều đứng đầy thiếu nam thiếu nữ nhiệt huyết, có hỏi thăm các loại vấn đề, có dò hỏi tình huống môn phái..

- Đơn sơ như vậy?

Quân Đại Soái hơi chút thất vọng, còn tưởng được xem đầu đá chém giết đặc sắc chứ.

- Thiếu gia có điều không biết, các tông môn phái phân tán người đi khắp các thành trấn chiều mộ, nên nhân số có chút ít. Mà lại, bên ngoài đều là các đệ tử canh giữ, chỉ khi nào có người đặc biệt, mới kinh động đến trưởng lão bên trong lều tiền đến xem xét..

Tiểu Liên cẩn thận giải thích.

- Không có tỷ võ luận kiếm gì hết à?

- Cái này.. chỉ là trải nghiệm tư chất, cùng với các loại yêu cầu. Chỉ khi nào có nhiều tông môn tranh chấp một người nào đó, mới dùng vũ lực giải quyết, nhưng tình huống này rất ít.

- Là thế..

Mấy tình huống tuyển dụng nhân sự này, hình như đều là bước đệm mà mỗi cái nhân vật chính đều phải trải qua a.

Gia nhập môn phái, tranh đấu từ ngoại môn đến nội môn, đã ngoại đoạt bảo, đánh nhỏ rồi đến đánh lớn..

Tuy nhiên, bốn soái là ai.

Đường đường đại thiếu gia, đến đây có cũng là để tìm thù hata, nơi nào rảnh rỗi nhàn chán tiến đến tông môn chơi đùa.

- Ô Quân huynh, ngọn gió nào đưa người đến đây.

Một tên phiêu phiêu công tử, thân mặc lam y, giả trang một bộ gương mặt chính khí tiến đến, phe phẩy trong tay cái quạt cười nói.

Xác định hẳn là đang bắt chuyện với mình, Quân Đại Soái quay sang hỏi Tiểu Liên.

- Tên này là ai?

- Thiếu gia, đây là đại công tử Trần gia Trần Văn Long, quan hệ không mấy tốt đẹp với chúng ta a.

- Là đối đầu?

- Dạ.. đúng vậy..

Đạt được câu trả lời chắc chắn, Quân Đại Soái dứt khoát nâng lên ngón giữa, chỉ thẳng Trần Văn Long.

FUCK YOU!

Tên kia mộng bức nhìn thủ thế ngón tay của hắn, có chút không hiểu, tuy nhiên mặc kệ. Hiếm thấy có cơ hội, phải thỏa sức chiêm chọc con hàng này mới được.

- Nghe nói huynh bệnh nặng, tiểu đệ đang muốn đến phủ thăm, ai ngờ huynh đã sinh long hoạt hổ thế này.

- Huynh đến đây, là dự định tiến nhập môn phái nào sao?

- Gia đệ Trần Văn Hùng đã thuận lợi thông qua trắc thí của Thiên Tuyết tông, trở thành một tên thành viên trong đó nha..

...

Lời nói nhẹ nhàng, thấm mát như gió xuân, ai không biết sẽ tin tưởng hai người là hảo bằng hữu..

Quân Đại Soái có chút phiền, nhưng lúc này hắn không rảnh để quan tâm đến Trần đại công tử, bởi đập vào mắt hắn là một mỹ nữ vô cùng xinh đẹp.

Cái kia mái tóc đen dài, làn da trắng nõn, phối hợp cặp mắt to tròn cùng bờ môi anh đào xinh đẹp, tạo nên một gương mặt quả thực hoàn mỹ, giống hệt thần tượng kiếp trước Tzuyu của hắn.

Không chỉ gương mặt, bộ ngực nàng ta còn chuẩn con mẹ nó gu của Quân Đại Soái, đầy đặn cao ngất.. Dù chỉ ngồi đó thôi, mà hắn có cảm tưởng lúc nào cặp núi đồi đó cũng có thể xuyên phá tà áo, ngạo nghễ vươn ra ngoài.

Đúng vậy, là ngồi đó, dưới bảng hiệu Thiên Tuyết tông.

Lúc này, nàng ta đang phụ trách ghi chép tuyển dụng đệ tử, trên gương mặt xinh đẹp hiện ra băng sương, nhưng không chút nào ngăn cản lòng nhiệt tình hưng phấn của đám thiếu niên trước mặt.

Không biết là hưng phấn vì khả năng được gia nhập ngũ đẳng tông môn, hay vì có cơ hội diện kiến tuyệt sắc mỹ nữ.

- Quân huynh, người cũng ưa thích Tử Du cô nương a, nếu không đều gia nhập Thiên Tuyết tông thế nào, thuận tiện rảnh rồi chiếu cố giúp gia đệ.

Trần Văn Long nhìn theo ánh mắt của hắn, nội tâm tràn đầy khinh thường, buông lời chiêm chọc.

Bằng cái con cóc ghè phé vật người, cũng muốn ăn thịt thiên nga.

Bên cạnh A Diêm A Thất trong mắt đều là lửa giận, nắm chặt song quyền, Tiểu Liên trong đôi mắt đẹp cũng tràn đầy khó chịu.

Quân Đại Soái từ đầu đến cuối đều không để ý, mấy tên phản diện nào tàn này, nơi nào chả có.

Hắn phui phui tay như đuổi ruồi, chậm rãi tiến đến trước lều trại Thiên Tuyết tông.

Nhàm chán đợi đến lượt, hắn tiến vào hệ thống, sử dụng lần rút thưởng ngẫu nhiên kia.

" Ting, rút thưởng hoàn tất! "

" Chúc mừng ký chủ, đạt được thần phẩm công pháp Bát Từ Kim Thân "

Mỹ diệu âm thanh hệ thống vang lên, khiến hắn vô cùng hưng phấn.

Mẹ nó, vận khí thật tốt!

- Tính danh.

Phía trước mỹ nữ, khóe mắt đều không nhấc lên một lần, chấp bút lạnh nhạt nói.

- Quân Đại Soái.

- Tuổi?

- Mười tám.

- Tư chất?

- Thần phẩm linh căn.

Cái gì?

Phía sau đám thiếu niên tràn đầy kinh ngạc, hét lớn.

Mỹ nữ cũng có chút hoang mang, bút trong tay đều dừng, ngửa mặt lên ngược nhìn.

Quân Đại Soái được dịp, vội vàng xem kỹ, nội tâm không tự chủ toát ra hai chữ.

Nữ thần!

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Thiên Tuyệt tông, cũng chỉ như vậy

- Thần phẩm linh căn? Người xác định?

Mỹ nữ hoang mang hỏi, trong mắt đẹp mười phần hồ nghi.

Đáp án.

Quân Đại Soái tất nhiên không phải.

Cần ba viên đan dược, thật vất vả mới từ phạm nhân cải tạo được kinh mạch, trở thành thượng phẩm linh căn, hơn nữa còn là bình thường nhất thượng phẩm linh căn ngũ hành thuộc tính.

Hắn chỉ là bịa chuyện mà thôi, mục đích chính vẫn là thu hút sự chú ý của mỹ nữ được gọi là Tử Du này.

Ân, xác thực như vậy, không chỉ Tử Du mà đám nam thanh nữ tú phía sau cũng đều đổ dồn tất cả ánh mắt về phía hắn.

Đám đồng bạn đầu từ kinh ngạc, hoang mang trải qua một lúc định thần lại, dần dần trở nên khinh bỉ.

- Ta còn tưởng là ai, hóa ra Quân gia đại thiếu.

- Thần phẩm linh căn, haha!

- Xem chừng người ta thực sự là thần phẩm linh căn nhaaa!!

- Tên này không phải hôm trước đi dạo thanh lâu bị người đánh văng ra hay sao?

- Ân, nghe nói là chơi gái không chịu trả tiền.

- Sao ta lại nghe được, hắn là cường hiếp tên tiểu nhị nên..

...

Các loại trào phúng, chế giễu vang lên, xu thế càng ngày càng đi lệch ra quỹ đạo, khiến Quân Đại Soái có chút không chịu được ho khan.

- Khụ khụ, đúng vậy! Ta là thần phẩm linh căn!

Cất.

Nghe hắn trả lời chắc nịch, quần chúng nhân dân càng thêm xem thường.

Con mẹ nó, cả cái Thiên Long thành này ai không biết đến danh tiếng phế vật đại thiếu gia người.

Người còn diễn. Diễn, tiếp tục diễn a!

- Kiểm tra đi.

Đối diện mỹ nữ tất nhiên không tin, đưa ra một viên trắc thí thạch, phía trên lấp lóe ngũ sắc quang mang, nhìn qua vô cùng huyền diệu.

- Chậm đã, nếu ta thực sự là thần phẩm linh căn, quý phái có thể cung cấp cho ta điều kiện tu luyện như thế nào?

- Hừ, nếu thực vậy, hết thấy trên dưới Thiên Tuyết tông ta sẽ xem ngươi như lão tổ tông, vô điều kiện cung phụng. Còn không thì..

Từ Du lạnh nhạt đáp, trong lòng lúc này đang bức bối vô cùng.

Từ nửa năm trước, công pháp cô nàng tu luyện đột nhiên không dấu hiệu bị cản trở, tu vi không chút nào gia tăng, thậm chí linh khí bắt đầu xói mòn.

Cao tăng tông môn đã làm đủ mọi cách, nhưng vẫn không thể giải quyết vấn đề, khiến cho danh hiệu thánh nữ của cô lung lay dữ dội, qua một thời gian nữa khả năng sẽ đổi chủ.

Hôm nay, nhân ngày tông môn tuyển dụng đệ tử, cô liền đăng ký một chân ra ngoài giải sầu, nào ngờ gặp phải một tên, xem qua có vẻ quấy rối.

Cái gì thần phẩm linh căn, nếu tùy tiện có thể gặp được như vậy, thật không còn lời nào để nói.

Nhìn thấy gương mặt Từ Du đã trở nên băng sương, Quân Đại Soái có chút chột dạ, nhưng vẫn lạnh nhạt nói:

- Mà thôi, nhìn xem bộ dáng của ngươi võ kỹ công pháp khắp nơi tu luyện đều là sơ hở. Nghe nói ngươi là đệ tử chân truyền, ta thấy Thiên Tuyết tông cũng chỉ đến vậy..

Trần Văn Long nhìn thấy cơ hội, vội vàng xen lời:

- Haha, Quân huynh nói hơi quá rồi. Thiên Tuyết tông là gì, là một cái ngũ phẩm tông môn. Kê như huynh ta xem còn không biết nổi tên võ kỹ công pháp bọn hần, nói gì nhìn ra sơ hở. Ngũ phẩm tông môn không phải có thể tùy tiện trêu chọc nha..

Cười cười nói nói, tiểu ý tàng đao.

Đám đông phía sau thì không cần phải nói, kẻ nào kẻ nấy ôm bụng cười lăn. Tiểu Liên cùng hai tên hạ nhân đứng ở phía xa thì vô cùng lo lắng, mồ hôi không tự chủ tuôn như mưa.

Thiếu gia, là đang phát bệnh hay sao, làm sao toàn nói nhảm như vậy.

Từ Du cũng lạnh lẽo đứng lên, vòng eo thon gọn hiện ra rõ rệt, giọng nói không khỏi mang theo âm hàn:

- Ngươi nói lại lần nữa..

Quân đại thiếu gia sao có thể sợ sệt, hần chấp tay sau lưng, bộ dáng phong khinh vân đạm.

- Không nói hai tên sư muội bên cạnh ngươi, tu luyện cái gì Hàn Phong quyết, phối hợp vũ kỹ Thiên Ảnh kiếm, luyện ra chỉ có hình có dáng, uy lực thực sự chỉ được bốn phần. Đến cả cô, tu luyện Cực Âm Băng Tuyền, cũng xảy ra vấn đề lớn.. Haha..

- Nếu ta không làm, nửa năm nay tu vi cô không có nửa bước tiến triển, thậm chí còn có xu hướng tan rã..

Lời này, là hần nói nhỏ, chỉ để trước mắt mỹ nữ nghe được.

Có kỹ năng "phân tích nhân", trong mắt bọn thiếu, các ngươi tựa như phim xéch full HD không che, bại lộ rõ ràng tất cả.

Vũ kỹ?

Công pháp?

Con mẹ nó, ta nói ta có thể biết được các ngươi ngày hôm qua là ăn gì, đi tiểu mấy lần, các ngươi tin không?

Khụ khụ..

Quân đại thiếu chém gió hơi quá, hệ thống chưa có rảnh rồi nhúc cả trứng để soi mói đến mức đó.

- Nói thật con mẹ nó giống..

- Haha, còn giả trang phong phạm cao nhân.

- Ta có chút không nhìn được..

- Sao vậy?

- Là không dám nhìn thăm trạng của hần, một lát nữa lại bị ăn đập như từ.

...

Xem kịch quần chúng, ngoài chế nhạo vẫn là chế nhạo.

Tuy vậy, những gì hắn nói ra đã khiến Tử Du cùng hai tên sư muội chấn kinh.

Làm sao hắn biết?

Công pháp vũ kỹ, đều là mọi người tự mình tu luyện, xảy ra vấn đề đường rẽ gì đó bản thân tự biết, thế mà kẻ trước mắt chỉ liếc qua đã nắm rõ.

Thật là thần phẩm linh căn?

Thần phẩm linh căn, thì có khả năng trâu bò vậy sao?

Hai tên sư muội chỉ có hoang mang kinh ngạc, Tử Du trong mắt lóe lên một tia, tựa như nắm bắt gì đó, tiến đến thấp giọng nói.

- Ta cần nói chuyện riêng với người.

- Có việc?

Quân Đại Soái rất chán.

- Đương nhiên, việc quan trọng.

- Ta không rảnh, có việc tìm đến Quân phủ. Bồn thiếu còn chưa ăn cơm trưa đây, tạm biệt.

Nói đi là đi, còn không đợi mỹ nữ và đám đông phản ứng lại, Quân Đại Soái nhanh chân chạy trước..

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Mỹ nữ đến tìm

Vừa mới trở lại Quân phủ, một tên lão giả đã tiến đến, gương mặt không biểu tình nói với hắn:

- Đại thiếu gia, gia chủ và phu nhân đang ở đại sảnh muốn gặp ngài. Mời ngài đi qua một chuyến.

Nói xong, không nói thêm nửa chữ, liền quay đầu rời đi.

Quân Đại Soái cũng không nghĩ nhiều, chậm rãi bước theo hắn.

Hai người một trước một sau, ước chừng năm phút thì tiến đến đại sảnh. Đi đến trước cửa, lão giả gật gù đầu với hắn, sau đó xoay người rời đi.

Quân Đại Soái trầm ngâm một lát, đẩy cửa đi vào.

- Quân nhi, người đã tới.

Nói chuyện là phụ nhân xinh đẹp, lúc trước đã đến thăm hắn. Quân Đại Soái ừm một tiếng xem như trả lời, yên tĩnh đứng đó.

Bên trong chỉ có một người còn lại, là tên nam tử trung niên, lúc này đang ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư.

Là lão cha hắn, Quân Đại Dũng, cũng là gia chủ Quân gia này.

"Ký chủ, lão cha người thật man a! "

Hệ thống bất thành linh phát ra âm thanh.

"Làm sao? "

"Ánh mắt uy nghi, gương mặt anh tuấn kia, còn có bộ râu cắt tia gọn ghẽ.. Thật soái.."

Quân Đại Soái bực bội.

Mẹ nó, hệ thống cũng phạm hoa si.

Hắn nhìn lên ghế thái sư, nghiêm túc đánh giá. Dù lúc trước đã gặp qua vị này, nhưng hắn vẫn chưa có thời gian nhìn kỹ.

Cương chính khuôn mặt, mày kiếm mắt sáng, ngoại trừ mái tóc có chút hoa râm, thì cả người toát lên đầy vẻ anh tuấn uy vũ.

Ân, tạm cho đẹp trai.

Nhưng vẫn có chút thua kém bốn soái!

"Hệ thống, dựa trên tư cách một kẻ xuyên việt, ta thấy Quân Đại Soái này vẫn đẹp trai hơn tên kia a! "

"Ký chủ, người nghĩ nhiều. "

"Gi, bốn soái nói chỗ nào sai. "

"Không chỉ ngoại hình thua kém vạn dặm, nhân cách người cũng xạc dếp cho người ta. Một tên dụ dỗ trẻ em vị thành niên buscu như người.."

Dừng, dừng.

Được rồi, là bốn soái không đẹp trai bằng thần tượng của người, được chưa.

Quân Đại Soái đầy đầu đồ mồ hôi hột.

- Quân nhi, người đã hoàn toàn bình phục chưa?

Nói chuyện chính là Quân Đại Dũng, giọng nói trầm thấp tràn đầy từ tính.

- Ta ổn, chỉ là có chút việc tạm thời không nhớ ra.

- Tốt rồi, nhi tử, người yên tâm dưỡng thương. Cha nhất định sẽ đòi lại công lý cho người, quân bọn hắn là cái gì tà phái.

- Đa tạ, nhưng không cần đâu. Chuyện đã qua rồi, không nhất thiết gây thêm phiền toái.

Hắn có chút cảm động, vẫn có chút lạ lẫm với hai vị này.

Mặc dù đều tự nhủ đây là song thân của chính mình ở thế giới mới, nhưng chân chính đối mặt, vẫn tương đối không quen.

- Ừm, đây là đồ của Triệu quân sự đưa đến, nghe nói là yêu cầu của người.

Phụ nhân xinh đẹp bước đến cười nói, trong tay cầm lấy một hộp gấm, đưa cho hắn.

Quân Đại Soái mở ra xem, bên trong là mấy cái quần lót được chế tác từ vải vóc thượng hạng, nhìn qua vô cùng cao cấp.

Ách, còn có, bộ nội y phụ nữ này, sờ vào xúc cảm thật mềm mại êm ái nha..

- Khụ, nếu không còn việc gì, ta đi trước.

Quân Đại Soái mở lời cáo từ, bước ra đại sảnh, để lại bên trong hai vị phụ mẫu dõi theo bóng lưng của hắn, trong mắt có nhàn nhạt thất lạc.

Về bên trong phòng, thử một chút quần lót, Quân đại thiếu gia cảm thấy vô cùng hài lòng.

Cơ găng mềm mại, đặc biệt chất vải thượng hạng, khiến chàng em hắn được bao bọc một cách thoải mái.

"Hệ thống, thẻ kinh nghiệm này dùng xong lên cấp à? "

"Đúng vậy, tuy nhiên kinh nghiệm bên trong đều là ngẫu nhiên, vận khí tốt ký chủ có thể thăng lên một cảnh giới, làm không tốt chỉ có tăng lên chút xíu.. "

Trâu bò như vậy!

Quân Đại Soái lúc này chưa hề tu luyện lần nào, vẫn chỉ là một tên phàm nhân.

"Ting, sử dụng thẻ kinh nghiệm thành công "

"Ting, ký chủ đã tăng lên Khai Mạch cảnh, tăng tám."

Khí thể của hắn không ngừng tăng lên, bên trong kinh mạch đột nhiên lấp đầy linh lực, mở rộng, tràn đầy lực lượng.

Thực con mẹ nó thoải mái, hóa ra cần thuốc phê như vậy!

"Còn có chút điểm yy, là nên mua sắm gì đó."

Quân Đại Soái điểm mở giao diện cửa hàng, bên trong phân biệt ba loại khu vực.

Cửa hàng sơ cấp.

Cửa hàng trung cấp.

Cửa hàng cao cấp.

Liếc qua cửa hàng trung cấp cao cấp, động một chút là mấy trăm mấy ngàn điểm yy, với tài lực của hắn bây giờ chỉ có thể trông mà thèm, hắn chỉ có thể tiến vào cửa hàng sơ cấp.

Trị thương đan, 1 điểm

Thiết kiếm, 2 điểm

Tẩy tủy đan, 5 điểm

Hỏa cầu phù, 5 điểm

...

Vô biên vô tận hàng hóa vật phẩm đập vào mắt, thứ gì muốn có đều có, thứ gì không muốn có cũng có.

Tỷ như cái gì nồi com điện, hay xe đạp các loại.

"Ký chủ không nên khinh thường, đồ vật bên trong hệ thống đều đã qua cải tạo, không còn giống như nguyên bản."

"Ví dụ?"

"Như nồi com điện, hoàn toàn không cần điện, mà được cải tạo thành năng lượng mặt trời, ký chủ chỉ cần đổ com gạo vào nhấn nút, sau một lúc sẽ có tốt nhất chất lượng com để phục dụng, hơn nữa còn có thể dùng để làm nồi lẩu các loại."

"Lại như cái này cục xà phòng thơm, không những giúp vệ sinh cơ thể, còn tỏa ra mùi hương thơm hảo hạng như nước hoa, khiến cho cơ thể lúc nào cũng tỏa ra mùi vị quyến rũ, có bán đặc biệt dành cho nam giới nữ giới, đề nghị ký chủ nên mua."

Hệ thống thao thao bất tuyệt nói, miệng lưỡi mềm dẻo y như bán hàng đa cấp.

Dừng.

Ta mua còn không được.

Quân Đại Soái trước mua một cái cục xà phòng thơm

Chỉ là 1 điểm yy, dù cho vô dụng, cũng không quá đau lòng.

Cẩn thận rửa ráy cơ thể bằng xà phòng, một lúc sau, không những cảm thấy thoải mái mà quả thật cơ thể tán mát ra ngoài không khí mùi hương rất hấp dẫn.

Tựa như kiếp trước, gì đó Chanel, Gucci.

Đang thỏa mãn hít hà lấy, bên ngoài A Điền đã chật vật chạy vào, trên gương mặt hiện ra kinh hoàng, gấp giọng nói.

- Thiếu gia.. thiếu gia.. mau trốn..

Quân Đại Soái nâng nâng ống tay áo, mùi hương lan sang khiến chất vải cao cấp dính thêm hương vị, ngửi quả thật dễ chịu.

- Chuyện gì.

A Điền lau lau mồ hôi, chống lấy đầu gối thở hổn hển nói:

- Học học.. Thiếu gia.. là người kia.. Thiên Tuyết tông.. tìm đến..

Ý tứ đại khái, Quân Đại Soái nghe có thể hiểu, là mỹ nữ xinh đẹp Tử Du kia đến phủ tìm mình sao.

- Đi xem!

Hắn phát tay áo, chậm rãi thong dong đi ra ngoài, A Điền cũng vội vã bước theo sau.

- Thiếu gia.. ngài không trốn.

- Sao ta phải trốn?

A Điền nội tâm buồn bực không thôi.

Thiếu gia lúc này tự nhiên nổi điên trêu chọc nhân gia, để bây giờ nhân gia tìm đến cửa vãn tội.

Người ta là đệ tử ngũ phẩm tông môn a, lão gia một cái Tam phẩm võ tông không chống đỡ nổi ngài, ngài còn không đi đi, còn muốn đến chịu chết.

Lần trước suýt chết không chữa, lần này lại ngựa quen đường cũ.

Haizz..

Quân Đại Soái đi đến cổng lớn, đã thấy đứng đó một tên nữ tử, dáng người mỹ mạo, bạch y thánh khiết.

Còn có thể là ai khác chứ.

Không sai.

Là Từ Du, thánh nữ Thiên Tuyệt tông.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Người rốt cuộc muốn gì?

Không chỉ riêng mỹ nữ Từ Du, phía sau lưng nàng ta còn đứng đầy một đám người.

- Haha, Quân đại phế vật lần này chết chắc.

- Đám trêu chọc thánh nữ Thiên Tuyệt tông, không phải tự tìm đường chết hay sao.

- Còn mạnh miệng chê bai Thiên Tuyệt tông, thực không biết hấn lấy đâu ra lá gan.

- Quân lão gia làm người trung nghĩa chính khí, thật không hiểu sao sinh ra tên nhi tử bất tài, còn biết dẫn họa gia tộc như vậy.

..

Âm ỉ nghị luận âm thanh, quần chúng nhân dân người bè ta hát, diễn trọn vẹn vai nhân vật làm nền.

Quân Đại Soái tất nhiên không thụ chút ảnh hưởng, tươi cười chấp tay.

- Từ Du cô nương, tìm tại hạ có việc.

- Không sai, có thể mời ta tiến vào Quân phủ.

Băng lãnh kiêu ngạo biểu tình, tựa như là Quân Đại Soái có việc cầu người, mà không phải là nàng ta, cái này khiến Quân đại thiếu gia có chút nổi giận.

- Xin lỗi, bọn thiếu không rảnh, ta đang ăn dở bữa cơm.

Nói đi lại đi, xoay người đi vào, để lại đám người ngơ ngác.

Mẹ nó!

Thật trâu bò!

Từ Du trong mắt đẹp bừng lên lửa giận, lần đầu tiên có thể xem như hiểu lầm, liên tục hai lần, rõ ràng tên này không để nàng vào mắt a.

Dù gì, bản thân nàng cũng là một tên thánh nữ ngũ phẩm tông môn, thực lực đã đạt đến cửu phẩm võ sư, tiến thêm nửa bước sẽ đạt đến võ tông.

Đặt ở bên ngoài, có đủ tư cách khai tông lập phái, người tốt xấu gì cũng nên cho chút tôn trọng a.

Đổi lại người khác, có thể sẽ có chút kính sợ nàng, nhưng Quân Đại Soái là ai.

Là xuyên không giả, là tồn tại sớm muộn sẽ đứng ở đỉnh phong chí tôn, làm sao lại e sợ một cái tiểu cô nương.

Ân, mặc dù tiểu cô nương này bây giờ có thể nhẹ nhõm hung hăng ngược hấn, nhưng hấn không sợ vẫn là không sợ.

Diễn hình ghé con không sợ cộp.

- Người.. Đứng lại...

Đang muốn chà đạp con hàng dám ngó lơ mình này, bên trong một đám người vội vã đi đến, dẫn đầu là Quân Đại Dũng.

- Quân nhi, người đến là khách, mau mau tiếp đãi.

- Không sai, Từ Du cô nương, nhi tử mới bệnh nặng dậy không hiểu chuyện, mong cô nương bớt giận.

- Mời vào, mời vào..

Ân cần hỏi, khiến cho nổi giận thánh nữ không tiện phát tác, châm chọc một chút đi vào.

Quân phủ hạ nhân rất nhanh đóng kín cửa lớn, khiến cho đám đông quần chúng bên ngoài bị ngăn trở tầm mắt, chỉ còn biết nhàm chán bàn tán.

- Lần này Quân đại thiếu thâm rồi.

- Đúng vậy, làm không tốt cả Quân gia cũng dính vào.

- Ta thực muốn biết kết cục sẽ như thế nào a.

- Ta cũng vậy, nếu không, đối diện có trà lâu, chúng ta kết bạn tiến đến..

- Tốt, tốt.

...

Người nên tán thì tán, kẻ nào ưa hóng hớt thì ở lại, khiến cho đối diện trà lâu lão bản đột nhiên vớ được một đám khách hàng lớn, âm thầm vui vẻ không thối.

Quân Đại Dũng đẹp trai gia chủ lúc này tươi cười bắt chuyện với Từ Du, trong lòng đã chửi mắng Quân Đại Soái vô số lần.

Thủ hạ ban nãy vừa mặt báo, tên nhi tử không nên thân này, vừa sống lại đã ra ngoài hung hăng gây rối.

Cái gì thần phẩm linh căn, cái gì Thiên Tuyệt tông cũng chỉ như vậy..

Con mẹ nó chứ!

Ây za quên mất, mẹ nó là nương tử mình.

Sai rồi, sai rồi..

- Quân gia chủ, sao người lại tự bạt tai?

Từ Du lạnh nhạt hỏi.

- E hèm. Ta tự thấy nhi tử đã có điều không phải với cô nương, làm cha không dạy dỗ nó tốt là lỗi của ta. Cho nên ta tự phạt mình, mong cô nương có điều thông cảm.

Quân Đại Dũng mặt không đổi sắc trả lời, một bộ phụ thân đáng kính, khiến người khác tràn đầy khâm phục.

Bên cạnh Quân Đại Soái cũng có chút cảm động, lão cha này...

May mắn, hấn không biết được sự thật, cho nên có thể thấy được kỹ thuật biểu diễn của Quân đại lão gia quá tốt.

- Được rồi, Quân lão gia, có thể để ta và lệnh công tử nói chuyện riêng.

- Sao được, rống đến nhà tôm, phải để bọn ta tận tình hậu đãi chứ..

Quân Đại Dũng vội nói, hấn có chút sợ để hai người này ở riêng a.

Không phải sợ nhi tử hấn sẽ làm gì đó cảm thú với vị cô nương này, mà sợ rằng, ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của nhi tử hấn.

- Không cần phiền phức, ta là có chút việc riêng, cần nhanh chóng giải quyết để sớm trở lại tông môn.

Quân Đại Dũng châm chước một chút, gạt đầu đồng ý.

Hấn quyết định tập trung tinh lực mười phần chú ý vào phòng, để có gió thổi cỏ lay gì cũng sẽ nhanh chóng ra tay can thiệp.

- Quân nhi, tiếp đãi Tử Du cô nương cho tốt, không nên làm gì quá khích.

Hấn kéo lấy tay áo nhi tử, thấp giọng truyền âm.

Ân, nhi tử hôm nay là dùng được liệu gì, mùi hương quyến rũ như vậy, không được, đợi lát nữa phải hỏi rõ mới được.

Quân Đại Soái và Tử Du tiến vào thư phòng, bên ngoài một đám thủ hạ được lệnh của Quân gia gia chủ phong bế kín kẽ.

- Mau nói, sao ngươi lại biết được.

Còn không đợi Quân đại thiếu gia yên vị trên ghế, Tử Du đã chăm chăm nhìn lấy hấn, giọng nói có chút kích động.

- Biết chuyện gì?

Quân Đại Soái giả ngu.

- Việc ta tu luyện Cực Âm Băng Tuyền, còn có xảy ra vấn đề. Ngươi thực là thần phẩm linh căn?

- Thần phẩm linh căn, dĩ nhiên ta không phải.

Đối với cái này, Quân Đại Soái không tiếp tục giả vờ, dù sao chỉ cần tùy tiện trắc thí là sẽ biết rõ.

Còn không đợi mỹ nữ nổi giận, hấn đã lạnh nhạt nói tiếp.

- Nhưng ta biết vấn đề của cô là gì, còn có phương hướng giải quyết.

Cái này không phải chém gió, may mắn cô nàng vẫn là Võ sư, nếu là Võ tông, kỹ năng "phân tích nhãn" vô dụng, hấn cũng chỉ có thể ngậm miệng.

Khai mạch, võ đồ, võ sư.

Ba cái cấp bậc này, là phạm vi phân tích nhãn có thể áp dụng a.

Tuy nhiên, vừa vặn.

Tử Du mắt đẹp hiện ra phản kích, giọng nói không tự chủ được gấp rút.

- Ngươi mau nói.

- Sao ta phải nói cho cô?

Đúng vậy, sao hấn phải nói?

Hai người không quen không biết, mà vấn đề này còn làm khó cả một cái ngũ phẩm tông môn, để gì nói cho nàng.

Cẩn thận trầm tĩnh lại, Tử Du cấp tốc suy nghĩ.

Mạo nhận thần phẩm linh căn, thu hút chú ý của nàng, đưa ra thiếu hụt tu luyện gợi nên ham muốn, để nàng tìm đến.

Con hàng này, là có ý đồ.

- Ngươi rốt cuộc muốn gì?

Ta muốn cô làm nữ nhân của ta. Ta muốn hung hăng nện cô mỗi ngày, cho đến khi cô cầu xin ta..

Khụ.

Lời ấy, đương nhiên Quân Đại Soái không dám nói ra.

Mặc cho người trước mắt giống hệt thần tượng kiếp trước, người hấn vô cùng yêu thích, thậm chí số đo ba vòng kích thước cơ thể càng thêm hoàn mỹ

hon, nhưng hẳn chưa có ngu ngốc nào tàn như vậy.

- Ta có thể giúp cô giải quyết vấn đề, nếu cô sẽ trở thành thuộc hạ của ta.

Hắn giả bộ suy nghĩ một chút, rồi cuộc nói ra yêu cầu của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Thu phục Tử Du

Hôm nay viết nhiều một ít, do hôm qua lag không vào được trình duyệt yy nên lười viết.. Đa tạ đại gia Mavodanh161099 ban thưởng 1000 tít.

Đối với lời nói ngông cuồng của Quân Đại Soái, Tử Du hoàn toàn không tức giận, có cũng chỉ là khinh thường.

Vô cùng khinh thường.

- Muốn ta làm thuộc hạ của ngươi, ngươi cảm thấy mình có tư cách này sao?

Nói không sai.

Quân Đại Soái bây giờ chỉ là một tên Khai mạch cảnh tầng tám, bên trong gia tộc mạnh nhất bảo kê cũng chỉ là Vô tông tầng ba.

Còn nhân gia thì sao, băng hệ cực phẩm linh căn, đệ tử chân truyền ngũ phẩm Thiên Tuyệt tông, là nơi có Vô Vương tồn tại.

Một cái là vang danh phế vật đại thiếu gia, một cái là thánh nữ cao cao tại thượng, hai cái thân phận đối lập cách xa vạn dặm.

Hoàn toàn không có tư cách.

Nhưng.

Quân đại thiếu gia chúng ta có thể bịa nha.

- Tư cách, haha, cô thật cho rằng ngũ phẩm tông môn là tồn tại trâu bò lắm sao?

Hắn hung hăng cười lớn, đi ra cửa sổ ngửa đầu nhìn trời, gương mặt giả bộ thâm trầm.

- Ta không giấu gì cô, Quân gia chúng ta thực ra là một cái thượng cổ thể gia xuống dốc, bên trong đã từng tồn tại chí cường Vô Đế.

- Bỏn thiếu may mắn cơ duyên xảo hợp đoạt được truyền thừa của lão nhân gia, bây giờ đang gánh vác trọng trách phục hưng gia tộc..

- Nhận cô làm thuộc hạ, là vì đang lúc cần người, nếu không chỉ với chút tu vi vô sư, bỏn thiếu còn không để vào mắt..

Nói thật giống như đúng rồi.

"Ký chủ, ngươi diễn kỹ thật tốt!"

Hệ thống âm thầm tán thưởng.

Quân Đại Soái cũng hung hăng cho mình một like, đoạn quay đầu nhìn về Tử Du, phong thái tràn đầy vẻ bề trên.

- Cô muốn biết vì cái gì ta có thể liếc mắt nhìn thấu sơ hở trong tất cả công pháp Thiên Tuyệt tông, cái gì Cực Âm Băng Tuyền, cái gì Hàn Phong quyết không?

Tử Du cô nương có chút tiêu hóa không kịp tin tức đồ sộ Quân đại thiếu gia bịa ra, phản ứng bản năng hỏi:

- Vì sao?

- Hừ, bỏn thiếu bên trong không gian giới chỉ còn tồn tại một tia tàn hồn của Vô đế lão nhân gia, lão nhân gia ngài chỉ cần liếc mắt là có thể thấy rõ thiếu hụt của các ngươi.

Nói xong, liền giả bộ đưa tay vuốt vuốt mái tóc, để lộ cái nhăn không gian hệ thống đưa tặng.

Khoan hãy nói, động tác vuốt tóc của Quân đại thiếu gia quả thực rất đẹp trai, không hổ danh hai chữ đại soái.

Đáng tiếc, không người chú ý.

Bên trong phòng, còn lại mỹ nữ Từ Du, lúc này đôi mắt đẹp đang tràn đầy kinh ngạc.

- Người nói, đều là sự thật!

- Không sai. Nếu không, người cho rằng bốn thiếu bồng vào cái gì có thể nhìn ra?

Chém gió, thật con mẹ nó sướng, nhất là chém gió mà có người tin sái cổ.

Quân Đại Soái tiếp tục phát huy sở trường.

- Bốn thiếu bên ngoài là phế vật thiếu gia, thực ra là chân truyền Võ đế. Người bây giờ cảm thấy, bốn thiếu là có tư cách hay không?

Lời nói ngang tàn ngạo nghễ, gương mặt tuấn tú kẻ bên khung cửa, ánh dương quang chiếu vào, khiến cho lúc này Quân đại thiếu gia quả thật giống như thần nhân.

Từ Du nghiêm túc suy nghĩ, ánh mắt đã dần dần có chút thay đổi.

Nếu quả thực như vậy, bản thân tựa hồ không có chút ưu thế gì so với hắn.

Công pháp, trong mắt lão nhân gia, tu luyện tràn đầy thiếu hụt.

Vũ kỹ, người ta chỉ liếc qua đã nhìn ra sơ hở.

Còn cái gì thánh nữ, cái gì ngũ phẩm tông môn, đối phương là chân truyền võ đế đây..

Có thì vẫn có, cũng chỉ là chút tu vi, nhưng hoàn toàn không đáng kể.

Võ đế đáng sợ như thế nào, tồn tại chí cao vô thượng, trong tông môn cất giữ lấy vô số truyền thuyết.

Đệ tử chân truyền võ đế, lại sẽ trở thành tồn tại ra sao.

Không thể đoán được!

- Người nói xem cách giải quyết vấn đề của ta. Nếu được, Châu Từ Du ta sẽ làm thuộc hạ người.

Mỹ nữ cắn răng, giọng nói tràn đầy kiên quyết.

Là thuộc hạ thì có làm sao.

Đại thù chưa báo, nàng không thể để cơ hội khôi phục tu luyện biến mất trước mắt như thế được.

- Hừ, cái này đơn giản. Công pháp vũ kỹ của Thiên Tuyệt tông hết thảy đều nghiêng về âm hàn, vốn vô cùng phù hợp với băng hệ linh căn của cô. Cực Âm Băng Tuyền cũng vậy, nhưng nếu ta đoán không lầm, lúc trước cô đã phục dụng một loại chí hàn linh quả, khiến cho linh khí thuần âm tích trữ bên trong cơ thể cô quá nhiều, làm cho kinh mạch tê dại, bị đóng băng, tu luyện trì trệ không tiến..

Quân Đại Soái dựa theo "phân tích nhân", giả vờ câu thông nhẵn không gian, chậm rãi nói.

Từ Du càng nghe, càng phát ra kinh ngạc.

Loại chí hàn linh quả kia, là vô cùng hiếm thấy linh quả, trong một lần xâm nhập hiểm địa có được.

Cô nàng vì tham báo tư thù, tự ý phục dụng, không hề nói với bất cứ ai.

Mặc dù sau đó khiến cho việc tu luyện trở nên nhanh hơn, khiến cao tăng coi trọng, nhưng không ngờ chính nó lại là nguyên do xảy ra vấn đề..

Kẻ trước mắt, không đúng, phải nói Võ đế lão nhân gia, ánh mắt thật độc.

- Tất cả đều đúng. Vậy, cách giải quyết là gì?

Trong giọng nói đã mang theo mềm mại.

Giải quyết? Có hai cách nha.

Đầu tiên, đơn giản nhất, là chịch chịch với nam nhân hỏa linh căn còn zin, sử dụng hỏa nguyên dương phá vỡ tắc nghẽn.

Hoặc là cách thứ hai, tìm lấy chỉ dương linh quả ăn vào, trước đó có thể dùng chân hỏa linh khí tạm khai thông, đều được.

Quân Đại Soái chỉ nói cho Tử Du cách thứ hai.

Nói đùa, cách đầu tiên nói ra, vợ vẫn nàng ta quẫn quá đi tìm nam nhân thì làm sao.

- Đa tạ.. Quân đại thiếu, từ bây giờ ta sẽ là thuộc hạ của ngươi.

Mặc dù còn có hồ nghi, Tử Du vẫn hiếm thấy cảm ơn một lần.

- Không cần câu nệ như vậy, cái gì đại thiếu cơ chứ..

Quân Đại Soái vui vẻ, cười nói.

Hệ thống thông báo, điểm trung thành Châu Tử Du đã có 5 điểm nha.

5 điểm, đại biểu, nàng ta trong lòng đã bắt đầu có ý tứ thuận phục bổn thiếu.

Thông thả bồi dưỡng cảm tình là được, vấn đề chỉ là thời gian, haha!

- Không gọi đại thiếu, vậy ta gọi ngươi là gì?

- Ừm, gọi oppa đi.

- ...

"Ting, chỉ số trung thành Châu Tử Du - 4 điểm."

...

- Được rồi, trước giờ ta không nói với ai những việc này, mọi việc ta đều mạo hiểm nói hết với cô, bởi ta tin tưởng ánh mắt nhìn người của mình. Trước trở lại tông môn tu luyện đi, hi vọng cô không làm ta thất vọng.

Quân Đại Soái nhìn Tử Du, ánh mắt tràn đầy chân thành.

Không nhọc lòng Quân đại thiếu gia hao tổn miệng lưỡi, Tử Du cô nương lúc này đã có chút cảm động.

Hắn vậy mà nhìn trũng bản thân, hắn vậy mà tự tin tiết lộ bí mật như thế, không sợ bị nàng giết người đoạt bảo hay sao.

Giết người đoạt bảo, thậm chí đồ sát cả một gia tộc, là điều thường xuyên xảy ra ở cao võ thế giới a.

- Oppa, cáo từ.

Tiến đến cửa, Tử Du đột nhiên quay lại, chắp tay nói, sau đó nhanh chóng rời đi.

Êm dịu âm thanh, khiến cho Quân Đại Soái tràn đầy vui vẻ.

Không ngờ lần đầu được người khác giới gọi oppa, lại là một mỹ nữ vô cùng xinh đẹp như vậy.

- Oppa, là cái quý gì?

Giọng nói trầm thấp của Quân Đại Dững truyền đến từ cửa sổ, dọa hấn giật nảy.

Mẹ nó, cùng một từ, làm sao trong miệng người khác nói ra, lại có khác biệt rõ rệt như vậy.

- Nhi tử, ngươi không có làm gì sai đấy chứ?

- Ta có thể làm gì?

Quân Đại Soái nhún nhún vai, đoạn đóng kín cửa.

Đang muốn dùng nốt 9 điểm yy còn lại đi shopping, mềm mại âm thanh của hệ thống vang lên.

"Ting, yy giới đại năng giả Leo John nhận thấy ký chủ quá phế, trực tiếp ban tặng một bộ công pháp và võ kỹ. Đã gửi vào nhẫn trữ vật, mời ký chủ xem xét."

" WTF, còn có chuyện tốt này!"

Lúc trước hệ thống có nói qua, nếu hần biểu hiện xuất sắc, khiến các đại năng giả có hứng thú sẽ ban thưởng vật phẩm, không ngờ lần đầu tiên nhận được lại là vì lý do hần quá phế.

Con mẹ nó!

Ta là nên vui hay buồn.

Mang theo lẫn lộn cảm xúc, Quân Đại Soái ý thức bắt đầu tiến vào không gian giới chỉ.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Thiếu gia.. Giúp em..

Bên cạnh quyển Ngự nữ tâm kinh hệ thống ban tặng, cùng với quyển Bát Tử Kim Thân rút thương ngẫu nhiên kia, lúc này nằm đó hai quyển sách khác.

Mặt ngoài đen xì, bề nổi khắc chữ hoàng kim tán loạn, tạo hình tất cả đều y hệt.

Quân Đại Soái tâm niệm khẽ động, tiến tới nhìn kỹ.

Thất thập nhị biến.

Đường Môn võ kỹ.

Ngon!

Thất thập nhị biến, thành danh thuật pháp của Tôn hầu tử, tuổi thơ Quân Đại Soái nằm mơ cũng nghĩ đến.

Đường Môn võ kỹ.

Đường Môn, môn phái chuyên tu ám khí cùng cơ quan, danh tiếng vang xa nhưng vô cùng thần bí.

Quân Đại Soái nhớ nhất tuyệt kỹ của bọn hần, cái gì Tiểu lý phi đao mẹ tao phi dép, trở thành truyền ngôn lũ trẻ con hay nói với nhau.

Đều là những thứ gắn bó thân thiết với ký ức tuổi thơ của hần ở kiếp trước, khiến hần có chút cảm động.

Cảm tạ Leo John đại lão a!

Trải qua hệ thống cải tạo, những cái này công pháp võ kỹ tất cả đều là dùng linh lực để sử dụng, uy lực như thế nào, chỉ có chính thức thi triển ra mới biết được.

Nói đến tu luyện, Quân đại thiếu gia có chút lười.

Hấp dẫn như Ngự nữ tâm kinh, đến bây giờ hần vẫn chưa sờ vào a. Duy nhất một lần dính dáng đến tu luyện, vẫn là cắn thuốc lên đến Khai mạch tầng tám, khoái cảm lúc đấy hần vẫn nhớ rõ!

" Ký chủ có thể sử dụng điểm yy để tu luyện, tránh lãng phí thời gian. "

Hệ thống kịp thời nhắc nhở.

" Còn có chuyện tốt này? "

" Ân, ký chủ chỉ cần ngồi thiền, ý niệm sử dụng điểm yy sẽ gia tăng cực mạnh khả năng lĩnh ngộ. Mặc định một điểm yy một giờ "

" Sao mày không nói sớm! "

" Quên. "

Lại là quên, con mẹ nó.

Còn có 9 điểm, trước không mua sắm shopping, Quân Đại Soái trực tiếp ngồi xuống, lấy ra nhìn qua đơn giản nhất Đường Môn võ kỹ, nhập thần xem xét.

Đường Môn chiêu thức đều có liên quan đến ám khí, cái gì bạo vũ lê hoa châm, cái gì tiểu lý phi đao, đều là như vậy.

Hệ thống cải tạo, thay thế nội công bằng linh lực, khiến cho uy năng của tất cả đám chiêu thức này trở thành một cái phiên bản nâng cấp.

Điểm đặc sắc nhất, dễ thấy nhất, chính là tinh vi, cùng với uy lực mạnh mẽ.

Quân Đại Soái trực tiếp ngồi thiền bốn giờ, càng xem càng nghiên. Tinh túy Đường Môn hắn đã nắm rõ mấu chốt, chỉ cần tu vi của hắn tăng lên, uy năng Đường Môn võ kỹ sẽ càng thêm mạnh mẽ.

- Tiểu Liên, ngươi vào đây.

Quân Đại Soái mở mắt ra, không tiếp tục tu luyện nữa, cất giọng gọi.

Bên ngoài Tiểu Liên nghe tiếng, đẩy cửa chạy vào.

- Thiếu gia, có chuyện gì ạ.

- Đi mang cho ta chút giấy bút đến đây.

Hắn dự tính vẽ một ít ám khí đặc trưng của Đường Môn, để đi tìm người chế tác.

- Dạ!

Tiểu Liên ứng thanh, xoay người định đi.

- Đợi đã!

- Thiếu gia, còn có việc.

Quân Đại Soái đứng dậy, đi đến góc giường, cầm lấy một cái hộp gỗ.

Là cái hộp mẫu thân đưa cho hắn.

- Tiểu Liên, thiếu gia đã nói có quà tặng cho ngươi, ngươi xem.

Hắn vừa nói, vừa mở hộp ra, cầm lấy bên trong một bộ nội y màu hồng nhạt, bên viền có ren, nhìn qua vô cùng gợi cảm.

- Oa, đẹp quá! Tạ ơn thiếu gia.

Tiểu Liên mừng rỡ, gương mặt có chút đỏ ửng, bẽn lẽn tiến đến.

Cái này tiểu cô nương, khá ái xinh đẹp, bộ dáng này khiến Quân đại dâm tặc lại phát tác tâm lý tà ác.

- Nếu em ưa thích, thì mặc thử ta xem.

- Cái này..

- Có vấn đề gì sao, ta chỉ muốn xem bộ nội y này có chế tác lỗi nào không, còn có..

Nói đến đây, hắn tiến đến, nắm tay tiểu cô nương.

- Ta muốn xem em mặc nó, sẽ trở nên càng thêm xinh đẹp như thế nào.

Lời này khiến cho đối diện Tiểu Liên càng thêm đỏ mặt, trong nội tâm có chút ngọt..

Cô nàng dùng lí nhí âm thanh "dạ" một tiếng, cầm lấy nội y, tiến ra phía sau tấm bình phong.

Tiếng cời quần áo sột soạt vang lên, khiến Quân Đại Soái tràn đầy kích thích, bên dưới thắt lưng em dựng đứng dậy.

Qua một lúc sau, Tiểu Liên cúi đầu chậm rãi đi ra.

Quân Đại Soái vừa nhìn, máu mũi suýt chút phun trào.

Lúc này, hạ thân tiểu cô nương mặc chiếc quần lót hồng nhạt, họa tiết in hình con gấu dễ thương, hai bàn tay chụp lấy áo lót không cho nó rơi ra, gương mặt xấu hổ đỏ rực như trái gấc.

Giọng nói non nớt của Tiểu Liên vang lên vô cùng miễn cưỡng:

- Thiếu gia, giúp em.. em không gài được..

Quân Đại Soái cưỡng ép kiểm chế hô hấp thô ráp, ân một tiếng, đi đến sau lưng Tiểu Liên.

Nhìn tấm lưng mềm mại, trắng mịn phô bày trước mắt của tiểu mỹ nhân chỉ cao bằng vai mình, máu trong người hắn càng thêm kịch liệt lưu thông.

Bên dưới cự vật căng cứng, như ẩn như hiện chạm khê đến khe mông, lọt thỏm giữa quần lót hồng nhạt.

Bàn tay Quân Đại Soái chậm rãi mò đến hai cái dây áo lót đang bung đưa trong không khí, hơi thở hắt phả vào gáy Tiểu Liên, khiến phía trước thân thể hơi chút run rẩy.

- Tiểu Liên.. em thật đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Vưu vật tiểu mỹ nữ

Quân Đại Soái thật không nhớ rõ hắn là làm thế nào để gài dây áo lót cho Tiểu Liên, bởi toàn bộ tinh lực của hắn đều chú ý vào cái cổ thon dài cùng làn da trắng nõn của tiểu cô nương xinh đẹp này.

- Được rồi, Tiểu Liên, quay lại ta xem

Tiểu Liên cẩn thận buông hai tay giữ áo lót ra, xác định nó không có rơi xuống, xấu hổ bẽn lèn quay người.

Tiểu mỹ nữ bởi nguyên cơ còn nhỏ, thân thể chưa hoàn toàn phát dục, nhưng lúc này cực kỳ gợi cảm mê người.

Hai cái tuyết lê trước ngực, kích thước hơi nhỏ, nương nhờ áo lót làm lộ ra một cái khe rãnh.

Quân Đại Soái không chú trọng mấy, bởi trong sâu thẳm hắn vẫn là một người nam nhân thành thực theo chủ nghĩa yêu mông.

Mà cặp mông Tiểu Liên, không biết duyên cớ vô cùng nảy nở, khiến vòng eo thon gọn càng thêm nổi bật.

Cả cơ thể Tiểu Liên vô cùng trắng nõn tắn mát ra thanh thuần thiếu nữ cảm giác, hai cái bàn tay không biết nên đặt đâu cho đúng, luống cuống đan vào nhau.

- Thiếu gia, em... đẹp không?

Đầu cô nàng tận lực cúi thấp nhất có thể, giọng nói lí nhí phát ra.

Cái này, khiến Quân Đại Soái sao có thể nhìn được.

Quân đại thiếu gia có thể nhìn, bên dưới thằng em không thể nhìn a.

- Tiểu Liên.. Em thật là xinh đẹp.. Thiếu gia muốn ôm em vào lòng.

Hắn tận lực khiến cho giọng nói hòa ái, chậm rãi cẩn thận đưa cánh tay vòng qua eo thon mềm mại, e sợ kinh động tiểu cô nương.

Cảm nhận nhiệt độ nam nhân từ từ áp sát, Tiểu Liên khó khăn ngửa đầu, trong đôi mắt đẹp có kinh hoàng có ngọt ngào.

Quân Đại Soái nhìn thấy bờ môi anh đào tiểu mỹ nữ hé mở, đang muốn nói gì đó, liền đưa ngón tay lên chặn lại, mỉm cười nói.

- Tiểu Liên.. Đừng nói gì, để cho thiếu gia thỏa sức ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp của em đi.

Hắn cúi đầu thương thức, đoạn khê nâng cằm tiểu mỹ nhân, khiến cho gương mặt cô nàng ngẩng cao chút nữa, kề sát khuôn mặt hắn.

Vưu vật!

Đôi mắt to tròn long lanh, cái mũi dọc dừa thẳng cao, cùng đôi môi thơm hồng hào, khiến cho gương mặt non nớt tràn đầy quyến rũ.

Quân Đại Soái chấm cho 10 điểm hoàn mỹ.

Không kiềm lòng được, hấn hôn lên bờ môi anh đào kia, tham lam nuốt trọn.

- U' mm.. ư mm.. thiếu gia..

- Tiểu Liên.. Thiếu gia thực yêu thích em..

Nghe hấn nói thế, đôi mắt đẹp tiểu mỹ nữ tràn đầy ngọt ngào, chậm rãi nhắm nghiền lại, để mặc cho hấn tùy ý xâm chiếm đôi môi.

Quân Đại Soái ngậm lấy vành môi, dùng lưỡi khẽ liếm, tinh tế thưởng thức sự thom ngọt của thanh xuân thiếu nữ.

Cảm thấy chưa đã, hấn hôn lấy cái chóp mũi vươn cao, rồi hôn lan sang gò má, hôn xuống cổ, xong tiến lên đến bông dái tai, không chừa một chỗ nào.

Đi đến bộ vị nào trên gương mặt xinh đẹp, hấn đều vừa hôn, vừa dùng lưỡi liếm láp cẩn thận, tựa như thưởng thức mỹ thực, khiến cho Tiểu Liên vô cùng ngại ngùng, run rẩy không thôi.

- Thiếu gia.. ư..

Quân Đại Soái du ngoạn một vòng trên gương mặt khả ái xinh đẹp, lại quay trở lại ngậm nuốt đôi môi mềm.

Hấn hưng hăng ghi chặt vòng eo thiếu nữ, khiến cho cặp tuyết lê ép sát vào lồng ngực mình, cách xa mấy lớp áo vẫn có thể cảm nhận được sự mềm mại co giãn.

Bên dưới, cự vật to lớn cũng không cam lòng, ma sát với hạ thân Tiểu Liên, nhiệt độ nóng hổi xuyên thấu y phục, khiến tiểu mỹ nữ kinh sợ.

Bàn tay Quân đại thiếu gia buông eo ra, thay đổi mục tiêu, tiến xuống kiêu đồn căng tròn, nhiệt tình xoa nắn.

Cặp mông Tiểu Liên rất có da có thịt, vô cùng mềm mại thư thái, liên tục biến dạng bởi ma chường của hấn, khiến cho Tiểu Liên không kìm được rên rỉ.

- U'.. ư..

Sau có hai bàn tay to lớn nhiệt tình xoa nắn, trước có cự vật nóng này cọ sát vào, chiếc quần lót màu hồng nhạt của tiểu mỹ nữ rất nhanh ướt đẫm một mảnh.

- Thiếu gia.. y phục của ngài.. ướt rồi..

Tiểu cô nương nhu thuận hoàn toàn không để ý bản thân, chỉ thấy trước quần thiếu gia đã bị dính ướt, lo lắng nói.

- Em xin lỗi.. Là do em.. Để em thay y phục cho thiếu gia..

Bộ dáng mười phần hiểu chuyện, khiến Quân Đại Soái có chút thanh tỉnh.

Hấn, sao lại cảm thú thế này!

Xuyên qua, có được hệ thống, bản thân tâm lý đột nhiên trở nên có chút biến thái a.

Tiểu cô nương trước mắt, mới có 15 tuổi, còn chưa đủ tuổi vị thành niên đây này.

- Được rồi, Tiểu Liên. Em trước thay y phục đi, ta muốn đi tắm.

Hấn có chút ngăn cách tâm lý, dường như mình đang làm việc trái với luân thường đạo lý vậy, nên trước chưa ""ăn"" Tiểu Liên vội, đợi thêm một thời gian đã.

Thực ra, nếu Quân Đại Soái có làm gì đó, cũng hoàn toàn không vấn đề.

Nơi này là cao võ thế giới a, nhà người ta nữ hài tử mười bốn mười lăm tuổi đã hoàn toàn trưởng thành, chịch nhau ầm ầm, lấy chồng sinh con đều không hiếm lạ.

Cái này Tiểu Liên, bởi được định sẵn làm thiếp thân nhà hoàn Quân đại thiếu gia, nên luôn mang tư thái đáng hiến. Chỉ là từ nhỏ đến lớn được bao bọc bên trong Quân phủ, tâm lý có chút ngây ngô non nớt mà thôi.

Quân Đại Soái đưa bản vẽ cho Tiểu Liên, lệnh nàng thay y phục xong thì đi tìm người tin cậy chế tác.

Hấn bước vào phòng tắm, ngâm mình trong dòng nước mát lạnh, nội tâm âm thầm tán thưởng chính mình còn giữ vững một ít lương tri..

Nơi nào đó bên trong Quân phủ.

- Bái kiến lão gia.

- Bái kiến lão gia.

A Điền A Thất cung kính nói, cúi đầu hành lễ với người trước mặt, chính là Quân Đại Dũng.

Quân gia chủ nhấp nhẹ ngậm linh trà, buông xuống, nhìn lấy hai tên hạ nhân ôn hòa hỏi.

- Nghe Đại Sơn trưởng lão nói, các người đột nhiên mở ra linh căn tu luyện, việc này là thế nào?

Đối diện hai tên hạ nhân nhìn nhau, cân trọng trả lời:

- Bẩm lão gia, là nhờ ơn đại thiếu ban thưởng tiểu nhân đan dược ạ.

- Cái gì? Thật sự?

- Dạ, tiểu nhân không có nửa lời dối trá.

Đan dược giúp khai thông kinh mạch, cải tạo tư chất tu luyện, không phải không có, nhưng vô cùng quý hiếm, nếu không khắp nơi đầy đất đều là kẻ có linh căn.

Sao nhi tử hẳn lại có được, hơn nữa còn dùng trên người hai tên hạ nhân này.

Mặc dù A Điền A Thất đều là cô nhi tử nhỏ được Quân phủ nuôi dưỡng, về trung thành không có vấn đề, nhưng dùng quý giá đan dược như vậy trên người bọn hắn vô cùng lãng phí a.

- Được rồi, các người lui ra đi.

Hai tên hạ nhân cẩn thận thối lui, bóng tối không có dấu hiệu dần dần hiện ra một thân ảnh, trùm đầu kín mít.

- Lão gia, đây là vật đại thiếu tìm người chế tác.

Xuất hiện trên tay hắn là bản vẽ ám khí Đường Môn của Quân Đại Soái.

Đẹp trai Quân gia chủ cầm lấy, xem xét hồi lâu, lâm vào trầm tư.

- Đan dược quý hiếm.. ám khí tinh xảo.. trêu chọc thánh nữ Thiên Tuyết tông mà không có việc gì.. Đứa nhỏ này, đột nhiên vô cùng thần bí a..

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đi Lệ Xuân viện

Đa tạ Toàn không đại gia ban thưởng 500 ttt..

Quân Đại Soái từ trên giường bật dậy, mồ hôi tuôn ào ào như tắm.

Lúc này, hắn nằm mơ bản thân đang hung hăng đùa giỡn Tiểu Liên.

Khi sắp dứt cái vật nóng hổi kia vào bên trong mật động hồng hào, thì bỗng một chú cảnh sát đột nhiên xuất hiện, trong tay là chiếc còng số tám.

Quân đại dâm tặc rất nhanh bị mang đi, xung quanh là ánh mắt khinh thường của tất cả mọi người.

Có Từ Du mỹ nữ, có đẹp trai Quân gia chủ, có A Điền A Thất, lúc này đám người đang nhìn hắn như nhìn một thứ rác rưởi vậy.

- Phù phù, may mắn chỉ là mơ..

Quân Đại Soái có chút tiếc nuối, làm sao chú cảnh sát kia xuất hiện đúng lúc quá vậy, muộn hơn một tý có phải tuyệt vời rồi không.

Tiểu Liên như thường lệ tiến đến, có chút câu nệ phục thi, may mắn Quân đại thiếu gia hôm nay không có bắt nạt làm sạch vật kia.

Àn, không phải hắn không muốn, mà lúc này, trước cửa phòng đang đứng đầy một tên lão già.

Là người hôm trước dẫn tiễn Quân Đại Soái đi gặp Quân gia chủ, bộ dáng già nua, nhưng ánh mắt rất có thần.

Nghe Tiểu Liên kể, đây là Vương lão gia gia, người luôn bên cạnh chăm nom Quân gia chủ từ bé đến lớn, địa vị có chút siêu nhiên.

- Vương lão, ngài tìm ta có việc.

Kính lão đắc thọ, Quân Đại Soái cẩn thận mời lão vào trong nhà, rồi lệnh cho Tiểu Liên đi pha trà.

- Đại thiếu gia, đồ vật người cần đều ở đây.

Wương lão cũng ngồi xuống, thông thả uống cạn chén trà, đoạn vút lên trên bàn một cái nhẫn.

Quân Đại Soái cầm lấy, đồ chơi này không có cấm chế, hẳn liền tùy tiện quan sát.

Bên trong chất đầy các loại ám khí Đường Môn, cái gì Phích Lịch đơn, cái gì bạo vũ lê hoa châm đều có, nhiều nhất vẫn là các loại phi đao phi tiêu.

Hắn lấy ra một cái phi đao, cầm trên tay vuốt ve.

"Thật sắc bén, không biết khi thi triển Tiểu lý phi đao sẽ như thế nào?"

- Đa tạ lão gia gia, ngài vất vả rồi.

Wương lão chỉ chuyên chú nhìn hắn, ánh mắt như xuyên thấu tâm can, một lúc lâu quay đầu rời đi, bộ dáng tương đối chán.

Quân Đại Soái cũng không quản vì sao bản vẽ đưa cho Tiểu Liên, mà đồ vật lại là Vương lão mang đến, chỉ cần biết đủ độ tin cậy là được rồi.

Hắn xem xét kỹ lưỡng các loại ám khí, vô cùng hài lòng, nghĩ ngợi gì đó, liền nói với Tiểu Liên:

- Gọi A Điền A Thất đến đây.

- Dạ.

Tiểu Liên ứng tiếng rời phòng, một lát sau dẫn trở lại hai tên kia, tên nào tên nấy mồ hôi nhễ nhại, hẳn là vừa mới tập luyện,

- Các người tu luyện thế nào rồi?

- Bẩm thiếu gia, trước mắt vẫn là Khai mạch cảnh tăng một a.

- Ừm. Có chút chậm a.

Không có cách, linh căn bọn hắn chỉ là hạ phẩm, công pháp gia tộc cung cấp có chút cùi bắp, nên tiến độ không nhanh là điều dễ hiểu.

- Bẩm thiếu gia, nơi này có một quyền võ kỹ, cùng ám khí phối hợp, trước cầm lấy tu luyện ở hậu viện đi, không cần lại đến diễn võ trường.

Võ kỹ hắn nói, đương nhiên là Đường Môn võ kỹ.

Đệ tử Đường Môn nổi tiếng trung thành, đồ vật này dùng trên người bọn hắn mười phần thích hợp.

- Đa tạ thiếu gia.

A Điền A Thất cúi đầu cung kính.

Trước là đan dược, giờ là võ kỹ, thiếu gia thật tốt!

- Tiểu Liên, em giúp bọn hắn sao chép một bản, nhớ kỹ cẩn thận, không thể để ngoại nhân biết được.

Quân Đại Soái nghiêm túc nói, đoạn đuổi bọn hắn đi ra ngoài, ý thức tiến vào hệ thống.

Bên trong có mấy thứ đồ chơi hắn chưa đụng đến, cái gì bạo lực đan, cái gì mê dược một bình, lúc này hắn mới điểm mở xem xét.

Bạo lực đan, gia tăng cường bạo lực lượng gấp ba trong một giờ. Tác dụng phụ: hư thoát nửa ngày.

Mê dược, tán loạn không màu không mùi, dưới võ tông hít vào sẽ bị đánh ngất. Thời gian: một giờ.

Đều là đồ tốt a, chỉ tiếc chưa có đất diễn.

"Cạch."

Đang nhàm chán cầm còn lại năm điểm yy dạo quanh cửa hàng sơ cấp, xem có đồ tốt gì không, cửa phòng vang lên âm thanh bị người đẩy ra.

Kỳ lạ, làm sao cửa mờ, không có ánh nắng chiếu vào đây?

Quân Đại Soái nội tâm tự hỏi, định thần nhìn kỹ.

Hóa ra, trước cửa lúc này đứng đầy một tên béo mập, thể trạng cực lớn, che chắn hết ánh nắng.

Nhìn thấy Quân Đại Soái đang ngồi trên ghế, hần chạt vật chui vào, cười hề hề nói.

- Soái ca, tiểu đệ đến thăm ngươì!

Soái ca?

Quân đại thiếu gia rất muốn chửi thề.

Con mẹ ngươì, từ đó là để cho nam nhân gọi sao.

Còn nữa, ta với ngươì có quen biết sao?

Chỉ là bộ dáng tươi cười niềm nở của tên béo này, khiến cho Quân Đại Soái có chút không nhẫn tâm phát tác.

Quân Đại Soái đương nhiên có thể biết được, trước mắt kẻ này ắt hẳn có quan hệ tốt với tiền kiếp, chỉ là không biết là mối quan hệ gì.

Huynh đệ gia tộc?

Hẳn không phải, Quân gia chủ đẹp trai, Quân Đại Soái cũng đẹp trai, trước mắt tên này nhìn qua không có chút liên hệ nào với từ đẹp trai a.

Nếu vậy, là bằng hữu?

Ấn, cái này khả năng cao, chỉ là không biết bằng hữu thân thiết, hay chỉ là lợi dụng lẫn nhau đây.

Còn có thể là nhân tình?

Ờ, hình ảnh này có chút cay mắt.

Xem như ta chưa nói gì.

Quân Đại Soái nhàm chán suy đoán, đã thấy tên béo hung hăng bóp lấy cánh tay hắn, thậm chí với tu vi Khai mạch tầng tám cũng ần ần có chút đau.

- Nhìn bộ dáng huynh đã khỏe mạnh rồi, mau cùng đệ trở lại Lệ Xuân viện thôi, các cô nương rất nhớ huynh a.

Lệ Xuân viện, đệ nhất thanh lâu Thiên Long thành, cũng chính là nơi lần trước Quân Đại Soái bị ngườì đánh văng ra.

"Vừa vặn, đang muốn đến đó tìm hiểu một chút."

- Được rồi, đi thôi.

Cũng mặc kệ thằng cha này là ai, Quân Đại Soái đứng dậy, phân phó Tiểu Liên không cần đi theo, chậm rãi bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Dọn dẹp lưu manh

Thông thả tản bộ trên đường, Quân Đại Soái nhàm chán trò chuyện với tên béo, dễ dàng moi móc thông tin của hắn.

Diệp Thanh Vân.

Cái tên này thật cỡ nào trang nhã, suất khí cơ chứ, chỉ tiếc dùng không đúng ngườì.

Thằng này là nhị công tử Diệp gia, một cái gia tộc chủ yếu kinh doanh đồ phùng bên trong Thiên Long thành, tồn tại nơi này đã mấy trăm năm.

Kết bạn với Quân đại thiếu gia, xưng huynh gọi đệ, đương nhiên bản thân Diệp Thanh Vân cũng là một tên hoàn khổ.

Xác thực, vật hợp theo loài.

- Diệp bàn từ, dẫn đường đi.

Quân Đại Soái nói, hần không biết đi Lệ Xuân viện hướng nào a.

"Đều đến bao nhiêu lần rồi, còn không nhớ đường?"

Diệp Thanh Vân lâm bầm, tuy nhiên vẫn đi trước.

Qua một lúc sau, hai tên hoàn khổ thiếu gia đã xuất hiện trước một tòa nhà khang trang, rộng rãi, đèn hoa giăng đầy.

Bởi vì là ban ngày, khách nhân có chút ít, không náo nhiệt bằng buổi tối.

Bên cửa hai cái diêm dứa son phấn đầy mặt cô nương đang nhàm chán ăn hạt dưa tám chuyện, không thèm mời gọi người qua đường, chỉ khi nhìn thấy Quân Đại Soái cùng với Diệp Thanh Vân, các nàng mới vội vã vứt bỏ hạt dưa trong tay, hồ hởi tiến lên nghênh đón.

- Quân đại thiếu, ngài đến rồi.

- Chúng tỷ muội rất nhớ đại thiếu nha.

- Mau vào mau vào..

Tài chủ đã đến, đương nhiên phải đổi một bộ mặt khác đối đãi.

Quân Đại Soái há có thể để ý dong chi tục phấn như này, lạnh nhạt đi vào, bên cạnh Diệp béo đường như cũng đã quen, không mấy biểu cảm theo sau.

Bên trong rộng rãi, trang trí khắp nơi đều là đèn hoa giăng đầy, lúc này có một đám người đang ung dung thưởng thức trên đài biểu diễn cảm nghệ mỹ nữ, phía sau là các cô nương đầm bốp hầu hạ.

Ấn, khung cảnh tương đối trang nhã, thật con mẹ nó khác với trong tưởng tượng của Quân đại thiếu gia.

- Lan tỷ, ta đã mang đại thiếu đến.

Diệp Thanh Vân vẫy tay, nói với người nào đó.

Quân Đại Soái thuận thế liếc nhìn.

Chỉ thấy phía trước là một cái mập mạp phụ nhân, trên người mặc phục sức xa hoa cao quý, khắp nơi đều là mấy cái vòng kim loại sáng loáng.

Gương mặt ngoài phần vẫn là phần, đôi môi cá dụn bề to son đỏ sậm, phối hợp với lỗ mũi trâu lư thừa mấy cọng râu, khiến Quân Đại Soái muốn nôn hết đồ ăn từ tới qua ra ngoài.

Lúc này bà ta phe phẩy khăn tay, hồng quang đầy mặt tiến đến.

- Đại thiếu, nô gia rất muốn tạ lỗi chuyện hôm trước với ngài. Việc hôm đó đều là hiểu lầm, mong đại thiếu vẫn tiếp tục chiếu cố Lệ Xuân viện các cô nương nha..

Ồn à ồn ền thanh âm vang lên, bộ dáng e lệ như một cái người biết lỗi.

Hiểu lầm? Mong ta tiếp tục chiếu cố?

Còn muốn tạ lỗi, haha.

Khoan, tạ lỗi.

Đồ chơi miễn phí, không nhận là ngu.

Dù sao tạm thời không làm gì được đối phương, trước lá mặt lá trái đã, đợi biết tính danh con nhãi đã đánh chết tiền kiếp rồi xử lý sau cũng không muộn.

- Được rồi, ta cũng không so đo việc đó. Ngài muốn tạ lỗi như thế nào?

- Nô gia đã để các cô nương trên phòng chờ, sẵn sàng phục vụ. Hôm nay tiêu phí của ngài cùng Diệp thiếu, toàn bộ miễn phí.

Chắc, có thành ý như vậy.

Quân Đại Soái ậm ừ đồng ý, trước xem xét một chút cũng không sao.

Mập mập phụ nhân dẫn hai tên hoàn khổ thiếu gia lên phòng, phúi tay rời đi, Diệp béo đã hôn hờ vợi và đẩy cửa đi vào.

Bên trong, xác thực, là các cô nương đang sẵn sàng phục vụ.

Người nào người nấy ngồi ngay ngắn trên bàn, trước mặt là một đồng mạt chược đã được xếp gọn.

- Đại thiếu đã đến..

- Mau ngồi vào bàn.

- Hôm nay, bọn tỷ muội phải lấy lại những gì đã mất nha.

Náo nhiệt âm thanh vang lên, trong ánh mắt các nàng còn có nồng đậm tiêu ý.

Khụ.

Tình huống gì đây.

- Diệp bàn tử, cái này là thế nào?

Quân Đại Soái mộng bức.

- Không phải bình thường huynh đều gọi các cô nương chơi mạt chược với mình sao?

- Có sao?

- Có.

- Không làm chuyện khác?

- Không.

- Vì sao?

- Không phải do huynh không lên được à?

...

Miễn cưỡng ngồi vào bàn, lần là dò hỏi, Quân Đại Soái mới biết được.

Hóa ra, tiền kiếp chính là liệt dương công tử, e ngại người khác nói ra nói vào nên luôn phô trương tìm đến thanh lâu, đoạn kiếm các cô nương chơi mạt chược cả ngày khuây khỏa giết thời gian.

Quân đại thiếu gia chính là hào phóng, thua tiền không nói, nếu may mắn thắng, hẳn sẽ trả bạc lại cho các cô nương, có khi còn thưởng thêm.

Bởi vậy, nên hẳn rất được các cô nương Lệ Xuân viện ưa thích.

Không phải sao, vừa tránh phải tiếp xúc hầu hạ bọn mắng phu, vừa được nhàn hạ chơi bài lại có tiền, nơi nào kiếm đâu ra việc tốt như thế.

Quân đại tài chủ bị người đánh liệt giường, mấy ngày không đến, các cô nương trong bóng tối còn âm thầm cầu phúc cho hắn đây.

- Được rồi, Diệp bàn tử, người bồi các cô nương chơi, bổn thiếu có việc đi trước.

Quân Đại Soái cũng muốn cùng một bầy oanh oanh yến yến mỹ nữ tụ họp, nhưng hắn chưa bao giờ sờ vào mạt chược, không biết cái đồ chơi này chơi như thế nào nha.

Còn nữa, hắn không có tiền, lấy gì lát nữa ban thưởng các cô nương.

Không đợi Diệp béo cùng các cô nương níu kéo, hắn nhanh chân bước ra Lệ Xuân viện, nội tâm âm thầm cảm thán.

May mắn, hệ thống tặng cho thuốc tăng trưởng dương vật, còn kèm theo đặc hiệu công năng, khiến cho thằng em đứng lên được.

Nếu không, làm một tên đẹp trai đại thiếu, nhưng lại bị liệt dương, con mẹ nó, là cỡ nào đau lòng a.

- Ô, đây không phải Quân đại thiếu gia sao?

- Bọn tiểu đệ thiếu chút bạc, đại thiếu ban thưởng chút ít nha.

- Đại thiếu, lần trước bạc ngài đưa, bọn tiểu đệ đã xài hết.

Nghe được ồn ào âm thanh, Quân Đại Soái quay đầu nhìn.

Là một đám trông như du côn các kè, lúc này gương mặt tràn đầy khinh khỉnh nhìn hấn.

- Cút.

Không có thời gian lãng phí với đám này, bọn thiếu còn muốn về tìm Tiểu Liên tâm sự đây.

- Đại thiếu, ngài không thể keo kiệt như thế chứ.

- Đúng vậy, chỉ là chút tiền lẻ, đại thiếu không phải luôn phóng khoáng sao.

..

Phiền phức.

Không nói bọn thiếu bây giờ không có, nếu có, việc gì ta phải cho các ngươi.

Ban thường, chính là tùy hứng, các ngươi làm ta mất hứng, còn muốn bạc?

- Không cút?

Quân Đại Soái thuận tay đẩy văng một tên trước mặt, khiến tên kia bay xa một đoạn dài.

Lực lượng của hấn lúc trước khi phục dựng tổ thể đan là 1500 cân, sau khi cắn thuốc lên đến Khai mạch tầng tám là bao nhiêu, hấn cũng không biết rõ.

Tên kia chỉ thấy trước ngực va đập cuồn cuộn, hung hăng thổ huyết, ngất lịm.

- Hừ, đại thiếu, ngài làm hơi quá rồi.

- Việc này, ngài nhất định phải cho chúng ta một cái công đạo.

Công đạo?

Tốt.

Quân Đại Soái đi lên, chính là quyền đâm cước đá.

- Ta cho các ngươi công đạo, nhận lấy.

"Bốp"

"Bốp"

Không đến một phút, Quân đại thiếu gia phui tay thông dong rồi đi, để lại phía sau là mấy tên lưu manh nằm dật dẹo, gương mặt sưng húp.

"Ting, hoàn thành nhiệm vụ ần. Dọn dẹp cản đường. Ban thưởng: 10 điểm yy."

Hệ thống bất thành linh phát ra âm thanh, khiến hấn vui vẻ.

Hoạt động chút chân tay, cũng có bất ngờ khen thưởng, xem ra, điệu thấp làm người vẫn là không nên.

Về đến Quân phủ, tiến vào trong phòng, Quân Đại Soái liền thấy đẹp trai gia chủ Quân Đại Dũng đã ở đấy, trong tay cầm chính là cục xà phòng thơm, đang hít hà thỏa mãn.

- Nhi tử, vật này là gì?

- Cái này gọi xà phòng.

Quân Đại Soái có chút không nhìn được, hôm qua hấn chính là dùng xà phòng cọ nách cọ háng đây.

Khụ.

- Cha, tìm ta có việc?

Tiếng cha này, vẫn có phần miễn cưỡng.

Quân Đại Dũng buông ra xà phòng, mỉm cười nói với hân.

- Quân nhi, ta biết rõ con đã có chút thay đổi, không còn là hoàn khổ. Từ bây giờ, ta sẽ để con tham gia sự vụ gia tộc.

Nói đoạn, hân châm chước một lát.

- Ngày mai Quân gia chúng ta có hội đấu giá, con hãy đến đây quan sát điều hành đi, cha sẽ bảo Vương lão mang con đi.

- Tốt, ta biết rồi.

Quân Đại Soái cũng không từ chối, đấu giá hội a, nghe qua là biết nhiều trò vui rồi.

Quân Đại Dũng tiến đến vỗ vai hân, ánh mắt có chút triu mến, đoạn bước ra cửa phòng.

- Chậm đã.

- Quân nhi, còn có việc.

- Để lại vật kia.

Quân Đại Soái nói, chỉ vào trong tay Quân Đại Dũng, cảm chính là xà phòng thơm.

- Ách, quên, mà người không thể cho cha sao?

- Không được.

- Keo kiệt.

..

Quân đại thiếu gia không phải keo kiệt, đồ chơi này hân đã dùng rồi, không tiện a.

Đội lát nữa tiến vào hệ thống mua thêm một cái, bảo Tiểu Liên mang đến hiệu kính cho hân là được chứ gì.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Đan để trọng sinh

Trước mắt có hai viên tổ thể đan không dùng, Quân Đại Soái bảo Tiểu Liên mang đến cho A Điền A Thất sử dụng, tăng lên lực lượng.

Hân lúc này có 14 điểm yy, lại nổi lên tâm tư mua sắm.

Tuy nhiên, đồ vật bên trong hệ thống quá nhiều, lướt mỗi mắt toàn thấy những thứ gì đó vô dụng, cái này khiến Quân đại thiếu gia rất phiền muộn.

"Ký chủ có thể suy nghĩ về đại khái một thứ, hệ thống sẽ chọn lọc đồ vật có liên quan."

"Cái này cũng được."

"Dĩ nhiên, nếu ký chủ ưa thích đồ vật loạn thất bát tao, có thể tiếp tục lướt a."

Thích con mẹ người.

Có thao tác tốt như thế, người lại quên không nói sớm.

Ừm, đan được tăng lên cảnh giới xem.

Quân Đại Soái nội tâm vừa chuyển, đã thấy trước mắt đám vật phẩm mờ dần mờ dần, chỉ còn lại một vài thứ sáng lên.

Cái gì phá tông đan, phá thần đan đều có, chỉ cần tích lũy vừa đủ, ăn vào thẳng cấp dễ như trở bàn tay.

Cái gì bình cảnh, đều không có, thậm chí trong lúc tăng lên linh ngộ đều được dung nhập trong đan dược.

Lại nghĩ một chút, vũ khí dạng gậy.

Cảnh vật lại thay đổi, hiện ra một đám nhỏ dài vũ khí.

Có đen xì như cục sắt, có chạm khắc hoàng kim tán loạn, nhìn qua tựa như thần binh.

Vốn hẳn có chút chờ mong, thế mà thật sự thấy được, Như Ý Kim Cô Bổng.

Đồ chơi này, hệ thống vậy mà có bán, chỉ là giá cả hơi hơi dọa người.

Lấy tài lực Quân đại thiếu gia bây giờ, chỉ có thể trông mắt mà thêm.

Tuy nhiên, cái này không ngăn cản được nhiệt tình của Quân Đại Soái, nửa ngày trời hẳn hào hứng tìm kiếm, rốt cuộc mua được vài thứ đồ vật mà hẳn cảm thấy hữu dụng.

Desert Eagle, vương giả súng ngắn, 5 điểm yy.

Dạn được đã được hệ thống cải tạo, thay thế bằng linh thạch, chỉ cần cung cấp đủ có thể thoải mái pằng pằng.

Cầm khẩu súng màu bạc ngẫu lòi, Quân Đại Soái ưa thích không buông tay.

Chỉ là linh thạch, đi đâu tìm bây giờ?

Không vội.

Ngoài ra, còn có một chiếc Scooter hai bánh, 3 điểm yy, thiết kế hai màu trắng đen nhìn qua cực kỳ sang trọng, sặc bằg năng lượng mặt trời.

Nhờ hệ thống cải tạo, làm cho chế độ cân bằng của nó đạt đến đỉnh cao, giúp người sử dụng di chuyển êm ái trên mọi con đường.

Đặc biệt, chỉ cần đứng im, ý niệm điều động là có thể sai khiến nó di chuyển theo hướng nào, tốc độ ra sao, nhìn rất cool, cho nên đồ chơi này cũng là một thần khí tán gái rất tốt.

Khụ, cái này là hệ thống hung hăng hoa mỹ giới thiệu, Quân đại thiếu gia rất non nớt bị dụ dỗ mua đi.

Đứng trên chiếc Scooter, hẳn làm quen một chút đã nắm rõ, liền di chuyển vài vòng trong phòng, tà áo tung bay.

Bộ dáng phiêu phiêu, nhìn qua rất soái.

Mua cho Quân đại lão gia một cái cục xà phòng thơm, hẳn liền để lại 5 điểm yy không dùng, phòng lúc cần thiết.

- Đại thiếu gia, đi thôi.

Vương lão vừa sáng, đã tàn nhẫn đến đánh thức Quân Đại Soái, đưa hẳn đến nơi Quân gia tổ chức đấu giá hội.

Cùng đi còn có Tiểu Liên, lúc này nàng ta đang tò mò nhìn lấy chiếc Scooter dưới chân Quân Đại Soái.

- Thiếu gia, cái này là gì? Làm sao ngài đứng im cũng có thể di chuyển.

- Đừng tò mò, mau giải thích cho ta một chút về đấu giá hội này.

Tiểu Liên dờn ánh mắt, nghĩ nghĩ liền nói.

- Thiếu gia, đấu giá hội này cử hành mỗi tháng một lần, là nơi Quân gia khuếch trương danh tiếng cùng tìm kiếm tài nguyên từ các tu luyện giả. Ngài nên cẩn thận chú ý.

- Ủ. Đúng rồi, tiền tệ sử dụng là linh thạch sao?

- Dạ.

- Đồ vật đều là người khác tùy thác bán ra à?

- Có một ít là của Quân gia chúng ta mang ra đấu giá ạ. Thiếu gia, đến rồi.

Ba người đi đến một tòa lầu, vàng son lộng lẫy, vô cùng quý phái.

Vương lão nhàn nhạt gật đầu với mấy tên hạ nhân đứng ở cửa cung kính chào, đi thẳng vào bên trong, chủ tớ Quân Đại Soái đi theo.

- Đại thiếu gia, người trước ở đây học Trần quân sự cách tiếp đãi khách nhân, có việc gì cứ gọi ta.

Đưa hắn đến một căn phòng, Vương lão phân phó nói.

Trần quân sự, nhan sắc được cho mỹ nữ, lúc này đang tò mò đánh giá Quân Đại Soái.

Hắn cũng hung hăng không sợ, ngồi xuống một cái ghế đối diện, vui vẻ thưởng thức cô nàng.

- Được, lão gia gia đi nghỉ ngơi đi.

Trước khi đấu giá hội diễn ra, thường thường sẽ có một đám người mang đến vật phẩm, tiến hành bàn luận hợp đồng với nơi tổ chức.

Tỷ như ăn chia lời lãi, hay hạn mức thấp nhất đối phương có thể chấp nhận, các loại yêu cầu..

Quân Đại Soái không đợi lâu, liền thấy một người tiến đến.

Trần quân sự mỹ nữ rất thành thực tiếp đón, song phương nói chuyện ăn ý, rất nhanh đạt thành ý kiến chung, liền ký xuống hợp đồng ủy thác.

Tiếp tục sau đó, người đến người lui, Quân Đại Soái vừa xem vừa ngáp, nhằm chán sử dụng kỹ năng "phân tích nhân" quan sát.

Àn, Trần quân sự thế mà là một cái ngu phẩm võ sư.

Tên trọc đầu đầy sẹo này, thế mà trong cơ thể có chứa kịch độc.

Lão gia này, thế mà vẫn còn zin.

..

Trời đã xế chiều, chỉ một lát nữa liền sẽ tổ chức đấu giá, bỗng một tên thần thần bí bí đi vào, trên đầu là một cái mũ rộng vành che kín khuôn mặt.

- Ta muốn ủy thác đấu giá đan dược.

Giọng nói của hắn vang lên ồm ồm, tựa như một vị trung niên.

Giả vờ giả vịt.

Quân Đại Soái cho ra đánh giá, "phân tích nhân" khiến hắn nhìn rõ ràng, một cái trẻ tuổi thiếu niên cẩn thận như vậy, làm như đồ chơi mình muốn bán quý hiếm lắm hay sao?

Trần quân sự chu đáo tiếp đón, cẩn thận kiểm tra chất lượng đan dược, xinh đẹp gương mặt thế mà lần đầu hiện ra chán kinh.

- Cái gì, hoàn mỹ dường thế đan. Tất cả, đều là như vậy?

- Đúng.

Đan dược bất kể loại nào, cũng phân ra phẩm cấp.

Cùi bắp nhất là hạ phẩm, rồi đến trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm.

Cao cấp nhất, chính là hoàn mỹ, dược hiệu trọn vẹn không có một tia tạp chất, vô cùng khó gặp.

Dù cho một tên Đan Vương, bảo hắn luyện chế ra cấp thấp nhất dường thế đan, cũng khó làm đến tất cả đan dược trong lò đều là cực phẩm.

- Quý khách, ngài.. đây đều là ngài luyện chế?

Trần quân sự cố gắng trấn tĩnh hỏi.

- Không phải, là sư phụ ta, ta chỉ giúp lão nhân gia đem bán.

- Lão nhân gia ngài.. là..

- Không cần hỏi nhiều, sư phụ ta ẩn cư, không muốn tiết lộ thanh danh. Người chỉ cần nói, có được hay không.

Tên thiếu niên kia giả bộ không kiên nhẫn, lạnh giọng nói.

Khoan hãy nói, trình độ dịch dung của hắn thực sự rất cao siêu, ngu phẩm võ sư Trần quân sự không nhìn ra một chút vấn đề.

Tuy nhiên, đối diện Quân Đại Soái có phân tích nhân a, hắn có thể biết rõ thắng này là vừa mới tiêu hao hết linh lực trong cơ thể để luyện đan.

Đội đã.

Tình cảnh này có chút quen.

Dịch dung thuật cao siêu, đan dược luyện chế hoàn mỹ.

Đan tôn đan để gì đó trọng sinh tuổi trẻ, không phải cũng là mang đồ chơi mình luyện thần bí đi bán như vậy sao.

Không lẽ thắng này...

"Ting, kích hoạt nhiệm vụ: thu phục đan để trọng sinh làm tiểu đệ. Ban thưởng: 50 điểm yy, một lần rút thưởng ngẫu nhiên"

Đột nhiên trong đầu vang lên âm thanh của hệ thống, khiến Quân đại thiếu gia tràn đầy kinh ngạc.

Mẹ nó.

Thế mà thật đoán đúng!

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Võ thần võ đế, đều là hạ nhân bốn thiếu

Dương Thiên cuối cùng đã đạt thành hiệp nghị, ủy thác mười viên hoàn mỹ Dưỡng thể đan, với lợi nhuận hai phần thuộc về Quân phủ.

Hắn khoác lên người trường bào, cẩn trọng rời khỏi phòng đấu giá.

"Hừ, nếu không phải vừa mới trọng sinh, cần gấp tài nguyên tu luyện, các ngươi há có thể chiếm tiện nghi của bốn tọa!"

Đi trong một con hẻm, nghỉ lại kinh lịch những ngày qua, hắn có chút cảm thán, ngửa đầu nhìn trời.

"Lăng Thiên Tuyết, bốn tọa và ngươi là sư đồ, không ngờ ngươi lại nhân lúc ta chìm đắm luyện đan, ra tay ám toán."

"Bốn tọa kiếp này sẽ không lại bỏ bê võ đạo, trở lại Võ Đế, việc đầu tiên chính là tìm ngươi tính sổ."

Kiếp trước Dương Thiên, luyện đan thiên phú trăm ngàn năm có một, rất nhanh chóng đã nhanh chóng trở thành một tên đan đế, chấn kinh Trung Ương đại lục.

Cẩn thuốc quá nhiều, trên võ đạo không mấy chuyên tu, chiến đấu lực yếu kém, khiến cho trong một lần luyện chế luân hồi đan, hắn bị nữ đồ nhi bán thân yêu quý nhất hãm hại.

Không sai, luân hồi đan.

Thần cấp đan dược, chỉ nghe lời đồn từ thời thượng cổ, không người chứng thực.

Chúng ta đan để đại nhân, cơ duyên xảo hợp tìm thấy đan phương, thật vất vả thu thập mấy chục năm dược liệu, đã bắt tay tiến hành luyện chế.

Sau đó.

Ân, có bây giờ thiếu niên Dương Thiên.

Kiếp trước kiếp này tên đều giống nhau, cũng như Quân Đại Soái vậy, xem ra liên quan đến xuyên không, đều có một tổ chức nghiêm túc quản lý vấn đề danh tính a.

Nghĩ ngợi xuất thần, không biết lúc nào trước người đã xuất hiện một tên quần là áo lượt công tử, bạch bào tuấn tú.

- Ngươi.. muốn gì?

Dương Thiên có chút giật mình nói, trong lòng âm thầm chê trách chính mình lơ đãng.

- Bốn thiếu muốn nói chuyện.

Đối diện còn ai khác ngoài Quân đại thiếu gia, lúc này hắn đang tràn đầy hứng thú quan sát.

Đan đế trọng sinh a!

Thật trâu bò.

Thu làm tiểu đệ, là cỡ nào uy phong.

Dương Thiên nhận ra Quân Đại Soái, là kẻ lúc nãy xuất hiện ở phòng đấu giá Quân phủ đây mà.

Ánh mắt soi mói khó chịu của thằng này, khiến cao ngạo Đan đế suýt chút đập bàn đứng dậy, hành hung thằng này một trận.

- Chuyện gì? Công tử, ta và ngươi không quen a. Hay Quân phủ các ngươi làm ăn không muốn giữ chữ tín?

Giọng nói lạnh nhạt, cự người ngàn dặm.

- Không cần lại dịch dung, bọn thiếu biết rõ ngươi là ai.

Quân Đại Soái mỉm cười, tựa tiểu phi tiểu nói.

Nghe vậy, Dương Thiên có chút cau mày, nghĩ ngợi một lát, cởi bỏ khăn che mặt cùng mũ rộng vành, lạnh lẽo đối mặt Quân Đại Soái.

- Ngươi muốn nói chuyện gì?

Hừ, một tiếng bọn thiếu hai tiếng bọn thiếu.

Tiểu tử kiêu ngạo, bọn tọa xem ngươi muốn làm trò hề gì đây?

- Đan dược, là chính tay ngươi luyện. Sư phụ gì đó, đều là ngươi bịa ra. Không cần lừa dối, bọn thiếu biết rất rõ.

Quân Đại Soái cao thâm mặt trầm nói, nhìn thấy gương mặt đối diện thiếu niên vẫn hờ hững, âm thầm cảm thán.

Quả không hổ danh đan đế, định lực chính là rất tốt.

- Không sai, ta chính là thiên phú luyện đan cường hãn như vậy, thì có liên quan gì đến ngươi?

- Bọn thiếu có chút thương thức, muốn thu lưu ngươi.

Lời Quân Đại Soái nói ra, khiến Dương Thiên chỉ cười haha không nói, đáng vẻ tràn đầy khinh thường.

Thu lưu ta, một tên đan đế.

Thật không biết trời cao đất dày.

Quân đại thiếu gia có chút đau đầu, tên này rất cao ngạo nha.

Lại phải phát huy diễn kỹ rồi.

- Luyện đan trình độ của ngươi, mặc dù rất cao siêu, nhưng trong mắt ta, cũng chỉ thường thường.

Cắt.

Dám nói đan đế trình độ luyện đan thường thường, ngươi không phải nào tàn, cũng là kẻ điên.

Dương Thiên đột nhiên có chút cân nhắc, chính mình hay là rời đi tốt nhất, miễn cho bị lấy.

- Làm sao, không tin? Trong cơ thể ngươi có ám tật, vẫn chưa hoàn toàn chữa khỏi, đây là đan dược bọn thiếu luyện chế, có thể dễ dàng trị bách bệnh, cầm lấy.

Quân Đại Soái vừa nói, vừa vút cho hắn một viên Trị thương đan sơ cấp, chỉ cần một điểm yy là có thể mua được.

Đồ chơi này, dưới Võ sư, cái gì ám tật cái gì thương thể, chỉ cần nuốt vào là sẽ nhanh chóng chữa khỏi.

Dương Thiên cầm lấy trị thương đan đen xì, hung hăng chửi mắng một phen.

Tên tiểu tử này, thật biết luyện chế đan dược không vậy.

Mỗi tật bệnh, thương thể trong cơ thể đều cần thiết đan dược đối ứng khác nhau, làm sao đến trong miệng thằng này, một viên phổ phổ thông thông đan

được có thể dễ dàng chữa trị hết như thế.

Nếu thế, đám luyện đan sư không phải đều trở thành thần nhân hết rồi.

Đợi chút.

Ấm tật bên trong người hắn, hắn vốn dự định bán xong Dưỡng thể đan, gom góp linh thạch mua tài luyện để luyện đan chữa trị, không ngờ lại bị đối diện tên kia nhìn ra.

Còn nữa, viên đan dược này, ngoại trừ hình dáng, mùi hương dược liệu đều vô cùng hoàn mỹ.

- Người là một tên luyện đan sư, hắn có thể thấy rõ thứ bổn thiếu đưa người không phải độc dược, vậy còn nghi ngại gì. Hay người không tự tin vào trình độ của mình.

Quân Đại Soái nhìn thấy Dương Thiên trầm ngâm, lên tiếng khích tướng.

Dương Thiên tức sôi máu, không ngờ lại bị một tên tiểu tử khinh thường, hắn há mồm nuốt trọn viên Trị thương đan.

Đan dược vào bụng, dược hiệu nhanh chóng phân tán ra khắp cơ thể kinh mạch, nóng nảy cuồng bạo.

Dương Thiên rên lên một tiếng, đột nhiên cảm thấy cả người trở nên thông suốt, cái gì ấm tật đều biến mất, nội tâm không khỏi cả kinh.

Dược hiệu này..

Đan dược này..

Trình độ hoàn mỹ như vậy..

Đều chưa từng nghe qua!

Nghe qua mới có quý.

Trị thương đan sơ cấp, chỉ hệ thống mới bán, cái thế giới này còn chưa xuất hiện nha.

Phát hiện ánh mắt Dương Thiên có chút thay đổi, Quân Đại Soái giả bộ trầm tư, ánh mắt thâm sâu nói.

- Thế nào? Không giấu gì người, bổn thiếu xuất thân là cao thượng cỡ nào, sâu kiến như người chắc hẳn chưa bao giờ nghe qua. Nhớ năm đó, cái gì vô thần vô đế, đặt bên trong gia tộc bổn thiếu đều là hạ nhân..

Dương Thiên chấn kinh.

Cái này, nếu như là thật, phải có cỡ nào trâu bò.

Vô thần vô đế, ở hạ giới đều là chí cao tồn tại, thế mà trong phủ người ta chỉ là hạ nhân.

Chẳng lẽ, kẻ này đến từ thượng giới, thậm chí thần giới..

Cũng là chuyển thế trọng sinh như mình?

Quân Đại Soái tinh tế chú ý biểu cảm của hắn, cười thầm trong lòng, cắn răng, đưa ra át chủ bài.

- Đi theo bổn thiếu, Thần phẩm công pháp, người có thể tùy ý tu luyện. Nơi này có một bộ, cầm xem.

Đưa ra, chính là Bất Diệt Kim Thân.

Quân Đại Soái cũng dốc hết vốn liếng rồi, không nói hoàn thành nhiệm vụ, chỉ cần nghĩ đến việc sau này có một thẳng đệ luyện chế đan dược cho mình tiêu pha thoải mái, cảm giác rất xứng đáng a.

Àn, nếu tên này không theo, đành một súng bắn bỏ.

Dù sao, hệ thống cũng không nói thu phục thất bại có trừng phạt gì nha!

"Thật không có nói sao?"

Hệ thống ngo ngoắc.

"Ờ?"

"Kỳ quái, cái nào thất bại không có trừng phạt chứ?"

"Chắc người lại quên. Mặc kệ, đây là lỗi của người! "

Quân Đại Soái mặc kệ hệ thống, cầm trong tay Desert Eagle đã nạp linh thạch lúc ở phòng đấu giá, cẩn thận lên nòng.

Ánh mắt hần chuyên chú nhìn vào đối diện thiếu niên kia, chỉ cần hần dám nói một chữ không, Quân đại thiếu gia sẽ không do dự nổ súng.

Mạng nhỏ chính mình tốt nhất, để một tên đàn đẽ biết được bí mật của chính mình, hậu họa khôn lường a.

Dương Thiên tiếp lấy Bất Diệt Kim Thân, mở ra xem, vừa nhìn chính là không kìm được.

Thần phẩm công pháp, hơn nữa lại là hiếm thấy thần phẩm luyện thể công pháp.

Bản thân một tên đàn sư, luyện thể hần chính là thiếu sót nhất.

Thần kỹ công pháp như thế này, làm sao có thể tồn tại ở nơi đây, một cái Thiên Long thành nhỏ nhoi..

Dương Thiên cái đầu cúi xuống trầm tư, ánh mắt lung lay dữ dội.

Qua một hồi lâu, hần nhìn về Quân Đại Soái, rút cuộc bỏ xuống đàn đẽ cao ngạo, chấp tay nói với hần:

- Ta Dương Thiên, tạm thời đi theo người.

Nghe được lời này, Quân Đại Soái rút cuộc âm thầm thở phào.

Tốt tốt, cái này rất tốt, cả nhà cùng vui.

Bổn thiếu không lãng phí linh thạch cùng ban thưởng nhiệm vụ, người cũng không phải lại thêm một lần chuyển thể trọng sinh a.

Trọng sinh đàn đẽ đại nhân hồn nhiên không biết mình vừa đi dạo một vòng quỹ môn quan, vô cùng quyến luyến trả lại Bất Diệt Kim Thân cho Quân Đại Soái.

- Ta là Quân Đại Soái, đại thiếu gia Quân gia, người cứ gọi ta Quân thiếu là được.

- Tốt, Quân thiếu. Ta cản trở về Dương gia một chuyến, qua một thời gian nữa sẽ tìm đến người.

Dương Thiên lạnh nhạt cáo từ.

Hần muốn trở về, báo thù giúp tiền kiếp, rồi bắt đầu điên cuồng tu luyện để sớm trở về báo mối thù của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Pikachu

"Ting, thu phục thành công Dương Thiên, độ trung thành 5 điểm"

"Ting, hoàn thành nhiệm vụ, ban thưởng 50 điểm yy, một lần rút thưởng ngẫu nhiên"

Hệ thống phát ra âm thanh, khiến Quân Đại Soái hài lòng.

Có chút điểm trung thành, dù tương đối thấp, nhưng cũng đã đủ chứng minh thắng này là có ý tứ thuần phục, chứ không phải nói một đằng làm một nẻo.

Về đến Quân phủ, nhìn thấy bọn hạ nhân kính cẩn cúi chào, Quân Đại Soái gật gật đi về phòng, có chút cảm thán.

Người khác xuyên qua, bên trong gia tộc đều là đấu đá lẫn nhau, huynh đệ tương tàn, các loại âm mưu quỷ kế nối liền không dứt.

Phụ thân không phải là chết cũng chính là ghét bỏ nhi tử, chỉ có mẫu thân bằng tình yêu dễ dàng cảm động xuyên qua đại thiếu.

Đám hạ nhân thì luôn đóng vai nhân vật phản diện, hung hăng xem thường chủ tử phế vật thiếu gia.

Đến lượt bản thân mình đây.

Cả ngày nhàn hạ, nhàn chán không có việc gì đi dạo thanh lâu, hay làm quen với sự vụ gia tộc.

Các trưởng lão, quân sự hạ nhân thì khinh thường thì vẫn có, cái này không tránh khỏi, chỉ là bọn hắn không có cố ý làm khó gì đó.

Huỳnh đệ tương tàn, cái này điều kiện cần thiết là phải có ít nhất một tên huỳnh đệ nha.

Quân đại thiếu là hậu duệ duy nhất của Quân Đại Dũng, muốn tương tàn cũng tìm không ra đối tượng.

Tranh đấu bên trong gia tộc, Quân Đại Soái lúc xem trên vẫn thấp phần ưa thích, làm sao bây giờ không có cơ hội thể nghiệm a.

"Haiz, mặc dù thuận lợi, nhưng thật có chút nhàn chán! "

Quân Đại Soái thờ dài.

"Ký chủ, người muốn biết tại sao lại thuận lợi như vậy không?"

"Vì sao?"

"Vì người rất đẹp trai!"

Lời này.

Nói thật con mẹ nó không sai.

Bổn thiếu còn có thể làm gì bây giờ, sinh ra vốn dĩ đã soái.

"Hệ thống, không ngờ người ánh mắt tốt như vậy!"

Quân Đại Soái hài lòng, hiếm thấy khen thưởng một câu.

"Chỉ là do người kế thừa tốt gen của Quân gia chủ thôi, đẹp trai nhất đương nhiên vẫn là Quân gia chủ ♥♥♥"

"..."

Quanh co một hồi, vẫn là lấy bổn thiếu làm nền để vinh danh cho thần tượng của người.

Còn mẹ nó cái biểu tượng trái tim ngu ngốc tung bay trước mắt bổn thiếu là gì đây?

Não tàn fan.

"Dừng, rút thưởng ngẫu nhiên cho bổn soái!"

"Ting, rút thưởng hoàn tất."

"Chúc mừng ký chủ, đạt được sủng vật Pikachu cấp một, đến từ Hệ thống game tại dị giới vị diện! Sẵn sàng triệu hoán."

Ồ ồ!

Pikachu nha!

Quân Đại Soái ánh mắt tỏa sáng.

"Triệu hoán, nhanh triệu hoán!"

Trước giường bỗng nhiên xuất hiện một con vật nhỏ, hình tượng y hệt Pikachu kiếp trước của hắn.

Toàn thân Pikachu bao phủ bởi bộ lông lông vàng óng, cặp mắt đen láy to tròn, nhìn rất ngộ nghĩnh, phối hợp với hai má đỏ chót, khiến cho nó lúc này mười phần đáng yêu.

Hai cái tai vật nhỏ dài nhọn, tựa như tai thỏ, phía đỉnh không phải lông vàng, mà có một nhúm đen nổi bật.

Đương nhiên, mang tính tiêu chí vẫn là cái đuôi hình zic zac tia sét kia, lúc này đang không ngừng cựa quậy.

Pikachu đưa tay dụi dụi mắt, tựa như vừa tỉnh ngủ, bộ dạng khả ái ngây thơ, khiến Quân Đại Soái vô cùng ưa thích, tiến lên ôm lấy.

"Rẹt..rẹt..."

Âm thanh tia sét đốt cháy da thịt vang lên.

Quân Đại Soái mồm miệng bốc khói, chạt vật ngã ngửa.

"Hệ thống đâu, sao mày nói là súng vật, mà nó vẫn phóng điện tao?"

"Khụ, quên thiết lập kẻ ước linh hồn với ký chủ. Ký chủ đợi chút!"

"Ting, đã thiết lập thành công."

Lại quên, con mẹ mày!

May mắn Quân Đại Soái dùng qua ba viên tổ thể đạn, tổ chất thân thể cường hãn, bên ngoài quần áo chỉ bị đốt cháy đen, chứ thực chất không tổn hao gì.

"Pi ka pi ká!"

Pikachu đột nhiên kêu lên, âm thanh trong trẻo đáng yêu, đôi mắt to tròn nhìn chăm chú đang nằm trên đất Quân đại thiếu gia.

Cảm nhận thấy một mối liên kết tận sâu trong linh hồn, tựa như phụ mẫu thân sinh, nó đột nhiên nhảy lên trên ngực Quân Đại Soái, khẽ nựng nựng cặp má màu đỏ với gương mặt hần.

- Mau xuống, ngựa.. ngựa..

Quân Đại Soái vô cùng vui vẻ, giờ tay véo má nó.

Nào ngờ Quân đại thiếu gia khổng chế không tốt lực lượng, động tác có chút mạnh, khiến nhỏ bé khả ái Pikachu giật mình, phóng điện theo bản năng.

"Rẹt... rẹt..."

Lần này là kẻ sát khuôn mặt, cường độ có chút lớn.

Quân Đại Soái cơ thể giật giật, phun ra một ngụm khói trắng, không cam lòng ngất đi.

- Thiếu gia, ngài tỉnh rồi.

- Nương tử, Quân nhi đã không sao rồi.

Vừa quen thuộc vừa lạ lẫm hoàn cảnh tái hiện, Quân Đại Soái mở mắt ra, cơ thể không khổng chế run rẩy một ít.

Chỉ thấy trước mặt là đẹp trai Quân gia chủ cùng nương tử, Tiểu Liên, A Điền A Thất.

- Pikachu đâu?

- Thiếu gia, ngài nói là con vật này?

Tiểu Liên chỉ chỉ phía cuối giường, Quân Đại Soái nhìn theo, lúc này Pikachu đang ngồi đó, dùng ánh mắt ăn năn hối lỗi nhìn hần.

- Nhi tử, làm sao ngươi lại ngất đi như vậy, y phục cũng đều cháy đen?

Quân Đại Dững trảm giọng hỏi.

- Không có chuyện gì, chỉ là súng vật mới thu có chút nghịch ngợm a.

- Đây là súng vật của con?

Mẫu thân đại nhân nhìn lấy Pikachu, trong mắt đều là cưng chiều.

Khó tránh, bộ dáng khả ái ngây thơ siêu cấp dễ thương của nó, là nữ nhân, đều dễ dàng bị đánh bại.

- Không sai, nó gọi Pikachu. Ta không sao, cần nghỉ ngơi một chút, mọi người ra ngoài đi.

Quân Đại Soái giả vờ xoa xoa đầu nói.

Đợi cho đám người đi ra, hần mới tiến vào, hỏi hệ thống.

"Vật nhỏ này, nuôi nó không cần Pokeball sao?"

"Không cần, hệ thống cải tạo, khiến cho Pikachu trở thành độc lập sinh linh, đồ chơi đó có cũng được mà không có cũng không sao?"

"Ý người là gì?"

"Pikachu bây giờ trở thành lõi hệ yêu thú, bình thường không lệ thuộc vào Pokeball. Tuy nhiên trải qua một thời gian nào đó tu luyện sẽ có giai đoạn ngủ đông tiến hóa, lúc đấy kí chủ có thể mua sắm Pokeball để nó ngủ đông trong đó."

"Tức là, ở bên ngoài cũng có thể tiến hóa được?"

"Đúng vậy, nhưng Pokeball cung cấp điều kiện lý tưởng và an toàn, thậm chí kí chủ có thể trong quá trình ngủ đông gia nhập thiên tài địa bảo để Pikachu hấp thu, tiến hóa hoàn mỹ hơn."

Còn có việc này.

- Pikachu, đến đây.

Quân Đại Soái vẫy vẫy tay.

Pikachu nghe được, rón rén bước tới, tựa như một đứa trẻ biết lỗi.

Quân Đại Soái ôm lấy nó, đặt ở bên đầu, ấm áp vỗ về.

- Cùng tao tung hoành thế giới này nhé, Pikachu.

Nghe hiểu âm thanh của hắn, Pikachu non nớt gật đầu, trong miệng hé mở âm thanh bé nhỏ.

- Pi ka chù.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Tu luyện (18+)

Sáng sớm.

Quân Đại Soái để cho Tiểu Liên canh giữ ngoài cửa, chơi đùa làm quen cùng với Pikachu, không cho bất cứ ai làm phiền.

Bản thân hắn thì ở trong phòng, hôm qua vừa có thêm 50 điểm yy, hắn muốn tu luyện.

Ngồi thiền trên giường, ý niệm điều động hệ thống bắt đầu sử dụng điểm yy để tăng mạnh khả năng lĩnh ngộ, Quân Đại Soái có chút háo hức lấy ra Thất thập nhị biến.

- Bảy mươi hai phép thần thông, thật có chút nhiều a.

"Một số cao cấp thần thông, tạm thời tu vi ký chủ không đủ để tu luyện, không cần miễn cưỡng."

"Oke, bắt đầu tu luyện!"

Chìm đắm trong vô cùng biến ảo các loại thần thông thuật pháp, nháy mắt đã trôi qua nửa ngày.

Quân Đại Soái mở mắt ra, thập phần hưng phấn.

Sáu giờ, tiêu hao sáu điểm yy, hắn đã hoàn hảo lĩnh ngộ được ba môn thần thông mà từ bé đến lớn đều mong ước.

Xạ phúc.

Chính là nhìn xuyên thấu.

Đây chính là cực kỳ hữu dụng đồ tốt.

Có thể gian lận đánh bạc, có thể nhìn lên góa phụ tắm.

Khụ, Quân Đại Soái làm một cái người xuyên không, phẩm giá đương nhiên không thấp kém như vậy, muốn nhìn lên, cũng là nhìn lên Tiểu Liên cái này

tiểu la lỵ xinh đẹp a.

Ý niệm khẽ động, linh lực tập trung vào đôi mắt, Quân Đại Soái nhìn ra ngoài cửa.

Cánh cửa gỗ vàng son lúc này trong mắt hắn chỉ là đồ vật bài trí, hắn có thể thấy được Tiểu Liên đang vui vẻ đút gì đó đồ ăn vặt cho Pikachu, trong mắt tràn đầy yêu thích.

Bên cạnh là một mâm mỹ thực, hắn là cô nàng mang đến, nhưng không dám gõ cửa quấy rầy thiếu gia.

Ý niệm tập trung chuyên chú thêm, Quân Đại Soái nhìn xuyên thấu quần áo tiểu mỹ nữ.

Làn da trắng nõn kia, hai cái điểm đỏ hồng hào kia, còn có vùng cấm địa phát phối những sợi lông đen tuyền.

Chep, chép!

Cái thứ hai thần thông, là Định thân thuật.

Tu vi còn thấp, Quân Đại Soái cần phải dùng đồ vật thực thể như ngón tay, hòn đá mới có thể điểm huyết đối phương.

Sau này đẳng cấp tăng lên, một tia linh lực quán chú, chỉ cần bằng ánh mắt, hắn có thể dễ dàng định thân đối phương.

- Tiểu Liên, em vào đây!

- Dạ.

Tiểu Liên thả Pikachu xuống, đẩy cửa, bụng mâm đồ ăn đi vào đặt lên bàn.

Quân Đại Soái bước đến, đưa ngón điểm nhẹ vào người cô nàng.

Tiểu Liên dính định thân thuật, "a" lên một tiếng, gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy hốt hoảng.

- Thiếu gia, chuyện gì xảy ra.. Em không di chuyển được...

- Không có gì, đừng sợ.

Quân Đại Soái cười tà, ấm áp nói nhỏ bên tai, khiến tiểu cô nương an tĩnh lại.

Hắn ngồi thong dong trên giường, muốn thi triển ra cái cuối cùng thần thông lúc này đã học được..

Ban vận.

Chính là điều khiển đồ vật bằng ý nghĩ.

"Tên thần thông với tác dụng thật con mẹ nó chả liên quan."

"Ký chủ ý kiến, có thể không luyện."

"Bỏn soái thích luyện đấy!"

"Thế thì đừng có than vãn."

"Bỏn soái nói là sự thật, không phải than vãn."

Oke, thì ký chủ đứng.

Hệ thống triệt để im lặng.

Quân Đại Soái ngắm nhìn Tiểu Liên, ánh mắt thương thức của hắn khiến cô nàng đỏ ửng gương mặt.

Ý nghĩ vừa chuyển, chiếc áo vải màu xanh lục bao phủ dần dần tuột ra, để lộ bờ vai trắng nõn cùng non nửa cặp tuyết lê.

- A.

Tiểu Liên thất kinh hô.

- Thiếu gia đang tu luyện, em đừng sợ.

Nói rồi, nhìn cái áo yếm vẫn đang kiên cường bảo vệ chủ nhân kia, hắn lại tập trung ý nghĩ.

Tiểu Liên có thể cảm nhận được, sợi dây buộc phía sau dần dần lỏng ra, lỏng ra.

Chiếc áo yếm đỏ thắm nhanh chóng ngoan ngoãn đi theo áo vải tỷ tỷ, tuột xuống dưới đất, để lộ hoàn toàn nửa người trên của Tiểu Liên ra trước mặt Quân Đại Soái.

Quân đại thiếu gia lúc này, mặc kệ cái gì thần thông, mặc kệ cái gì tu luyện.

Trong mắt của hắn chỉ có cặp tuyết lê gợi cảm vênh cao, cùng gương mặt nhỏ nhắn xấu hổ ửng đỏ vô cùng quyến rũ của Tiểu Liên.

Hắn đứng dậy, tiến đến sát, dùng lòng bàn tay khẽ nâng bầu ngực, khoái cảm mềm mại, vô cùng tuyệt vời.

Nhìn thấy hai điểm đỏ hồng hào dễ thương, hắn dùng hai đầu ngón tay, nhẹ nhàng kẹp lấy, khẽ vân vê.

- U.. ư..

Tiểu Liên bị định thân, không làm được gì, chỉ có thể thấp giọng rên rỉ.

Quân Đại Soái lại dùng hai ngón tay kia, mon trón hai hạt đậu đối diện, thỉnh thoảng bóp nhẹ phía dưới cặp tuyết lê, khiến cho tiểu la lỵ càng thêm run rẩy.

- U... thiếu gia.. ư..

- Em thật đẹp!

Quân Đại Soái không kìm được khen, hôn lên đôi môi anh đào kia, tham lam hút lấy chất dịch bên trong miệng tiểu mỹ nữ, bàn tay trong lúc đó vẫn tận tình xoa nắn.

Hắn rời bờ môi thơm ngọt, cúi đầu, hôn lên hai hạt đậu, khẽ cắn nhẹ.

Dùng răng khẽ gầy gầy hạt đậu, cái lưỡi của hắn rất chuyên nghiệp liếm láp, tựa như một tên diễn viên JAV lão làng.

- U.. Thiếu gia... Tiểu Liên... sướng.. ư ư..

Quân Đại Soái tham lam cắn mút một bên, quả tuyết lê đối diện sẽ được hắn dùng bàn tay hầu hạ, qua một hồi lâu, hắn lại đổi vị trí.

Tiểu Liên chỉ cảm thấy cả người ngứa ran, khô nóng, dù là định thân thuật, cũng không thể khiến cơ thể cô nàng dùng lung lay.

- U.. Thiếu gia.. em ra rồi..

Quân Đại Soái miễn cưỡng rời khỏi đồ chơi mềm mại quyến rũ kia, giải trừ định thân thuật cho Tiểu Liên.

Cô nàng khuyu xuống đất, thở hổn hển, chiếc quần phía dưới đã ướt đầm.

Nhìn thấy sàn nhà dính nước do mình, đang muốn tìm đồ vật lau đi, Tiểu Liên ngược nhìn lên, chớp mũi đột nhiên va chạm với một đồ vật khô nóng.

- Thiếu gia..

- Ta khó chịu quá, em mau giúp ta.

Quân Đại Soái không biết lúc nào đã cởi bỏ quần, để lộ thẳng em cao ngạo.

Hai kiếp xử nam, mặc dù nội tâm hắn không muốn làm điều gì quá mức, nhưng vẫn là khó nhịn.

"Chỉ là buscu, hắn không tính là cảm thú."

Quân đại dâm tặc tự an ủi bản thân.

"Haha."

Hệ thống lên tiếng.

Cười khinh bỉ, cười xem thường.

Tiểu Liên nắm lấy cự vật kia, cảm thấy có chút lớn, liền dùng cả hai bàn tay ôm lấy nó, nhẹ nhàng vuốt ve.

Quân Đại Soái sao có thể vừa lòng.

- Dùng miệng em, nuốt nó như hôm trước ấy.

- Dạ, nhưng còn hai hòn ở phía dưới, thì sao thiếu gia..

Tiểu cô nương bẽn lễn nói, khiến Quân đại thiếu gia tỉnh ngộ.

Ồ ha, làm sao quên mất hai vật kia được, xem ra bản thân vẫn là kinh nghiệm không đủ.

Vẫn may cái này tiểu nha đầu hiểu chuyện, biết lên tiếng uốn nắn thiếu sót.

- Điều hầu hạ đi.

Tiểu Liên "dạ" một tiếng rất nhỏ, cầm lấy cự vật, bắt đầu liếm láp cho trơn ướt.

Hai hòn bị hôm nay đã được cái lưỡi hồng hào kia tận tình liếm láp, run lên sung sướng, bên trên cự vật cũng được bú mút chăm chỉ.

Pikachu đi vào, đang muốn nhảy lên người chủ nhân để được nựng, đã thấy Quân Đại Soái đưa tay.

Cả thân hình bé nhỏ cứng đơ, giữ nguyên tư thế, roi bộp xuống đất.

- Hừ,, hừ,,. Tiếp đi..

Quân Đại Soái rên nhẹ, ấn lấy đầu Tiểu Liên, cho bên dưới vào càng sâu hơn.

Tiểu Liên chăm chỉ như một chú ong, mặc cho cổ họng ma sát có chút đau nhức, nhưng vẫn bú mút nhiệt tình.

Qua một lúc lâu, Quân Đại Soái rên rỉ, ghì lấy đầu Tiểu Liên.

U'...

Tinh hoa tuôn chảy.

Tiểu mỹ nữ quý gục, cố gắng chậm rãi nuốt vào gì đó.

Bàn tay đưa lên khoe miệng, lau đi còn sót lại những giọt màu trắng kia.

- A Diên, A Thất, đây là luyện thể công pháp, cầm lấy tu luyện. Nhớ kỹ, không được tiết lộ bất kỳ kẻ nào.

Quân Đại Soái nói, đưa ra chính là Bất Diệt Kim Thân.

Độ trung thành 100 điểm, khiến hắn không chút lo lắng.

Lúc trước không đưa, chỉ là lo lắng tiết lộ phong thanh, dẫn đến cường giả dòm ngó, nhưng may mắn bên trong hệ thống có một loại vật phẩm gọi là thẻ bảo chứng.

5 điểm yy một tấm.

Có thể hoàn hảo bảo chứng thủ hạ không thể tiết lộ công pháp bí tịch hệ thống bán ra cho ngoại nhân.

Tỷ như xóa đi ký ức liên quan nếu bị cái nào đó cường giả đoạt xá, hay công pháp rơi vào tay ngoại nhân sẽ tự động thiêu hủy..

Đồ tốt, hắn có 49 điểm, không do dự mua hai tấm, dùng lên người hai tên này.

- Tạ ơn thiếu gia.

A Diên A Thất cung kính, cúi đầu.

Trong lòng chỉ có duy nhất một ý niệm, sớm trở thành một tên cường giả mạnh mẽ, bảo vệ thật tốt Quân đại thiếu gia.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Chà đạp Chu công tử

Đồ phùng Diệp gia, một tòa cao lâu rộng rãi, kín đáo.

Kín đáo, đương nhiên chỉ kiến trúc, thiết kế thần thần bí bí, bên ngoài nhìn vào không thấy gì đó bên trong.

Còn vị trí của nó, tọa lạc trên một con đường náo nhiệt nhất Thiên Long thành, người đến người lui tấp nập.

Hôm nay, Quân Đại Soái rảnh rỗi tiến đến, trên vai là khá ái dễ thương Pikachu.

Một phần vì tên béo Diệp Thanh Vân mời mọc, một phần vì hắn cũng có chút hứng thú với loại hình giải trí may rủi này.

Cờ bạc, không phải lúc nào cũng luôn cực kỳ kích thích sao.

- Quân huynh, ngươi muốn chơi ở lầu nào.

Diệp Thanh Vân phui tay cho hạ nhân lui đi, đoạn nói.

Lầu một lầu hai, đánh đều là bạc, dành cho phạm nhân võ tu cấp thấp.

Chỉ có ở tầng thứ cao hơn, mới là nơi cao cấp người tu luyện tập hợp chơi đùa, tiền tệ sử dụng chính là linh thạch.

- Không cần phiền phức, ở lầu một đi.

Quân Đại Soái chỉ là ham vui, chứ không có đam mê, chơi ở nơi nào cũng vậy.

- Diệp béo, ngươi quả là thừa lời. Quân đại thiếu gia một tên phế vật, chỉ có thể chơi đùa cấp bậc hạ đẳng chứ còn muốn ở đâu nữa. Haha.

Âm dương quái khí thanh âm đột nhiên truyền tới.

Quân Đại Soái không cần liếc nhìn, cũng biết, hắn là một tên nào tàn nhân vật phản diện ra sân đây.

Nói chuyện là một tên cầm y sang trọng, gương mặt gầy gò hiện rõ tử sắc quá độ, lúc này hắn đang phe phẩy cái quạt đứng cạnh Trần Văn Long.

- Chu công tử, ngươi nói hơi quá rồi. Thiếu gia không phải phế vật..

Tiểu Liên gương mặt đỏ lên giận dữ phản bác, nắm đấm nhỏ bé siết chặt.

Kẻ này thế mà không chút kiêng nể nhục mạ thiếu gia như vậy, thật muốn đánh nha.

Chu công tử kia xòe quạt che nửa khuôn mặt, khinh bỉ cười nói.

- Haha, không phải phế vật, chính là rác rưởi. Còn có, chủ nhân nhà ngươi chưa nói chuyện, một con chó như ngươi tại sao dám xen mồm. To gan.

Nói đến phía sau, hắn tựa hồ rít lên.

- Ngươi đâu, vả miệng.

Hai tên hạ nhân động thân mà ra, gương mặt bu rầu, hung thần ác sát.

- Họ Chu, ngươi muốn làm gì? Đây là địa bàn Diệp gia.

Diệp Thanh Vân tiến lên, dù cho bản thân phế vật, nhưng mập mạp Diệp thiếu gia vẫn biết chó cậy gần nhà a.

Khụ, sai rồi.

Là người cậy gần nhà.

- Hừ, một con tiện tỳ dám hỗn xược với ta, không cho chút trừng phạt, uy danh Chu gia ta để đâu.

- Chu huynh nói đúng, Diệp huynh, ngươi đừng vì một cái thấp kém hạ nhân mà ra mặt nha. Không đáng.

Trần Văn Long mỉm cười, đóng vai người tốt hòa giải.

Chu công tử gật gật đầu, bèn nhón thanh âm phát ra.

- Chính là Trần huynh cũng nói như vậy, Diệp béo ngươi tránh xa. Để ta phát tác, việc này coi như xong, bằng không ta sẽ khiến chuyện bé xé ra to, khiến cả Diệp gia liên lụy.

Tiểu Liên trong mắt rung rung, bắt lực, giận dữ.

Quân Đại Soái xoi xoi lỗ tai.

Nói thật mẹ nó lắm lời.

Nhân vật chính bốn soái đây còn chưa có được lên tiếng a.

- Thằng nhóc, lăn qua đây.

Hắn vuốt ve Pikachu, lạnh nhạt nói.

Trong bóng tối, âm thầm bùng nổ, định thân tên kia Chu công tử, đoạn thi triển thần thông Ban vận.

Cái này ban vận, không chỉ di chuyển được đồ vật, còn có thể di chuyển người.

Đương nhiên, Quân đại thiếu gia gà mờ khai mạch tầng tám, căng lắm cũng chỉ di chuyển được một tên phạm nhân.

Tuy nhiên, vừa đủ.

Chỉ thấy Chu công tử đột nhiên cứng đờ, chưa kịp hiểu gì, cả người đã thẳng đứng ngã xuống đất, gương mặt va chạm sàn nhà máu me be bét.

- AAA.. Cái gì thế này...

Chói tai tiếng hét vang lên trong đồ phùng, khiến cho đám đông đang hằng máu con bạc giật mình, quay sang nhìn ngó.

Chu công tử tựa hồ không quan tâm chính mình gương mặt chảy máu, cả người bằng một tư thế kỳ dị, lăn tròn đến trước mặt Quân Đại Soái, bộ dáng như một khúc gỗ.

- Người.. Người làm cái gì tà thuật với Chu huynh.

Trần Văn Long hoảng hốt, ngón tay chỉ trỏ, tựa như gấp quỳ.

Diệp béo cùng đám người cũng tràn đầy kinh ngạc, quên mất nên cười cái này thê thảm Chu công tử, chỉ có Tiểu Liên chính mình biết, đây là tác phẩm của Quân đại thiếu gia.

- Bốn soái đều đứng đây, có thể làm gì. Gọi hắn lăn qua, hắn liền vội vàng lăn, quả nhiên chó ngoan. Haha.

Quân Đại Soái cười tà nói, nhìn thấy dưới chân thẳng kia há cái mồm đầy máu bê bết muốn nói gì đó, hung hăng đạp xuống.

- Câm mồm, chó ngoan không được sủa. Người nói xem, bốn soái nên chơi đùa ở đâu thì phù hợp.

Chu công tử thân hình lung lay dữ dội, trong lòng vô cùng uất phần.

Chính mình tự nhiên thân thể không bị khống chế, lăn đến trước mặt đối địch.

Còn bị hung hăng dẫm đạp lên mặt.

Một hồi bảo câm mồm, một hồi muốn mình nói..

Nói con mẹ người a!

Nếu ánh mắt có thể giết người, lúc này Quân đại thiếu gia khả năng lại thêm một lần xuyên qua.

- Người mau thả Chu huynh..

Trần Văn Long đã hoảng hồn, âm trầm nói, chính hắn cẩn thận lui lại vài bước.

Quân Đại Soái sao có thể khiến hắn như ý, gót giày day day trên gương mặt kẻ phía dưới, khiến ánh mắt hắn càng thêm muốn phun lửa.

Hai tên hạ nhân Chu gia kia, nhìn thấy chủ nhân bị làm nhục, định thân lại xông lên.

Hình thể to lớn, trong lúc tiến đến còn hung hăng hét lớn, khí thế như rồng.

Chỉ thấy Quân đại thiếu gia nhẹ nhàng vung lên nắm đấm.

"Bốp" "Bốp"

Hai cái thân hình to lớn bay ngược về sau, phá vỡ cánh cửa gỗ lao ra ngoài đường, nằm im thoi thóp.

- Người xem, chó nhà người muốn cắn ta, bốn sói trừng phạt là đúng người đúng tội phải không.

Quân Đại Soái mỉm cười hiền hòa, nhìn xuống phía dưới lúc này gương mặt đã đều là máu cùng bụi đất trộn lẫn, thâm vô cùng Chu công tử.

Diệp béo có chút lo lắng, tiến đến thấp giọng.

- Quân huynh, ta xem, hay là thôi đi.

Bên kia Trần đại thiếu hung ác nhìn hắn, cười gằn.

- Hừ, muốn thôi cũng đã muộn. Chuyện này, Chu đồ tể chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Chu đồ tể, là thằng nào?

Quân Đại Soái không biết, cũng không quan tâm.

Đương nhiên, nếu Quân đại thiếu gia biết được, Chu đồ tể là một tên đoàn trưởng dong binh khét tiếng Thiên Long thành, có thể hắn sẽ suy nghĩ lại.

- Được rồi, nể mặt Diệp mập mạp, tha cho người. Nhớ lấy, người của bốn sói, đừng có động vào.

Hắn cũng không muốn náo căng, một mặt là Tiểu Liên không có thực chất tổn thương, mặt khác hắn không muốn gây rắc rối cho Diệp gia.

Ngang ngược tuyên bố, khiến cho Tiểu Liên trong lòng ngọt ngào, uất ức gì đó đều tan biến không còn tăm hơi.

Mình, là người của thiếu gia..

Quân Đại Soái đã bay thân hình cứng đờ phía dưới đến bên người Trần Văn Long, nhìn nhìn chiếc giày dính máu, bực bội nói.

- Vì con chó này mà giày đều bẩn, nhớ đền tiền mua giày mới cho bốn sói, nếu không bốn sói cũng không bỏ qua.

Đáng thương gây yếu Chu công tử, vừa mới chặt vật được người đỡ dậy, nghe được hắn nói thế, bị phần phun ra một ngụm máu ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Gian lận

Nhìn thấy cùng đi với chính mình mà đến Chu công tử bị hung hăng sỉ nhục đến ngất đi, Trần Văn Long lạnh lẽo hăm dọa.

- Quân Đại Soái, việc này, Quân gia cũng không thể bảo vệ người.

Dọa.

Người tiếp tục dọa a.

Bốn thiếu lại sợ quá.

Chúng ta Quân Đại Soái là một thành viên trong binh đoàn xuyên không, nơi nào sẽ để ý đến tôm tép nhãi nhép như vậy.

- Mau cút, đừng có tiếp tục làm ruồi nhặng bên tai, nếu không bốn thiếu cho người hạ tràng giống hắn.

- Hừ, hừ, người chờ lấy..

Vứt lại câu ngoan thoại, Trần đại công tử đỡ lấy họ Chu huynh đệ chặt vật rồi đi.

Quân Đại Soái đến đây là để chơi đùa, đột nhiên hào hứng bị phá hủy, hắn thực có chút phiền muộn.

Giống như để an ủi hắn, đột nhiên hệ thống phát ra êm dịu âm thanh.

"Ting, hoàn thành nhiệm vụ ẩn: Sơ hiện hung danh. "

"Ban thưởng: 10 điểm yy, thẻ kinh nghiệm x1."

Đám đông con bạc cùng với quần chúng nhân dân xung quanh, lúc này nhìn vào Quân đại thiếu gia, ánh mắt đã có chút thay đổi.

Có tò mò, có lạ lẫm, có kính sợ.

Thằng này, làm sao đột nhiên trở nên hung hãn như vậy.

Cái kia Quân đại phế vật đi đâu rồi, là ai đang giả mạo hắn đây.

- Quân huynh, người.

Diệp Thanh Vân muốn nói lại thôi, khiến Quân Đại Soái buồn bực.

- Chuyện gì?

- Người.. người là ai?

Khụ.

Có chút chột dạ a.

- Đừng có nói nhảm, ta đương nhiên là Quân Đại Soái, thiên hạ đệ nhất mỹ nam.

Diệp béo vòng vòng xung quanh người hắn ngắm nghía, tựa như phát hiện tân lục địa, không ngừng trầm trồ.

- Làm sao người ẩn giấu sâu như vậy. Ta đã biết rõ người không tầm thường, nếu không làm sao chúng ta lại kết bạn cơ chứ..

Ồ.

Người biết rõ.

Quân Đại Soái nựng một chút Pikachu, nắm lấy bàn tay bé nhỏ Tiểu Liên, hào hứng trở lại nói:

- Đi thôi, lên lầu ba. Bốn soái muốn biết cách thức đánh bạc của người tu luyện như thế nào.

Đợi cho bóng lưng của hắn khuất bóng, xung quanh con bạc lúc này mới xôn xao lên.

- Ta có nhìn lầm không, cái kia phế vật Quân gia thế mà đánh bay hai tên dong binh đoàn Chu thị.

- Không phải hắn không thể tu luyện sao, hai tên kia tốt xấu cũng là Khai mạch cảnh tầng ba tầng bốn a.

- Việc này không quan trọng, quan trọng là Chu đồ tể sẽ đối đãi thế nào với Quân gia, hắn là một cái người hung ác nha.

- Haha, chuẩn bị có kịch vui.. Dị mẹ, bỏ xuống bạc, đừng cho là lão tử không thấy.

...

Bên trong một căn phòng.

Tiểu Liên nắm chặt bàn tay nhỏ, đưa lên trước ngực, lẩm bẩm cầu nguyện.

Bên cạnh, Pikachu cũng gương mặt căng thẳng, học theo bộ dáng chấp tay..

- Được rồi, mở bát.

Một tên nào đó nhân viên hô lên, đưa tay mở ra trước mặt một cái bát úp.

Bên trong mở ra, chính là ba viên xúc xắc, mặt trên phân biệt là một hai sáu.

- Chín điểm, xiu. Quân đại thiếu gia thắng.

Tên nhân viên có chút kinh ngạc nói, khiến cho đang vô cùng căng thẳng Tiểu Liên và Pikachu thờ phào, hoan hô.

Quân Đại Soái chỉ là nhàn nhạt cười, ra lệnh.

- Tiểu Liên, thu linh thạch.

Tiểu Liên vui vẻ "dạ" một tiếng, đoạn mở ra chính mình túi trữ vật, nhanh nhẹn gom vào trên bàn linh thạch.

Khoan hãy nói, túi trữ vật loại đồ chơi này tương đối đắt tiền, chỉ có chúng ta Quân đẹp trai gia chủ mới hào phóng phân phó cho một cái nữ nha hoàn như vậy.

Đương nhiên, Tiểu Liên cái này nha hoàn có chút đặc thù, thiếp thân Quân đại thiếu kiêm chức làm ẩm giường thị nữ, đối đãi nên có khác biệt.

- Quân huynh, người lại thắng, làm sao vận khí tốt như vậy?

Diệp Thanh Vân trở mặt hỏi, hôm nay bị Quân Đại Soái liên tiếp mang đến kinh ngạc, thật sự có chút lạ lẫm thẳng này a.

- Bốn soái đẹp trai, chơi đùa cờ bạc dĩ nhiên được thần trợ.

Thần trợ?

Đương nhiên là chém gió.

Chúng ta Quân đại thiếu gia là truyền nhân thất thập nhị biến của Tôn Ngộ Không, luyện được môn thần thông nhìn xuyên thấu này, nếu chơi bạc dễ thua, chính là hấn cổ ý.

Mặc dù cái bát kia làm bằng đặc thù chất liệu, mặt trên còn có trận pháp ngăn cách linh thức tu luyện giả dưới Võ Tông, nhưng thần thông chính là thần thông.

Chút việc nhỏ này còn không làm được, Tôn hầu tử có thể mất mặt a.

Đối diện mấy tên trang phục loạn thất bát tao nam nữ, liên tiếp thua bạc, trên mặt có chút khó coi.

- Hừ hừ, ta xem Diệp gia các người chính là muốn nịnh bợ Quân gia, nên âm thầm động chân tay a.

Một tên râu mép dài nam tử trung niên, bẽn lẽn nói, dẫn đến cùng chơi con bạc phụ họa.

- Đúng vậy, nếu không, cái này phế vật làm sao lại dám cùng chúng ta đặt cược.

- Nhất định là như vậy. Diệp gia, các người làm ăn thật mẹ nó không giữ chữ tín.

- Lâm mỗ sẽ báo việc này lên Dong binh công hội, yêu cầu tẩy chay các người.

- Gọi Diệp Tranh ra đây, lão phu muốn đích thân nói chuyện với hấn.

...

Diệp Thanh Vân có chút khó xử.

Việc này cũng thật mẹ nó tà môn, chính hấn cũng âm thầm nghi ngờ không biết bên trong có gì đó khuất tất hay không đây.

- Làm sao, chính các người vận khí cút chó, thua không chịu được thì đừng chơi.

Quân Đại Soái chậm rãi lên tiếng.

Một đám nghèo bức!

"Ký chủ, bọn hấn thua là do người gian lận a. "

"Hừ, gian lận cũng là tài nghệ bọn thiếu học được."

"Thì liên quan gì vận khí bọn hấn??"

"Bọn hấn vận khí tốt, cũng nhặt được một cái hệ thống như ta, là có thể học cách gian lận nha."

"...."

Hệ thống im lặng.

Ký chủ nói không sai.

Bọn hấn, ừm, quả đúng là vận khí cút chó.

Diệp Thanh Vân đang muốn lên tiếng giải thích, chính mình Chu gia không có liên quan, bên ngoài một tên mập mạp trung niên đã vội vã bước đến.

- Chuyện gì xảy ra?

Người đến, hình thể thể mà to lớn gấp đôi Diệp Thanh Vân, tuy nhiên bước đi nhẹ nhàng, không một tiếng động.

Xem qua, cũng là một tên cao thủ.

Hắn chính là Diệp Tranh, gia chủ Diệp gia.

- Diệp gia chủ, chuyện này, người phải cho chúng ta một cái giải thích.

Nói chuyện là râu mép dài nam tử kia.

Diệp Thanh Vân không đáp lời hắn, trước lúc đến, bên người thủ hạ đã nói sơ qua sự việc. Hắn chỉ là nhìn về bên cạnh Quân Đại Soái Diệp bàn tử, ôn hòa hỏi.

- Nhi tử, việc này người nói.

- Cha. Quân Đại Soái hẳn chơi mười sáu bàn tài xiu, tất cả đều thắng hết. Bọn hắn là nghi ngờ chúng ta Diệp gia gian lận.

- Người không có động thao tác.

- Không! Cha, con nếu muốn động, có thể làm được gì đây.

Xác thực như vậy.

Diệp Tranh gật gù đầu, ý bảo mọi việc chính mình giải quyết, đoạn quay đầu nhìn đám người, cười lấy lòng nói.

- Các vị, việc này Diệp gia chúng ta không sai, ta có thể lấy danh dự Diệp gia đảm bảo. Không cần lại nói lung tung, coi như là cho Diệp mỗ một bộ mặt.

Hắn tư thái ôn hòa, tuy nhiên lời nói mười phần khẳng định, khiến cho đám con bạc kia có chút trấn tĩnh lại, thấp giọng bàn luận.

- Ta cảm thấy, việc này, có khả năng chỉ là trùng hợp..

- Đúng vậy, uy tín Diệp gia trước giờ vẫn rất tốt.

- Việc này, hay là đến đây thôi..

Tên kia râu mép dài nam tử nghe được, biết việc đã có một cái kết cục, ánh mắt lấp lóe hung quang.

Hắn hôm nay, là người thua linh thạch nhiều nhất, một bộ phận trong đó là chính hắn lấy từ bang phái đi ra chơi, với mong muốn kiếm lời để mua sắm tài nguyên cho bản thân.

Nào ngờ, đều rơi vào tay phé vật này.

Một tia chủ ý đã quyết định, hắn lạnh lẽo liếc nhìn túi trữ vật của Tiểu Liên, đoạn đứng dậy cáo từ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Gặp cướp

Rời khỏi đồ phường Diệp gia, râu mép dài nam tử tiến đến ẩn mình bên trong một con hẻm, ánh mắt nhìn chăm chăm công lớn.

Hắn là Quách Thông, một tên đường chủ của Lang bang, tồn tại xã hội đen lớn nhất Thiên Long thành.

Đương nhiên, so với những cái kia gia tộc lớn, cùng với các dong binh, công hội, Lang bang chẳng là cái thá gì, chỉ có thể bắt nạt đám phàm nhân tu sĩ cấp thấp.

Quách Thông hẳn hôm nay dẫn dắt đám bang chúng đi thu nạp tiền bảo kê của đám tán tu, thu được khá khá linh thạch.

Tiền này vốn là dùng để nộp lên trên, nhưng hắn lại tự mình mang đi đánh bạc, để cuối cùng đều nuôi béo Quân Đại Soái.

Bây giờ tốt, linh thạch không có, chính mình bảo vật tích lũy đều cầm cố cho Chu gia để gỡ lại cũng thua mất, lấy gì để nộp đây.

Nghĩ đến nghiêm khắc bang quy, nghĩ đến cái kia tàn nhẫn hình phạt, Quách Thông không tự chủ run rẩy, hung ác thầm nghĩ.

"Hừ, lão tử phải làm một vỏ lớn rồi nhanh chóng trốn thật xa khỏi Thiên Long thành, quản các ngươi Lang bang hay Quân gia, đều không thể làm gì lão tử!"

Chính hấn tu vi Vô đồ tăng sáu, đối phó với một tên phế vật đại thiếu cùng một cái tiểu cô nương, hấn là không có gì sợ suýt a.

"Ra rồi!"

Trước mắt cổng lớn mở ra, Quân Đại Soái đi ra ngoài, cùng đi còn có cha con Diệp gia.

- Diệp bá phụ, không cần tiễn. Ta hôm khác rảnh rồi lại đến.

Quân đại thiếu gia chấp tay nói, hấn rất có hảo cảm với vị nam tử mập mạp này.

Hảo cảm của hấn, đến từ tính cách đối phương, chứ thân phận gì đó hấn hoàn toàn không để ý, một tiếng bá phụ gọi ra vô cùng tự nhiên.

- Tốt, hiền chất, cho ta gửi lời hỏi thăm đến Quân huynh.

Diệp Tranh tươi cười vỗ vai hấn nói, trong lòng thâm than.

Thằng này nếu lại đến, diễn ra vài tràng sự việc tương tự hôm nay, Diệp gia hấn dù cho trong sạch, cũng hoàn toàn thanh danh mất hết.

Chỉ là quan hệ với Quân gia trước giờ đều rất tốt, không tiện cấm cửa hấn a!

Haizz..

- Ta đã biết.

Quân Đại Soái ôm quyền, xoay người liền đi, chiếc Scooter chậm chạp lăn bánh, phiêu phiêu, rất soái.

Tiểu Liên cũng cúi chào Diệp Tranh cùng Diệp Thanh Vân rồi vội vã bước theo sau.

- Thiếu gia, tổng cộng có năm trăm ba mươi hai viên linh thạch, đều là hạ phẩm, ngài cảm lấy.

Tiểu Liên vừa nói, vừa đưa chính mình túi trữ vật ra, Pikachu thuận thế nhảy từ trên vai Quân Đại Soái sang vai cô nàng.

Mùi hương cơ thể tự nhiên mỹ nữ, nó vẫn là ưa thích hơn mùi xà phòng thơm đầy chất hóa học kia..

- Em giữ đi, đầy đều là ta cho em, đền bù cho những uất ức lúc này.

Quân đại thiếu gia hào phóng nói, hoàn toàn không biết chừng này linh thạch, đủ khiến một tên tán tu điên cuồng cỡ nào.

Nghèo khó tán tu, vì một hai viên linh thạch tranh đấu ngươi chết ta sống, là chuyện không hiếm lạ.

- Em không sao mà thiếu gia, hơn nữa thứ này em không dùng được..

Tiểu cô nương nội tâm tràn đầy mật ong, giọng nói bẽn lẽn.

Cắt.

Tình cảnh này khiến âm thầm theo đuôi Quách Thông thật không nhịn được, hung hăng nhảy ra.

Con mẹ nó, lương tháng hấn mới chỉ có mười viên linh thạch hạ phẩm đây.

Àn, hấn là trước kia lương tháng, qua hôm nay hấn sẽ trời cao đất rộng, mặc sức tung hoành thiên địa.

- Đưa túi trữ vật cho lão tử, tha cho tội chết.

Quách Thông âm trầm nói, lăm le trong tay đại đao hăm dọa.

Hấn cũng không muốn hạ tử thủ, ai biết tên kia Quân gia có nổi điên truy sát chính mình ngàn dặm không đây.

"Ting, phát động nhiệm vụ. Đánh bại chặn cướp Quách Thông. Ban thưởng: 10 điểm yy, một lần rút thưởng ngẫu nhiên."

Hệ thống đột nhiên phát ra âm thanh.

Lúc này mới xong cái nhiệm vụ ần, nhận được một thẻ kinh nghiệm cùng với 10 điểm yy chưa xài, bây giờ lại có đồ tốt đưa đến cửa.

Quân Đại Soái tương đối hài lòng, liền thi triển ra "phân tích nhân".

Quách Thông, võ đồ tăng sáu, am hiểu Sát trư đao, hạ phẩm đao pháp, cùng với Đại lực quyền, hạ phẩm quyền pháp.

Cúi bấp như vậy.

Cũng muốn đánh cướp bốn soái.

Quân đại thiếu gia mặc dù chỉ là một tên Khai Mạch tăng tám, nhưng đồ tốt hẳn có rất nhiều.

Hắn đang suy nghĩ, nên dùng Desert Eagle một súng bắn bỏ, hay chuốc mê được chậm rãi thu thập.. thì Pikachu đã cảm nhận địch ý kẻ đối diện, nhảy xuống đất, hộ thể trước người hắn.

- Pika pika..

Quách Thông nào có thời gian để ý bé nhỏ đáng yêu sùng vật, hung hãn quát lớn:

- Con mẹ mày, nhanh đưa, nếu không đừng trách lão tử.

Vừa nói, chính hắn vừa vội vàng áp sát, trong tay đao lấp lóe ánh quang.

Dù nơi này là ngõ hẻm vắng người, nhưng để lâu, khả năng cao sinh biến.

Tiểu Liên run rẩy nấp sau lưng Quân Đại Soái, trước mặt Pikachu đã nổi giận, từng tia lôi điện chớp lóe bao quanh người, gương mặt nhỏ phẫn nộ.

- Pikaachuuuuuuu.

Quách Thông nghe thấy tiếng rít, bản năng cúi nhìn.

Chỉ thấy lông vàng vật kia đã nhảy lên, một luồng sét cực mạnh từ người nó phóng ra.

Quân Đại Soái vừa nhìn, hắn liền nhận ra, đó là chiêu thức "Điện 10 vạn Volt" đặc trưng của Pikachu.

Người anh em, chúc may mắn.

Hắn âm thầm cầu phúc.

Dòng điện cực mạnh chuẩn xác trúng thẳng vào người hắn, Quách Thông chỉ cảm thấy cả người tê dại, tứ chi ngũ giác dần dần mất đi cảm giác.

Cả thân hình Quách dường như bốc khói, đột nhiên khuy xuống, ngã gục.

Mùi thịt nướng bốc lên trong ngõ nhỏ, hương thơm khiến xung quanh chó hoang ngửi ngửi tìm đến.

...

Quân phủ.

- Thiếu gia, Pikachu thật mạnh, nó là yêu thú cấp mấy ạ.

Tiểu Liên chút sợ sệt trôi qua rất nhanh, nhìn về Pikachu trong mắt đều là yêu quý cùng với biết ơn.

Nếu không có vật nhỏ này, hôm nay thật đã gặp nguy hiểm nha.

- Nó chỉ là yêu thú cấp một, khai mạch, võ đồ đều không phải là đối thủ của nó.

- Oa.. lợi hại như vậy!!

Khai mạch, võ đồ tăng thứ, là chiếm lĩnh chủ yếu bên trong Thiên Long thành.

Võ sư cao quý hơn, đều là người có chút địa vị, chỉ có số ít Võ tông là tồn tại có thể khai tông lập phái, cai trị một cái gia tộc.

- Đương nhiên, sủng vật của bốn thiếu phải như thế. Sau này nó tiến hóa, võ vương võ thánh đều không phải nó đối thủ.

Quân Đại Soái có chút tự hào nói.

Đây cũng không phải là chém gió, đối với hắn, đây là điều đương nhiên.

Tiểu Liên trong mắt lấp lóe sao sáng, đối với lời nói của đại thiếu gia, nàng đều là mù quáng tin tưởng không nghi ngờ.

"Hệ thống, sử dụng thẻ kinh nghiệm cho ta."

"Ting, hoàn tất sử dụng thẻ kinh nghiệm. Tu vi ký chủ tăng lên, Võ đồ tăng năm."

"Ít như vậy?"

Một lần tăng lên từ khai mạch tầng tám, đến võ đồ tầng năm, sáu cái cấp bậc, người còn ngại ít.

Hệ thống không thèm đáp lời.

"Tiếp tục, rút thưởng ngẫu nhiên đi."

"Ting, hoàn tất rút thưởng ngẫu nhiên."

"Chúc mừng ký chủ, thu được, One-punch, thần phẩm quyền pháp, đã vận chuyển vào nhãn trữ vật."

Gi?

Ta không có nghe lầm chứ.

Quân Đại Soái ý thức vội vàng tiến vào bên trong nhãn trữ vật, nhìn xem cái kia One-punch quyền pháp.

"Sao chỉ có một trang giấy hoàng kim thế này?"

Vừa mới lấy ra tờ giấy hoàng kim kia, nó đột nhiên biến thành một dòng khí màu vàng nhạt, chậm rãi trôi nổi trong không khí, chui vào trong cơ thể hắn.

Từ chi bách huyết Quân Đại Soái đột nhiên phát ra âm thanh răng rắc, tựa như đang thay đổi kết cấu, vô cùng đau đớn, giống như cơ thể hắn vừa mới hung hăng tập luyện liên tục ba năm liền không nghỉ ngơi.

Trong đầu hắn hiện ra nhiều thứ, có tâm pháp, có cách tập trung linh lực vào nắm đấm.

"Đặc thù vật phẩm, vừa dùng có thể trực tiếp lĩnh ngộ. Chỉ là không thể sao chép."

Hệ thống nhận nhạt phát ra âm thanh.

Tu vi của Quân Đại Soái đột nhiên nhanh chóng đề thăng, vừa mới võ đồ tầng năm, một mạch lên đến vũ sư tầng tám, trong cơ thể tràn đầy đều là cuồng bạo lực lượng.

Mẹ nó.

Phê như vậy.

Hương thụ tràn đầy khoái cảm, trong mắt hắn không giấu được hưng phấn.

Mất một lúc lâu thời gian, hắn mới từ từ chậm rãi thích ứng được, tựa như thay đổi một cái cơ thể mới, tuy nhiên còn có chút không quen.

"Ký chủ nên dã ngoại lịch luyện, để có thể hoàn toàn làm chủ lực lượng trong cơ thể."

Hệ thống đưa ra kiến nghị.

Dã ngoại lịch luyện, có thể là chiến đấu yêu thú, cũng có thể là tranh đấu với người khác.

Làm một cái nhà ẩm đại thiếu gia, tu vi tăng lên, cũng chỉ là hư ảo, chân chính động thủ với cường giả sẽ rất dễ bị thua thiệt.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Tìm người dẫn đường

Buổi tối.

Trên bàn cơm.

- Quân nhi, người thực muốn ra ngoài thành dã ngoại?

Mẫu thân đại nhân cau mày, nhìn nhìn tên nhi tử đang vui vẻ đút đồ ăn cho khả ái Pikachu, lo lắng hỏi.

- Không sai.

Quân Đại Soái trả lời, lúc này hắn chỉ nói với phụ mẫu là muốn dã ngoại du lịch, thăm thú một chút.

- Nhi tử, bên ngoài vô cùng hung hiểm, sao người lại muốn vậy. Không được, việc này ta nhất quyết không đồng ý.

Cái này nhi tử vừa mới chết hụt, lại muốn đi tìm chết là sao đây.

Trong thành, người khác còn nể mặt Quân gia, gặp nhau nơi hoang dã, chết cũng không biết người nào làm.

Quân Đại Dững nuốt xuống xong một miếng thịt to, ôm lấy bờ vai nương tử, nhẹ nhàng trấn an.

- Nương tử, người đừng lo. Quân nhi đã lớn, tự biết cân nhắc. Ta sẽ để bọn thủ hạ đi cùng cẩn thận bảo vệ nó.

- Không, không. Ta mang A Điền A Thất đi là được, không cần cái nào thủ hạ bảo vệ.

Quân Đại Soái vội xua tay, nói đùa gì, ra ngoài lịch lãm còn bên người kẻ kẻ vệ sĩ, nơi nào gọi là lịch lãm.

- Hừ, ta biết người có kỳ ngộ nào đó, nhưng không được cậy mạnh..

Không đợi Quân Đại Dững nói hết câu, Quân Đại Soái đã đưa tay, nghiêm túc nhìn hắn.

- Cha, ta chỉ là du lịch ở ngoại vi gần, không tiến đến mấy cái khu vực nguy hiểm gì đó, nên các người không cần nói thêm gì nữa. Tốt, việc ta đã quyết, các người tiếp tục ăn đi.

Nói xong, hắn ôm lấy Pikachu, đứng dậy rời bàn, không nhìn ánh mắt lo lắng của mẫu thân.

Ân, nói ra có chút xấu hổ, xuyên qua được một thời gian rồi, hắn còn không biết tên mẫu thân mình đây, chỉ biết là cái gì họ Lâm.

"Nàng gọi Lâm Uyển Thanh."

Hệ thống bất thành linh nói.

"Ta lại không có hỏi người."

"Thì ta cũng không có giải đáp cho người.."

"Vậy người muốn nói cho ai?"

"Cho đám đại năng giả yy giới đang quan sát a!"

...

Buổi sáng, Quân Đại Soái phá lệ dậy sớm.

- Thiếu gia, ngài không mang em đi theo sao.

Tiểu Liên nín nín lấy ống tay áo thiếu gia, trong ánh mắt đều là van xin.

- Không, để lần sau đi.

Quân Đại Soái trả lời, ôm lấy Pikachu, lúc này đang còn ngơ ngác dụi mắt.

Nếu thực sự là du lịch, hắn đương nhiên sẽ mang nàng ta đi cùng, nhưng lần này là lần đầu tiên dã ngoại lịch luyện, hắn không muốn phải phân tâm vươngung vù.

- A Điền, A Thất, đi thôi.

- Dạ.

A Điền A Thất cung kính đáp.

Trải qua một thời gian luyện tập Đường Môn võ kỹ cùng với Bất Diệt Kim Thân, lúc này cả người bọn hắn trở nên tràn đầy cơ bắp, tuy nhiên không phải loại kia thô bạo cơ bắp, mà là tràn đầy dẻo dai cùng linh hoạt bắp thịt.

Y phục cũng được thay đổi, tương đối giống y phục đệ tử thế gia, thoạt trông có chút nho nhã.

Chỉ có bọn hắn biết, lần này thiếu gia mang bọn hắn ra ngoài là có mục đích, chứ không đơn thuần du lịch.

Nếu không, việc gì hắn lại yêu cầu trong túi trữ vật chất đầy Đường Môn ám khí như vậy.

Ba người chủ tớ trước sau đi đến cửa thành.

Nhìn thấy người tới người lui tấp nập, đám kia binh sĩ thủ quan đang kiểm tra, Quân Đại Soái có chút cảm thán.

Thật không biết thế giới bên ngoài kia có thực sự bao la hùng vĩ như lúc trước hắn đã tưởng tượng không a.

- Thiếu gia, ngài muốn đi đâu.

Vẫn là A Thất tinh minh, thấy Quân đại thiếu gia ngó trước ngó sau, bộ dáng tựa như mò mẫm, liền hỏi.

- Khụ, bên ngoài nơi nào có nhiều yêu thú a.

Hóa ra là muốn mang bọn ta đi chiến đấu với yêu thú.

A Thất nghĩ thầm, nhưng hắn cũng suốt ngày loanh quanh bên trong thành, nơi nào biết được, nghĩ ngợi một lát liền trả lời.

- Thiếu gia, tiểu nhân cũng không biết. Nhưng chúng ta có thể trước đến Dong binh công hội dò hỏi tin tức.

- Tốt.

Dong binh công hội.

Một cái tổ chức tập hợp các loại dong binh đoàn, bốn phía gần các công thành đều có chi nhánh.

Quân Đại Soái chính đang đứng ở thành tây, liền hỏi một tên võ giả, dễ dàng tìm đến phía tây dong binh công hội.

Bên trong rong rã hỗn tạp, có tử đệ gia tộc, có lang thang tán tu, tất bật tới lui, sự xuất hiện của ba người không gây cảm giác lạ lẫm.

- Ngài muốn gì?

Một tên có vẻ như nhân viên tiến đến, nhặt nhẹo hỏi.

- Ta muốn tìm hiểu tin tức.

- Ồ, tốt a. Đến bàn số tám.

Hắn nói xong, quay đầu liền đi.

Thái độ phục vụ như shit.

Quân Đại Soái rất không hài lòng, cho cái đánh giá một sao.

Bàn số tám ngồi một tên già nua lão già, trên mặt vết sẹo và những vết nhăn lằn lộn, có chút ngạc nhiên nhìn nhìn Pikachu.

Loại yêu thú gì đây, lần đầu gặp a.

- Công tử, ngài muốn tìm hiểu chuyện gì?

- Bên ngoài Thiên Long thành, nơi nào có yêu thú tồn tại?

Cơ hồ không cần suy nghĩ, lão già đáp ngay lập tức.

- Nơi nào cũng có. Tuy nhiên, nếu công tử muốn tìm nơi đông đúc yêu thú, có thể đến Đàm lầy tử vong ở hướng đông, hoặc Hung thú sơn mạch phía tây..

Cân nhắc một chút diện mạo, ước lượng một chút tu vi của Quân Đại Soái, lão già nói tiếp.

- Ta đoán công tử hẳn là người mới, nên đến Hắc vũ lâm phía ngoài thành bắc, chỉ có một ít yêu thú sánh ngang khai mạch, vô đồ..

Dùng.

Khinh thường bốn soái.

Bốn soái, là một cái võ sư tăng tám đây.

- Được rồi. Tìm cho ta một người dẫn đường đến Hung thú sơn mạch, giá cả không thành vấn đề.

Quân người hung thú sơn mạch hay gì đó thần thú sơn mạch, bốn soái là một tên xuyên không giả, bốn soái cân hết.

- Tốt a, công tử đợi chút.

Lão già gật đầu đồng ý, cũng không nói gì thêm, đứng dậy đi đâu đó.

Nghé con không sợ cộp như thế này, hấn thấy nhiều đã quen.

Quân Đại Soái nhàm chán ngồi xuống ghế, một lúc vuốt ve Pikachu, một lúc nhìn nhìn xung quanh.

Qua một lát sau, lão già trở lại, dắt theo một nữ tử, trên lưng đeo bội kiếm.

- Đây là Triệu cô nương, làm việc rất tốt, công tử có thể hoàn toàn yên tâm.

Cái này Triệu cô nương mặc dù tuổi trẻ, nhưng trên gương mặt tràn đầy khí khái, tạm cho mỹ nữ.

Ăn mặc bại lộ hoang dã, đường cong gợi cảm, nhưng trên người như ẩn như hiện sát khí chứng tỏ cô nàng là hạng người không dễ chọc.

Quân Đại Soái dùng "phân tích nhân" xem một chút, là Võ sư tăng ba, hấn liền gật đầu hài lòng.

Àn, thuận tiện dùng một chút nhìn xuyên thấu, khu, bộ ngực nàng ta quả nhiên rất to nha..

Nhanh chóng đặt thành hiệp nghị, đoàn người đi ra khỏi dong binh công hội.

Lúc này, bên trong góc một tên đầu trọc nam tử, đứng lên, hung hăng đập vai tên bên cạnh.

- Mau đi báo Chu gia, Quân Đại Soái chuẩn bị rời thành, ta sẽ theo dõi phía sau.

Tên kia xoa xoa vai ứng tiếng, vội vã rời đi.

Đầu trọc nam tử cảm lấy chính mình búa lớn, chậm rãi cẩn thận theo sau..

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Tiến đến hung thú sơn mạch

Bên ngoài Thiên Long thành có một dải liên miên mây trắng dậm, được gọi hung thú sơn mạch, nơi này là thiên đường của yêu thú, cũng là tử địa của nhân loại.

Nghे qua tên là biết, nơi này sinh tồn rất nhiều yêu thú, còn rất hung hãn.

Bên trong tồn tại rất nhiều thiên tài địa bảo quý hiếm, các loại khoáng thạch, vật liệu có giá trị.. đương nhiên, bản thân yêu thú chúng nó vẫn là một món tài phú khổng lồ.

Mỗi ngày đều có từng đám thế lực cùng với tán tu tất bật kéo đến hung thú sơn mạch, liên miên không dứt, mặc cho bên trong vô số hung hiểm rình rập, chỉ cần một tia sơ sẩy dễ dàng mất đi tính mạng.

- Triệu cô nương, chúng ta đi đâu?

Trên xe ngựa, Quân Đại Soái tò mò hỏi, ánh mắt hấn không quên quét qua khe ngực sâu hun hút kia.

Cái kia Triệu cô nương có vẻ đã quen, chỉ là lạnh nhạt trả lời:

- Vạn cốt thôn.

Mắt thấy từng dãy núi cao lớn, hùng vĩ hiện ra trước mắt, chủ tử Quân gia trên mặt ần ần có chút kích động.

Thi thoảng bên trên vọng đến từng tiếng hung thú gầm thét, cùng với bóng dáng hung cầm hiển hiện quanh những cây đại thụ chọc trời, quang cảnh vô cùng nguy nga tráng lệ.

Vạn cốt thôn là một trong những nơi tọa lạc ở cửa vào hung thú sơn mạch, nơi này chôn cất không biết bao nhiêu hài cốt của người đến tầm bảo, cho nên mới có cái tên như vậy.

Cửa thôn.

Đẹp trai Quân Đại Soái mặc một bộ bạch bào đứng đó, phía sau hai tên hạ nhân, bên cạnh là xinh đẹp Triệu cô nương, bộ dạng có chút lạc lõng.

- Thật là náo nhiệt a.

- Người đứng đây chờ, ta cần đi tìm hiểu một ít tin tức.

Triệu cô nương nói, đoạn đi vào trong thôn.

Nàng ta lần nào tiến vào hung thú sơn mạch, cũng muốn trước nghe ngóng xem có nơi nào xuất hiện thiên tài địa bảo hay nguy hiểm yêu thú, để thuận tiện hoạt động.

Tác phong làm việc, có thể nói chuyên nghiệp.

Một lúc sau, cô nàng trở lại, trong tay cầm một tấm địa đồ, gương mặt có vẻ hơi lo lắng.

- Đạo này đám yêu thú hoạt động rất náo nhiệt, ta đề nghị các người nên tìm một cái đoàn đội cùng nhau gia nhập.

Cất.

Quân Đại Soái là một tên võ sư tầng tám, tạm cho cao thủ, bản thân còn là một cái xuyên không giả, lần đầu đi đánh quái phó bản phải nên oanh oanh liệt liệt.

- Đoàn đội, không cần.

Hắn lạnh nhạt nói, dẫn đến xung quanh đám kia ư náo nhiệt ồ lên bàn tán.

- Lại thêm một tên gà mờ thích thể hiện.

- Năm nào chả có một đám tự cho là đúng như thể tiến đến nộp mạng a.

- Haha, chỉ là hắn không biết là đệ tử gia tộc nào, đẹp trai như vậy chết đi có phần lãng phí nha.

...

Quân Đại Soái nghe được, thật muốn hét lên một câu.

Bổn soái đúng là đẹp trai, nhưng bổn soái không phải đi tìm chết, các người không nên trù ẻo.

- Nếu thế, ta có thể đi với các người, chỉ là thù lao cần được tăng lên.

Cái kia Triệu cô nương nghĩ ngợi, đoạn nói.

- Không cần, đa tạ cô nương dẫn đường. Đưa địa đồ cho ta, đến đây việc của cô coi như xong.

Quân Đại Soái từ chối, có mỹ nữ đi theo đương nhiên là việc tốt, nhưng hắn vẫn chưa quên mục đích chính đến đây là để lịch luyện, không phải để tán gái.

Rời đi vạn cốt thôn, trong ánh mắt cười chê, nhạo báng của đám đông võ giả, ba người chủ tử Quân gia bước những bước đầu tiên tiến vào hung thú sơn mạch.

"Ký chủ, yy giới đại năng giả Ozukamen hào hứng trông đợi hành trình của người, ban thưởng một quả táo đỏ."

Ồ ồ.

Đây chính là điềm tốt nha.

Quân Đại Soái không cần do dự, lấy ngay quả táo bên trong hệ thống ra, há miệng cắn lớn.

Ân, mùi vị thật ngon ngọt nha.

Rất nhanh sau đó, Quân Đại Soái đã xử lý xong quả táo, thậm chí hắn còn nhai luôn cả lõi và hạt.

Đồ chơi đại năng giả ban thưởng, đương nhiên không thể bỏ sót.

"Ký chủ, quên nói với người một việc."

"Chuyện gì? "

Quân đại thiếu gia xoa xoa bụng, nghi hoặc hỏi.

"Trái táo đó, là táo độc."

"Haha. Hệ thống, người cũng biết khai mở trò đùa. Tuy nhiên, người đùa không vui."

Hắn cười nói, không thêm đề ý, nơi nào sẽ có một tên đại năng rảnh rỗi nhức cả trứng đến thế a.

Quân Đại Soái nhìn nhìn một chút trong tay địa đồ, phát hiện gần đây có một khu vực gọi là bãi loạn thạch, nơi chỉ tồn tại một số hung thú cấp thấp, chỉ tương đương với khai mạch võ giả.

- A Điền A Thất, các người đến đây rèn luyện.

Hắn đưa địa đồ cho hai tên hạ nhân kia, cẩn thận dặn dò.

- Nhớ lấy, nếu có nguy hiểm đến tính mạng, nhớ kích phát biến ảnh phù.

Biến ảnh phù, 3 điểm yy, có thể giúp dịch chuyển tức thời đến khoảng cách xa, mặc dù chỉ dùng được một lần nhưng là đồ chơi dùng để chạy trốn rất tốt.

Đem qua, để làm chuẩn bị, hắn đã mua sắm cho hai tên này hai tấm phòng thân, ngoài ra còn sắm cho bọn hắn hai cái nhuyễn ti giáp, đủ để triệt tiêu chí mạng công kích dưới võ tông.

Trang bị, có thể nói là tận răng.

- Vâng, thiếu gia. Ngài muốn đi đâu.

A Điền hỏi, gương mặt chất phác có chút tò mò.

Quân Đại Soái, đương nhiên là đi lung tung không có mục đích, dù sao hắn là kẻ tài cao gan lớn a.

Khụ, cũng có thể nói là nghề con không sợ hổ.

Tách rời hai tên thủ hạ gà mờ, chúng ta Quân đại thiếu gia bắt đầu lang thang bên trong sơn mạch.

Bỗng nhiên hắn dừng lại, cảm thấy trong bụng nhộn nhạo khó chịu, không tự chủ được đánh rắm một cái.

"Bùm"

Pikachu hít hít, nhăn mặt.

"Hắn là lúc sáng vội đi chưa kịp ăn gì, dạ dày không tốt."

Quân Đại Soái tự mình biện hộ.

Tuy nhiên, đi được vài bước, hắn lại không chịu được, tiếp tục đánh rắm.

"Bùm" "bùm"

Con mẹ nó.

Tình huống gì đây?

"Ta đã nói táo độc, ký chủ người còn không tin."

"Cái quái gì, thế mà là thật. Là tên nào đại năng giả khốn nạn như vậy."

"Ozukamen."

"Tốt, tốt. Mà con mẹ nguoi, làm sao đợi ta ăn vào rồi nguoi mới chịu nói.."

"Thì ta đã nói là quên."

"Quên con mẹ nguoi.."

Quân Đại Soái bạo chữi thê, vội vã bùm lấy cái mông, cẩn thận chậm rãi mò mẫm.

Nhỏ bé Pikachu không biết lúc nào đã trốn xa xa, cố gắng bịt bịt cái mũi.

Còn may nơi này không có nguoi!

Trong lòng hấn âm thầm tự nhủ, lần sau trước khi ăn đồ vật gì, nên kiểm tra rõ ràng xuất xứ chất lượng sản phẩm, nếu không lại tiếp tục diễn ra những cái tình huống như thế này, mặt mo của hấn biết đề đâu a.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Tồn tại hung ác

Một đầu đại hắc hùng xuất hiện sau bụi cỏ, ánh mắt hung tàn nhìn nhìn một tên gia hỏa đang mò mẫm bước đi trong rừng.

Làm một cái cư dân cư ngụ lâu ngày bên trong hung thú sơn mạch, nó ưa thích nhất là những con mồi lạc đàn như thế này.

Đám kia nhân loại, suốt ngày kết bè kéo cánh đi cùng nhau, quả thật chỉ biết ý đông hiệp yếu.

Đương nhiên, đầu này đại hắc hùng không yếu a, nó là một cái tam phẩm yêu thú, thực lực tương đương với nhân loại võ sư.

Tương tượng một chút hương vị thịt nguoi đã lâu không được nếm trải, đại hắc hùng lấy một tư thế chính mình cho là oai vệ nhất, nhảy ra.

Chỉ thấy.

"Bùm" "bùm"

Con mẹ nó.

Thật thối!

...

Quân Đại Soái nghe thấy có tiếng động lớn, bản năng quay đầu nhìn, lạnh nhạt nói.

-Ồ, gấu lớn, mày định làm gì tao?

Trước mặt hấn lúc này đứng một đầu đại hắc hùng, hình thể kích thước vô cùng cường tráng, tựa như một ngọn núi nhỏ.

Cái kia đại hắc hùng, lúc này đang chặt vật đem bàn tay gấu đưa lên mũi, cố gắng che át đi mùi thối phát ra từ tên nhân loại trước mắt này.

Ánh mắt bên trong tràn đầy khinh bỉ.

Nguoi một tên nhân loại, làm cái gì mà còn hôi hơn cả yêu thú như nó a.

Thôi vậy, dù sao cũng là thịt nguoi, cố gắng đưa ra suối cẩn thận tẩy rửa, hấn là vẫn ăn được.

Đại hắc hùng trong mắt lóe lên tàn nhẫn, gào thét một tiếng, bốn chân vận lực lao tới, khí thế hung hăng.

Pikachu đang muốn lao lên cứu giá, đã thấy Quân Đại Soái đưa ra nắm đấm.

"Bộp"

Thô bạo âm thanh truyền đến.

To lớn đại hắc hùng bị ăn một quả One-punch nhẹ nhàng vào ngực, cả người tê dại mất đi chiến đấu lực, bay ngược về phía sau với tốc độ còn nhanh hơn lúc lao đến, hung hăng va chạm vào một cái đại thụ.

Sau đó.

Trực tiếp ngất đi.

Quân Đại Soái nhìn nhìn nắm đấm của mình, chậm rãi đi đến con mồi, phát hiện trước ngực nó lõm xuống một đoạn lớn, gật đầu hải lòng.

Hắn lấy ra một cái thiết kiểm đã mua trong hệ thống, vạch phá da thịt, phát hiện một viên tinh hạch cỡ nhỏ lấp lóe quang mang, liền thu vào bên trong giới chỉ.

Tinh hạch, chỉ có ở tam phẩm trở lên yêu thú, là đồ vật quý giá nhất trên người của bọn nó, hơn hẳn cái gì da thịt, xương cốt.

Vừa có thể bán, vừa có thể luyện đan, còn có thể lợi dụng để tu luyện..

Mới vừa tiến đến đã có chút thu hoạch nhỏ, xem ra bên trong hung thú sơn mạch quả nhiên rất nhiều đồ tốt a.

Quân Đại Soái tiếp tục đi, phía sau cái miệng vẫn liên tục ""bùm"" ""bùm"".

"Hệ thống, cái kia quả táo bao giờ mới hết tác dụng hả?"

"Không biết."

"Vậy có đan dược nào trị được không?"

"Không biết."

Ta hận.

Quân Đại Soái tiếp tục đi.

Qua một lát sau, một thân ảnh cẩn thận xuất hiện, có chút kinh ngạc nhìn nhìn đang nằm dưới đất đại hắc hùng.

"Một quyền đánh chết tam phẩm yêu thú, tên này không phải không thể tu luyện sao?"

Kẻ đến, chính là văn chăm thi theo dõi hắn từ lúc ở dong binh công hội đến giờ, đầu trọc nam tử.

"Thật mẹ nó đáng sợ! May mắn, không ham hố tiền thưởng Chu gia ban bố, nếu không chính ta cũng phải bỏ mạng. Chỉ là Chu gia không biết bao giờ mới đến a."

Đầu trọc nội tâm cảm thán.

Chu gia trong miệng hắn là Chu Bá, người khác thường gọi Chu đồ tể, đoàn trưởng dong binh Chu thị.

Cũng là cha ruột của tên kia Chu công tử bị Quân Đại Soái hung hăng nhục mạ ở đồ phùng Diệp gia, là một tên hung ác khét tiếng ở Thiên Long thành.

Cẩn thận để lại ký hiệu, đầu trọc nam tử tiếp tục bám đuôi Quân Đại Soái, sợ mất dấu hắn.

Lần lượt lại có từng đám đoàn đội tán tu đi ngang qua, nhìn thấy đã chết đại hắc hùng, vui vẻ tiến lên xâu xé.

Cũng dần dần biết được, hung thú sơn mạch đến một tên cao thủ.

Chỉ là, làm sao trong không khí còn vương vãi mùi hôi thối đây!

...

Hung thú sơn mạch có rất nhiều khu vực.

Bên ngoài nơi tương đối an toàn, hiếm lắm mới gặp một chút yêu thú, còn lại trên cơ bản những thứ gì đồ vật đáng tiền đều đã bị nhân loại thăm dò, thu thập hết.

Quân Đại Soái đi vào sâu hơn.

Trên đường, những cái kia côn trùng rắn rết, vốn bắt đầu hung ác muốn tiến lên tấn công hắn, lúc sau chỉ có thể chật vật nhìn thờ tháo chạy.

Thật con mẹ nó thôi!

"Graooooooooo"

Một đầu tinh tinh từ trên cây nhảy xuống, to lớn nắm đấm huy động, cuồng phong gào thét.

"Bốp"

Răng rắc..

Cái kia tinh tinh chỉ thấy bên dưới hòn bi bị cực lớn lực lượng chấn nát, chưa kịp cảm nhận đau đớn, cả thân hình đã bắn ngược về phía trên, tựa như phóng hỏa tiễn.

Vèo một tiếng, xuất hiện chỉ có mấy dòng đáng thương tinh tinh đã biến thành một cái điểm đen, biến mất nơi xa chân trời.

"Quên mất, còn có tinh hạch a."

Quân Đại Soái có chút tiếc nuối, nghĩ ngợi.

Một đường đi tới, mặc dù mùi hôi thối khiến yêu thú chán ghét, nhưng thi thoảng vẫn có một số gia hỏa hung hãn ăn bậy xông lên.

Kết quả.

Đến một cái chết một cái, đều là một đấm giải quyết, khiến cho phía sau Pikachu nhảm chán đã không còn hào hứng tiến lên cứu giá.

Thậm chí, nếu có thể, nó còn muốn hét lớn một tiếng, cảnh báo những cái kia yêu thú.

Chạy mau a!

Nhân loại các ngươi đang muốn giết, là một cái khủng bố a!

One-punch quyền pháp càng ngày càng bị Quân Đại Soái thành thạo phát huy, uy lực đã dần dần có thể chường không.

Chỉ cần theo tu vi ngày càng tăng lên, nắm đấm của hắn sẽ càng phát ra hung bạo lực lượng, thậm chí đạt đến cấp độ đấm bay tinh cầu.

Nghĩ đến mà phê!

Hắn chỉ lấy tinh hạch, về phần tươi mới thì thể đều bỏ đi không thèm quan tâm, dẫn đến phía sau đường đi của hắn dần dần xuất hiện những tên võ giả theo đuôi muốn ăn bám.

Dù có chút thối, nhưng có thể nhặt đồ miễn phí, không mất sức, lại còn vô cùng an toàn nha.

Đầu trục nam tử cũng lẫn lộn trong đó, thậm chí mới đây hắn còn tham gia tranh đoạt da thịt, suýt chút nữa đã quên đi chính mình nhiệm vụ.

Đang có chút cảm thán tên Quân gia đại thiếu này làm sao bỗng mạnh mẽ như vậy, bỗng nhiên, một cái đại thủ đặt lên vai hắn, dọa hắn giật nảy.

- Ta đã đến. Người đâu?

Một giọng nói âm trầm, lạnh lẽo, tựa như từ thần vang lên bên tai hắn.

Đầu trục nghe rõ, thở phào một tiếng.

Hắn biết.

Chu gia đã đến.

Đa tạ Toàn khổng đại gia ban thưởng 500 tít.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Đấm nổ đầu Chu gia

- Chu gia, người ở phía trước. Tên kia Quân Đại Soái có chút không đơn giản, không như lời đồn.

Đầu trục nam tử nghĩ ngợi, đoạn nói.

- Thế nào?

- Hắn một quyền có thể đánh chết sơ phẩm tam giai yêu thú đại hắc hùng.

Chu Bá nghe vậy, chỉ là nhếch môi cười khinh thường.

Thực lực nghe có vẻ không sai, nhưng còn phải xem đối thủ là ai a.

Cái kia đại hắc hùng căng lắm cũng chỉ có thể so sánh ngũ phẩm võ sư, còn bản thân hắn đây.

Nhị phẩm võ tông, hàng thật giá thật.

Là cái loại người hung tàn, mạnh lên qua những trận chiến đẫm máu, chứ không phải đám kia một mực trốn trong nhà ẩm đả tọa tăng lên tu vi.

Người khác gọi hắn Chu đồ tể, bởi hắn chính là như vậy, giết người như ngóe, tuyệt không nương tay.

Quân Đại Soái đột nhiên dừng lại, bởi hắn phát hiện trước mặt mình lúc này đang đứng lầy một đám người, dẫn đầu là một tên âm trầm hán tử, phía sau lưng dất lầy đại đao.

- Có việc?

Hắn nhàn nhạt hỏi, nội tâm thầm nghĩ, không lẽ chính mình gặp phải đánh cướp trong truyền thuyết.

- Việc con mẹ ngươi, mau quỳ xuống xin lỗi Chu gia.

Phía sau lưng đại hán, một tên mặt nhọn hồ báo hét lớn, dẫn đến đám ăn bám vẫn luôn theo đuôi Quân Đại Soái kinh ngạc thốt lên.

- Bọn hắn, là Chu thị dong binh đoàn.

- Vị này cao thủ, làm sao lại chọc bọn hắn.

- Ta vốn có chút ngờ ngợ, tên này hình như là Quân phủ đại thiếu gia.

- Ngươi nói ta mới để ý, quả nhiên rất giống, nhưng không phải hắn không thể tu luyện sao..

- Đừng quản nhiều, nhanh trốn xa xa, miễn cho Chu đồ tể chém lầm.

..

Chu gia, Chu đồ tể.

Là bảo mẫu của cái kia bị mình chà đạp Chu công tử sao?

Đánh nhỏ, lớn ra mặt, quả nhiên trong truyện viết ra, đều là có cơ sở.

- Họ Chu, người là thay nhĩ tử đến trả tiền mua giày cho bọn thiếu?

Quân Đại Soái bụm lấy cái miệng, ngăn không cho nó đánh rắm, cười nhạt khiêu khích.

Chu đồ tể nghe rõ, khóe mắt nổi lên từng tia hung tàn.

Chuyện xảy ra ở đồ phùng Diệp gia, đã có người kể lại kín kẽ.

Nghĩ đến nhĩ tử bị hung hăng làm nhục, trước mắt tên này lại còn không biết hối cải, hắn sát khí bạo khởi, lạnh lẽo ra lệnh.

- Các huynh đệ, giết sạch bọn kia, không được cho bất cứ kẻ nào thoát. Tên này, để ta chăm sóc.

Nghe hắn nói vậy, đám dong binh phía sau cười âm trầm, không có dấu hiệu tản ra, bắt đầu hình thành xu thế bao vây.

Nội tâm thầm nghĩ, trước mắt thằng oắt con này, nên vội vã tự sát là tốt nhất.

Đợi cho Chu gia bắt được, cẩn thận chăm sóc, haha, lúc đó muốn chết cũng đã muộn..

Đám kia ăn bám vô cùng hoảng sợ, lấp ba lấp bấp van xin.

- Chu gia, chúng ta vô tội, chúng ta không có liên quan gì với hắn.

- Ta bảo đảm sẽ không nói với ai nữa chứ..

- Cầu xin ngài, ta trên còn có mẹ già, dưới có...

Các loại âm thanh van xin phát ra, nước mắt nước mũi bắt đầu dàn dụa.

Con mẹ nó.

Chỉ vì tham chút tài nguyên, bây giờ liên lụy đến tính mạng.

Qua được lần này, sau này nên an ổn sống ở trong thành, làm chút việc vặt cũng được a.

Quân Đại Soái lười quản bọn hắn, lấy ra Desert Eagle, im lặng nạp linh thạch, nội tâm tự nhủ chính mình đã thành công chọc giận kẻ trước mắt.

Hắn cố tình làm vậy, bởi biết trước sau gì cũng phải xảy ra một trận chiến, chỉ vì lúc này hệ thống đã phát ra một cái nhiệm vụ.

"Đánh bại dong binh đoàn Chu thị. Nhiệm vụ thành công, ban thưởng: 20 điểm yy, thẻ kinh nghiệm x1."

Hệ thống không nói thất bại sẽ bị trừng phạt cái gì, nhưng chính mình nếu thua, rơi vào tay kẻ hung ác như thế kia, kết quả không cần nghĩ.

Là chết.

Hay là, sống không bằng chết đây.

Chu Bá âm trầm lao đến, đột nhiên nghe được một tiếng "đòang" thật lớn vang lên, bản năng sinh tồn được rèn luyện giữa ranh giới sống chết, khiến hắn không tự chủ nghiêng người né tránh.

Bên tai truyền đến cực độ đau đớn, một bộ phận không biết bị vật gì xé nát vỡ vụn, lúc này bắt đầu chảy máu đầm đìa.

Hắn đứng sững lại, sờ sờ tai, liếm lấy trên tay máu tươi, thần sắc lạnh nhạt tựa như bị thương là người khác không phải hắn.

Chỉ thấy, đối diện kẻ kia lại đã nâng lên đồ vật trong tay.

Dưới chân phát lực, Chu Bá chật vật lăn lộn xuống đất né được, sau đó bằng một động tác kỳ lạ rút ra phía sau lưng đại đao.

- Tiểu tử, âm khí không tệ.

Hắn âm trầm cười, giờ lên đại đao thủ thế, cảnh giác áp sát.

Quân Đại Soái đây, bắn thêm vài viên, thấy đối thủ dễ dàng tránh đỡ, không có bao nhiêu tác dụng, hắn liền cất súng đi.

Chu Bá vui vẻ, cơ hội đến.

Hắn đôi thế nhảy lên, trong mắt tràn đầy sát khí, các loại tuyệt kỹ đao pháp hung hăng thi triển ra.

Khí thế như rồng.

Quân Đại Soái phát hiện, hắn có thể nhìn rõ từng cái động tác chiêu thức của đối thủ, trong mắt hắn vô cùng chậm chạp, tựa như một đứa trẻ vung vẩy nhánh cây..

Tác dụng tờ giấy hoàng kim One-punch mang đến, không chỉ là uy lực nắm đấm, mà còn là tăng lên mạnh mẽ các loại công năng.

Cơ thể hắn theo đó nhẹ nhàng tránh né, Mê Ảnh Tung Đường Môn thân pháp được thi triển vô cùng linh hoạt, nhìn qua tựa như tàn ảnh.

Chu Bá sử xuất 36 đường đao, không động được đến một sợi lông đối thủ, thờ hồng học cảm tức quất.

- Con mẹ ngươi, chỉ biết trốn hay sao.

Trốn?

Bỏ soái, là đang dùng ngươi để luyện tập, ngươi không thấy hay sao?

Thật không có kiến thức.

Quân Đại Soái cười tà, âm thầm tích tụ linh lực vào bên trong nắm đấm.

Hắn tựa như là bị khích tướng, lao thẳng vào Chu Bá, trong tay không một tác sất, nhìn qua vô cùng yếu đuối, không có lực sát thương.

"Ngu ngốc!"

Chu Bá cười thầm.

Hắn đứng im, trong tay đại đao lấp lóe lãnh mang, tựa như thợ săn đang chờ đợi con mồi rơi vào bẫy.

Quân Đại Soái nắm đấm lao đến.

Đại đao vung lên.

Chu Bá cả kinh, thân ảnh đối thủ đột nhiên biến mất, cái kia quyền phong cũng theo đó không thấy tăm hơi.

Bên cạnh có chút gió lay động, hắn bản năng nhìn sang, trong mắt phát hiện là một cái nhẹ nhàng nắm đấm đang từ từ biến lớn.

"Bốp"

Đầu trục nam tử chém giết xong một tên ăn bám vô gia, lau mồ hôi quay đầu, muốn nhìn một chút chiến đấu giữa Chu Bá và Quân Đại Soái.

Thật tình hắn nghĩ, là muốn xem Chu gia hung hăng hành hạ tên kia như thế nào.

Là một đao chém bay đầu, hay vẫn là chậm rãi, vạn đao phanh thây đây..

Chỉ thấy.

Quân Đại Soái như phát điên lao đến, nắm đấm muốn chạm vào đại đao sắc bén kia.

Bỗng nhiên cơ thể hắn biến mất vô cùng quỷ dị, đổi một góc độ khác công kích Chu gia.

Ân, làm rất tốt, nhưng nắm đấm kia, thật con mẹ nó yếu đuối.

Chết chắc, chỉ cần Chu gia bắt lấy, người sẽ không còn đường chạy.

Đầu trục thầm nghĩ, nhưng sự việc xảy ra sau đó khiến hắn chấn kinh rơi cả hai mắt.

Nắm đấm biến mất.

Không, phải nói là nó đã lờm vào gương mặt Chu Bá, bị xung quanh da thịt bao phủ..

Quả đầu Chu Bá trở nên méo mó biến dạng, đột nhiên nổ tung, tựa như một trái dưa hấu, máu thịt văng tung tóe.

Cảm thấy có đồ vật bay đến, đầu trục bản năng đưa tay bắt lấy.

Hắn cẩn thận nhìn kỹ, là một cái tròng mắt cùng với rải rác máu thịt, bên trong tràn đầy giận dữ, chấn kinh..

Đa tạ đại gia tr4nb1nh2018 ban thưởng 1000 tít..

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Gặp phải tranh đấu

- CHU GIA.....CHẾT RỒI.....!!

Không biết là tên nào dong binh hét lớn, khiến cho xung quanh vẫn còn đang chiến đấu đám người đứng sững lại, hoảng hốt quay đầu nhìn.

Chỉ thấy trước người tên kia Quân đại thiếu gia đứng lấy một cái thì thể không đầu, vẫn giữ nguyên tư thế vung đao, lúc này đang từ từ chậm rãi đổ gục xuống.

Còn ai khác, ngoài Chu gia của bọn hắn.

Quân Đại Soái bị máu me bắn thẳng vào mặt, cực độ cảm giác buồn nôn xuất hiện, hấn cố lấy bình tĩnh nhảy lùi về phía sau, cách xa một đoạn.

Hắn đưa tay, nhìn nhìn nắm đấm của mình, lại quét mắt nhìn xung quanh võ giả..

Giết người.

Là thế này sao.

Vì cái gì bản thân không có một chút tội lỗi, thậm chí tận sâu bên trong còn có một tia kích thích đây.

Tựa như máu nóng trong người luôn âm ỉ đã bắt đầu được thiêu đốt lên, chỉ đợi thời cơ bốc cháy rừng rực..

- Báo thù cho Chu gia..

Đám đông binh Chu thị từng cái hăng máu, gào thét xông lên, khiến cho còn sống lác đác ăn bám võ giả được cơ hội thờ đốc, vội vàng tháo chạy.

Quân Đại Soái chợt bình tĩnh lại.

Giết một cái cũng là giết.

Giết nhiều cái cũng là giết.

Muốn giết ta, đều giết là được.

Thân ảnh của hắn khẽ động, linh lực dần dần tích tụ nơi nắm đấm..

Đám kia chạy xa võ giả, nghe được phía sau hò hét vang trời, tiếp đó không bao lâu là những tiếng "bộp" "bộp" trầm đục vang lên, tựa như từng cái đại thụ hung hăng đập vào cơ thể người.

Sau đó.

Không bao lâu.

Hết thảy âm thanh, tiếng la hét đều im bật, hung thú son mạch đột nhiên trở nên yên tĩnh lại, tĩnh mịch đáng sợ.

Một tên võ giả không nén nổi tò mò, cố lấy hết can đảm, mò mẫm từng bước quay lại.

Chỉ thấy.

Quân gia đại thiếu lúc này đang đứng sừng sững giữa bãi đất trống, xung quanh là những cái kia dong binh Chu thị la liệt nằm dưới đất.

Hắn cẩn thận nhìn kỹ, nội tâm từng tia hàn khí lạnh lẽo chậm rãi dâng lên.

Tất cả.. thế mà..

Đều bị bạo nổ đầu.

- Á ác... ác...ma...

Hắn lấp ba lấp bắp nói, tràn đầy sợ hãi, quay đầu bỏ chạy, chỉ sợ phía sau tên kia hung ác đi lên đâm nổ chính mình..

Quân Đại Soái đương nhiên phát hiện ra hắn, nhưng không thèm để ý.

Hắn lúc này, tâm trí đột nhiên thông suốt, cái gì áp lực tâm lý sau khi giết người hoàn toàn không có, trong mắt một mảnh bình tĩnh.

"Ting, hoàn thành nhiệm vụ: đánh bại dong binh đoàn Chu thị. Ban thưởng 20 điểm yy, thẻ kinh nghiệm x1"

Hệ thống mềm mại phát ra âm thanh, sau đó lẩm lòi thêm vào một câu.

"Ký chủ, người thật có máu cuồng sát."

"Chuyện gì?"

"Đánh bại ý nghĩ đánh lui là được, người thế mà đều giết bọn hắn."

"Đánh lui, để bọn hắn tiếp tục tìm ta phiền toái sao?"

"Nhưng cũng không cần đâm nổ đầu như thế, người chính là có máu cuồng sát.."

"Thì sao, dù có cuồng sát, ta vẫn là một tên cuồng sát mỹ nam tử."

...

Hệ thống im

Quân Đại Soái không tiếp tục đập đen rau muống, bắt đầu đi vòng quanh, tìm kiếm chiến lợi phẩm.

Cái đầu tiên là của Chu Bá, hắn mò mẫm một hồi, moi ra một cái không gian giới chỉ.

Còn lại đám đàn em kia chỉ có rải rác một đám túi trữ vật, hắn cũng nhặt hết, không chừa một cái nào.

"Thu hoạch không vội kiểm kê, trước mắt vẫn là lau đi trên người tràn đầy vết máu đã."

Nội tâm thầm nghĩ, Quân đại thiếu gia bắt đầu mò mẫm xung quanh để tìm một con suối hay ao hồ gì đó.

Trên người dính đầy máu, khiến cho lúc này bộ dạng của hắn, tựa như một cái zombie.

Một chỗ đường núi nào đó.

Mấy tên nam tử tu vi không tệ, ăn mặc đều là đồng nhất trang phục, lúc này đang ngăn chặn lấy phía trước một đám mỹ nữ, nhìn qua cũng là đến từ một cái tổ chức.

- La sát tông, đây không phải nơi các ngươi nên đến?

Nói chuyện là một tên nam tử, lưng đeo trường kiếm, bộ dạng nhìn qua tương đối anh tuấn suất khí.

Xem xét tư thế, hắn là dẫn đầu của đám người phía sau.

Đối diện một cái mỹ nữ động thân mà ra, lời nói không kiêng nể quát mắng.

- Liên quan gì đám nguỵ quân tử Minh Kiếm sơn trang, mau cút.

La sát tông.

Minh Kiếm sơn trang.

Hai cái phân biệt chính tà tổ chức, đều là lục phẩm, tương đối có danh tiếng trên giang hồ.

Nhưng điều kỳ lạ chính là, bọn hắn đều cách rất xa địa phận Thiên Long thành, làm sao lại cùng xuất hiện một lúc ở hung thú sơn mạch đây.

Oan gia tại nơi ngõ hẹp gặp mặt, đương nhiên khó tránh khỏi một hồi tranh đấu.

Chỉ thấy nam tử dẫn đầu kia thờ ơ bỏ qua hung ác mỹ nữ, ánh mắt vẫn nhìn thẳng vào một tên mang khăn che mặt mỹ nữ, trong mắt có một tia tham lam ẩn giấu rất sâu.

- Vân Yên cô nương, tại hạ không muốn làm khó các cô, đều đi đi.

Bộ dáng thông dong tiêu sái, lời nói quân tử, mười phần chính khí.

Cái kia Vân Yên cô nương nghe hắn gọi tên mình, chỉ là quét qua một chút yêu mỹ ánh mắt, cười nhạt không nói.

- Làm khó, haha, ta thực muốn xem đám ô hợp các ngươi làm khó chúng ta như thế nào a!

Hung ác cô nương tính khí bạo khô, cười lớn chế giễu, khiến cho đối diện tên nam tử cau mày.

Bỗng nhiên hắn quay đầu, nhìn về phía kia một đoạn đường rẽ, trầm giọng quát lớn.

- Kê nào lên lên lút lút, ra đây.

Quân Đại Soái lên xem kịch bị người phát hiện, liền động thân đi ra, không có ý tứ gãi gãi đầu:

- Khụ, các ngươi tiếp tục, ta chỉ là đi ngang qua..

- Đi ngang qua?

- Đúng vậy, tiện thể ngươi anh em biết quanh đây có chỗ hồ nước nào không..

Tên nam từ kia không đáp lời, âm thầm suy tính, nhưng bên kia hung ác mỹ nữ La sát tông đã tựa như thấy cái gì đó vô cùng kinh khủng, bịt miệng hét lớn.

- Ngươi... ngươi....là....quỷ....a!

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Đi mòn gót sắt tìm không thấy, khi gặp được lại chẳng tốn công phu

Quân Đại Soái nhìn thấy một cái mỹ nữ chỉ về phía hắc, trong miệng hô quỷ, không khỏi tò mò ngoái nhìn về phía sau.

Hoàn toàn không có gì nha.

- Tiểu mỹ nữ, nói gì đó?

- Ngươi... ngươi không phải đã chết rồi sao...

Cái kia mỹ nữ vẫn đang run rẩy, trong lòng có chút sợ hãi.

Chính mình nửa tháng trước ra tay đánh chết hắc, lúc này nhân gia tìm về, là muốn báo thù sao.

Cái kia một thân dính đầy máu tươi, vừa nhìn đã biết chui ra từ trong luyện ngục, không phải quỷ chính là gì.

Từ thần đòi mạng sao?

Càng nghĩ càng sợ, cô nàng lắp bắp nói, giọng nói có chút van xin..

- Tha mạng.. cho ta.. lần đó là ta có chút nóng tính.. nhưng đều là do ngươi trêu chọc đại sư tỷ trước nha..

Hử?

Quân Đại Soái nghĩ ngợi một chút, đột nhiên hiểu ra.

Chả lẽ đây chính là cái kia nhãi ranh đã đánh chết tiền kiếp bên trong Lệ Xuân viện.

Quả đúng là đi mòn gót sắt tìm không thấy, khi gặp được lại chẳng tốn công phu.

"Ký chủ, ngươi đi tìm lúc nào, sao ta không biết?"

Hệ thống mang theo nghi hoặc hỏi.

"Khụ, ta tìm mãi đấy thôi, là do ngươi quên."

"Thật có tìm sao?"

"Đúng vậy, hệ thống, ngươi trí nhớ càng ngày càng kém."

"Có tìm sao??"

"Đúng."

"???"

Hiểu rõ lời nói của đối phương, Quân Đại Soái nội tâm trẻ con muốn quấy phá, dữ tợn giả bộ.

- Hử. Nha đầu.. ngươi đánh chết bốn thiếu, bốn thiếu trở về là tìm ngươi để đòi mạng đây..

Nói rồi, hắc còn tươi cười hung ác, giơ móng tay lên tựa như muốn vỗ đến, khiến cho đối diện tiểu mỹ nữ hoảng hốt lùi về phía sau.

Đáng tiếc, móng có chút ngắn a, còn có phía sau Pikachu khá ái ló đầu ra, nếu không càng thêm hoàn mỹ.

- Được rồi. Tiểu Nhu, hẳn là người sống, không cần sợ.

Đeo khăn che mặt Vân Yên mỹ nữ có chút không nhìn được, lên tiếng an ủi, đoạn nói với Quân Đại Soái.

- Bớt giả thần giả quỷ, người không phải vẫn sống đấy ư. Mau rời đi, không cần lại tiếp tục tìm chết.

Giọng nói lạnh nhạt, tựa như mọi việc là lẽ đương nhiên.

Một cái mạng người trong mắt nàng, đánh chết lại có thể thế nào?

Quân đại thiếu gia triệt để bị chọc giận.

Nhưng có một tên càng thêm giận hơn, chính là nam tử đầu lĩnh Minh Kiếm sơn trang.

Chính mình mong ước đã lâu mỹ nữ, chưa bao giờ hé mở nói chuyện nửa câu với mình, thế mà bây giờ nói nhiều thế kia với hắn.

Còn có, tên kia trước đây đã trêu chọc nữ thần của bản thân sao, thật mẹ nó muốn chết.

- Tiểu tử, mau cút.

Hắn âm trầm nói ra.

Thái độ mưòi phản khinh thường, ánh mắt vẫn không rời khỏi Vân Yên mỹ nữ.

Tốt.

Đều bị đám đông bắt nạt.

Như vậy mới đúng kịch bản.

Quân Đại Soái quét mắt, sử dụng "phân tích nhân" thăm dò, ước lượng một chút, nội tâm đã có suy tính, cười nhạt ôm lấy Pikachu quay đi.

- Hừ, chỉ là một tên nhát gan.

Nam tử đầu lĩnh khinh thường nói, bên kia hung ác tiểu mỹ nữ thở dài một hơi..

Sự xuất hiện của hắn trong mắt hai đám người kia chỉ là chút nhạc đệm nhỏ nhoi ngoài ý muốn, không gây ra một tia gọn sóng.

Hai bên tiếp tục khiêu khích nhau, đại khái cảm thấy song phương lực lượng không hơn kém bao nhiêu, thực xảy ra đánh nhau đều không nắm chắc thắng lợi.

Trước mắt mục đích đến đây chưa đạt được, hao binh tổn tướng là rất ngu xuẩn, hai cái tổ chức lại cả khĩa nhau thêm một hồi liền tách ra rời đi.

Một nơi nào đó bên trong hung thú sơn mạch.

- Vân Yên tỷ tỷ.. Tên kia thế mà không chết, ta nhớ lúc đấy hắn đã hoàn toàn tuyệt khí rồi mà.

Tiểu Nhu vẫn còn nghi hoặc, không kìm được liền hỏi han chính mình đại sư tỷ.

- Không cần lại quan tâm, trước mắt vẫn là tìm đến đầu Hòa Long thú kia, tránh cho bọn người Minh Kiếm sơn trang đến trước.

Vân Yên nhàn nhạt trả lời, nhìn một chút trong tay địa đồ.

Bỗng nhiên trong đôi mắt đẹp nàng ta hiện ra một tia cảnh giác, liếc về phía sau, nhàn nhạt nói.

- Ra đây.

Phía sau rừng cây âm u, không một tiếng động.

"Chẳng lẽ ta làm "

Nội tâm thầm nghĩ, nàng ta ra lệnh.

- Tiểu Châu, Tiểu Yến, các người đi vào thăm dò.

Hai cái mỹ nữ ứng tiếng mà ra, thủ thế trong tay chính mình vũ khí, là một đôi song đao, chậm chậm tiến lên.

Qua một lúc lâu.

Rừng cây vẫn âm u, tĩnh mịch như vậy.

Vân Yên không lại tiếp tục bảo người tiến đến, chính nàng ta động thân mà đi, phía sau các sư muội cũng huy động vũ khí đi theo.

Đột nhiên.

Phía dưới phát ra một tiếng "kịch" nhỏ, tựa hồ có đồ vật gì đó bị kích phát.

Từng đám hoa châm như không cần tiền bay ra tán loạn, đẹp đẽ như một đóa liên hoa đang bắt đầu nở rộ.

Giống như có phản ứng dây chuyền, lại vài tiếng "kịch" "kịch" vang lên, trong không khí bốn phương tám hướng đều phủ kín hoa châm.

Bạo vũ lê hoa châm.

Đường Môn thành danh ám khí.

Từng tên mỹ nữ vội vàng vận linh lực chống cự, nhưng nơi nào có thể né tránh, lần lượt bị đánh trúng.

Trên châm đều là phủ kín mê dược Quân Đại Soái bôi sẵn, dễ dàng đánh ngất dưới Võ Tông.

Đám kia mỹ nữ lần lượt không chịu nổi ngất đi, chỉ còn sót lại cái kia Vân Yên vẫn đang cắn răng, tích tụ linh lực đề kháng, bảo trì thanh tỉnh.

Quân Đại Soái lúc này đang ẩn thân trên một nhánh cây, nhìn thấy uy lực ám khí do mình bố trí ra phát huy hiệu quả rất tốt, mỉm cười hài lòng nhảy xuống.

- Mỹ nữ, chúng ta lại gặp mặt.

Vân Yên đưa mắt đẹp nhìn hấn, lạnh nhạt hỏi.

- Ngươi thật muốn chết như thế sao?

Haha.

Thật con mẹ nó lớn lối.

Quân Đại Soái cười nhạt, vốn hấn chỉ định giết cái kia Tiểu Nhu để báo thù cho tiền kiếp, không ngờ trước mắt cái này mỹ nữ vô cùng không biết điều.

- Giao ra không gian giới chỉ, tha các ngươi tội chết.

Hấn lạnh lẽo nói, đối lại là một ánh mắt khinh thường của Vân Yên mỹ nữ.

Quả nhiên, vô cùng muốn chết!

Cả người Vân Yên đột nhiên khí thế tăng lên, tu vi nhị phẩm Võ Tông hoàn toàn kích phát, khiến cho linh lực bạo khởi, những cái kia hoa châm đều bị bắn lui ra khỏi cơ thể.

Có găm vào nhánh cây, có vương vãi trên mặt đất.

Dưới chân khẽ động, thân hình nàng ta bay lên, không biết từ lúc nào trong tay đã có một cây roi sắt, uyển chuyển mềm mại như rắn.

- Nạp mạng đi.

Roi sắt huy động, uốn lượn tinh xảo, các chiêu thức được thi triển ra, nhìn qua vô cùng ảo diệu.

Tuy nhiên.

Quân Đại Soái rất muốn hét lớn hỏi một câu.

Các ngươi làm sao đánh đám đều không chịu hô lên chiêu thức đây.

Lúc trước Chu Bá cũng thế, cái này mỹ nữ cũng vậy.

Ta thật muốn biết ngươi sử chiêu gì, bá khí ra sao.

Còn có, độc giả truyệnyy cũng muốn biết nha.

Trong sách người khác viết, không phải đều luôn như thế à, vì sao chính mình gặp phải lại khác biệt như vậy.

Roi sắt đã đến sát người, Quân Đại Soái vội vã thi triển ra Mê Tung ảnh, nhanh chóng tránh né.

Trong lúc thối lui, hắn còn không ngừng phóng ra Đoạt hồn tiêu, tuy nhiên không gọi nên bao nhiêu tác dụng.

- Mỹ nữ, đừng khiến ta hung ác.

Hắn hét lớn, trong tay ám khí vẫn không ngừng nghỉ ngơi, cái gì Tiểu lý phi đao, Cửu cung phi tinh đều được thi triển ra.

Vân Yên roi sắt sử dụng vô cùng hoàn mỹ, che chắn các phương vị, đón đỡ công kích của hắn.

Đột nhiên, trong không trung xuất hiện từng tia hàn khí, vô cùng lạnh lẽo.

Quân Đại Soái vừa nhìn, đã thấy trước mắt roi sắt bị bao trùm bởi một tầng hàn băng, tựa như một cái băng phong cự long không ngừng uốn lượn.

Những cái kia ám khí hắn bắn ra, đều bị ngưng kết giữa không trung, cứng đờ roi xuống đất.

"Sớm biết người có đồ chơi này."

Băng hệ linh căn.

Hừ, trong mắt bốn soái, đều có thể thấy rõ.

Quân Đại Soái gia tốc thối lui, đột nhiên ép mình vào một cái đại thụ, tựa như bị dồn vào đường cùng.

Vân Yên càng thêm phát ra hàn băng linh khí, huy động roi sắt, bằng một góc độ xảo trá tấn công từ phía trên, muốn chọc vào đỉnh đầu của đối thủ.

Mắt thấy roi sắt đã đánh trúng mục tiêu, trong mắt cô nàng lóe lên một tia đắc ý.

"Không đúng."

Không có âm thanh vang lên.

Cũng không có máu thịt tung tóe.

Phía trước thân ảnh đột nhiên mờ dần, rồi bị xé nát, Vân Yên thậm chí không ổn, phát hiện phía sau lưng có tiếng truyền đến, vội vã kích phát linh lực hộ thể.

"Bộp"

Cực lớn lực lượng truyền đến.

Cả thân hình Vân Yên uốn cong, hung hăng đập vào đại thụ.

Sau lưng quần áo xé nát, để lộ ra một mảnh da thịt hồng hào, mềm mại, nhưng lúc này đã bê bết máu tươi.

Quân Đại Soái thân ảnh xuất hiện, từ từ hạ xuống đất.

"Di hình hoá ảnh dùng thật tốt."

Khẽ cười hài lòng, hắn đưa mắt nhìn về phía trước đang nằm rã rượi che mặt mỹ nữ.

Thật tình hắn đã giảm nhẹ lực lượng, nếu không một quyền này có thể đâm gãy ngang thân người đối thủ, nơi nào chỉ có chút tổn thương nhẹ như vậy.

- Để bốn soái xem, người có cái gì mà cứ phải che mặt giả vờ thân bí như vậy.

Hắn vừa nói, vừa chậm rãi bước tới.

Trong mắt Vân Yên, lần đầu hiện ra một tia kinh hoàng.

Đường Môn võ kỹ ta viết có gì đó sai sót không đúng, mong chư vị huynh đệ am hiểu thấy sai thì cho ý kiến để sửa chữa. Còn nữa, mong các vị đại gia ủng hộ các loại tt, kp gì đó, không thì like cmt cho vui T_T

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Khuynh quốc dung nhan

Để cho chắc chắn, Quân Đại Soái thi triển ra định thân thuật, khiến cho lúc này đang chật vật muốn đứng dậy Vân Yên cứng đờ, hoảng sợ quá lớn.

- Ngươi muốn làm gì. Mau rút.

Hừ.

Đã giờ phút này rồi, ngươi còn kiêu ngạo.

Quân Đại Soái đoạt lấy trong tay nàng ta roi sắt, tò mò vuốt ve một chút.

Đồ chơi này không biết làm bằng chất liệu gì, vừa nóng vừa lạnh, không phải hoàn toàn rắn chắc một khối như hắc lam tường, mà có tính mềm dẻo.

- Để ta đi, nếu không La sát tông sẽ không tha cho ngươi.

Vân Yên hăm dọa, cảm thấy lời nói chính mình không đủ lực lượng, liền bồi thêm.

- La sát tông là một cái lực phẩm tông môn, hơn nữa tà giáo phong cách hành sự, ngươi nên biết rõ.

Quân Đại Soái cười nhạt, hỏi.

- La sát tông thì thế nào, ngươi biết ta là ai không?

- Là ai?

- Nam nhân đẹp trai nhất Bắc Việt đại lục, Quân Đại Soái. Nhớ lấy.

- ???

Vân Yên chỉ cảm thấy có chút buồn nôn, cố gắng vận lực thoát ra khỏi định thân thuật, nhưng hoàn toàn vô dụng.

Quân đại thiếu gia cũng không tiếp tục nói nhảm với nàng ta, đưa tay ra, gạt bỏ khăn che mặt.

Chỉ thấy.

Trước mắt hắc như sáng bùng lên.

Mây liễu mỹ nữ mềm mại như tơ, đường cong thanh tú, đôi mị nhãn ngập nước.

Hàm răng trắng đều như hạt lựu, được bao phủ bởi cặp môi đỏ mọng tựa thoa son.

Làn da ngọc trắng bóng như tuyết, bên gò má có chút ửng hồng, không biết là do xấu hổ hay giận dữ.

Vưu vật.

Khuynh quốc khuynh thành giai nhân.

Quân Đại Soái cảm thấy, kiếp trước cái gì hoa hậu diễn viên, so với người trước mắt, chỉ là một đám dong chi tục phấn.

- Ngươi nhìn đủ chưa, mau thả ta ra.

Vân Yên mị nhãn trừng lớn, tuy nhiên bất gặp ánh mắt của hắn, không tự chủ được quay đi né tránh.

Bởi trong đôi mắt đó, đều là tà hỏa.

Quân Đại Soái cười tà, đưa chiếc khăn che mặt nàng ta lên mũi ngửi.

- Thật thơm.

- Ngươi..

- Ngươi cái gì ngươi, mau giao không gian giới chỉ ra.

Quân Đại Soái tiện tay lấy khăn che mặt xoa bớt vết máu trên người, đoạn hung dữ nói.

Chợt nhớ ra gì đó, hắn cười bồi.

- Suýt chút quên, ngươi không thể cử động, bốn soái đành phải tự mình tìm nó vậy.

Nói rồi, hắn chậm rãi bước ra sau lưng Vân Yên, mắt thấy mỹ nữ muốn nói thêm gì đó, hắn liền ra tay điểm á huyết, khiến cô nàng im lặng.

Quân Đại Soái nhìn nhìn một mảnh da thịt tuyết trắng phía sau, bị bại lộ do một quyền lúc nãy, thậm chí cái này mỹ nữ dường da thật tốt.

Hắn đặt bàn tay lên, xoa xoa vào vùng lưng mềm mại, có chút mát lạnh, hương thụ một chút, đoạn xé phăng cái kia y phục rách nát đi.

- Kỳ lạ, ngươi giấu không gian giới chỉ ở đâu?

Chiếc áo rũ xuống đất, bại lộ ra nửa thân trên, trong nháy mắt hô hấp Quân Đại Soái tăng lên gấp bội, cổ họng hắn trở nên khô nóng.

Trước mắt hắn.

Thân ngọc mềm mại, rạng ngời như tuyết.

Cánh tay băng đẹp tuyệt, phía trên bờ vai tròn thom ngát ngây, cùng với tấm lưng và eo thon kiều diễm, mặc cho lúc này dính máu nhưng vẫn không thể át đi nửa phần gợi cảm.

Quân Đại Soái vòng tay ôm lấy eo thon, phát hiện dưới bụng mỹ nữ mềm mại vô cùng, nhưng lại không có một chút nào mỡ thừa, liền không tự chủ được xoa xoa.

Cảm nhận cơ thể trong vòng tay run rẩy cực độ, hắn buông ra, đi về phía trước mặt, nhìn về đôi mắt đẹp mỹ nữ.

Trong mắt Vân Yên, lúc này vô cùng lẫn lộn.

Có kinh hoàng, có giận dữ, có tràn đầy xấu hổ..

- Mỹ nữ, đều là ngươi tự tìm.

Quân Đại Soái vươn tay, chạm khẽ vào đôi gò bồng đảo trắng muốt, căng tròn kia.

Cảm nhận khoái cảm mềm mại, hắn tiến tới, cúi đầu, ngậm nuốt lấy nụ hoa xinh đẹp, bàn tay đưa lên bầu ngực còn lại, hung hăng nắn bóp.

Qua một lúc sau, hắn chậm rãi nhổ ra, tận hưởng dư vị, cười tà nói với Vân Yên.

- Để bốn soái giải á huyết cho ngươi.

Nói xong, ngón tay khẽ điểm.

Vân Yên phát hiện chính mình lại có thể nói chuyện, phẫn nộ hết lớn.

- DÂM TẶC. NGƯỜI CHẾT CHẮC RỒI!

Không biết sống chết.

Quân Đại Soái học theo bộ dáng cao tăng, chính nghĩa quát lớn.

- Yêu nghiệt, để ngươi tồn tại chính là hại nước hại dân, hôm nay bốn soái sẽ ra tay hàng phục ngươi.

Nghĩ đến Ngự nữ tâm kinh đã lâu chưa thể tu luyện, trong lòng hắn dục hỏa dâng lên, phía dưới cự long không biết lúc nào đã trở mình đứng dậy.

Nhìn thấy Vân Yên còn muốn nói gì, hắn vội tiến tới, áp miệng vào bờ môi thom nàng ta, ngậm lấy bờ môi căng mọng kia.

- Ừ. ừ... Ngươi.

Quân Đại Soái ngậm nuốt đôi môi chán chê, lấy lưỡi tách hàm răng nàng ta, tiến vào bên trong khoang miệng, loạn xạ mò mẫm.

Cảm thấy ẩm ướt, cùng với có đồ vật gì đó mềm mại ẩn núp, cái lưỡi của hắn khua khoáng khắp nơi, tham lam hút lấy chất dịch bên trong.

Trong lúc đó, bàn tay hắn cũng không nhàn rỗi, bóp hai cái bánh bao chán chê, lại hung hăng xoa bóp kiêu đồn mềm mại phía sau.

Kiều đồn Vân Yên tràn đầy co giãn, bởi vì nguyên cớ là người tu luyện, nên vô cùng đàn hồi.

Quân Đại Soái không biết mệt mỏi, bóp xuống cặp đùi thon dài, lại vạch mở quần ra, muốn tiến vào tìm hiểu thần bí cấm địa.

- U..ư.

Bỗng nhiên, hàm răng Vân Yên vùng lên phản kháng, rất kiên cường cắn lấy môi Quân Đại Soái, khiến cho hần chảy ra từng giọt máu tươi.

Thấy trước mắt dâm tặc đã rời môi mình, Vân Yên thở hổn hển, vội vã hút lấy từng tia không khí.

- Ta.. sai rồi.. Để ta..đi..

Quân Đại Soái không đáp, chỉ là đưa tay quệt quệt, liếm lấy máu tươi trên môi mình.

- Tốt. Ta tha cho ngươi.

Không đợi mỹ nữ dâng lên một tia may mắn, hần nhặt lấy trên đất chiếc roi sắt kia, cười nhạt nói tiếp.

- Nhưng trước đó, cần phải trừng phạt ngươi một chút, tội đã cắn ta..

Vừa dứt lời, hần đưa tay, xé rách phía dưới còn lại chiếc quần dài màu trắng kia.

Cơ thể vu vật mỹ nữ, lúc này bại lộ hoàn toàn trong không khí.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Roi thịt hầu hạ (18+)

Quân Đại Soái vung vẩy trong tay roi sắt, cười tà chậm rãi bước đến phía Vân Yên.

Làn da trắng nõn sáng bóng, gương mặt xinh đẹp, gọi cảm vũ mỹ, còn có cái thân hình đầy đặn nở nang này, thật sự là một cái yêu tinh.

Hần dùng roi sắt chậm rãi lướt qua mềm mại da thịt mỹ nữ, hung ác hỏi tội:

- Yêu nghiệt, ngươi năm lần bảy lượt muốn giết bản soái, ngươi nói xem bản soái nên trừng phạt ngươi thế nào?

Vân Yên thụ lấy khuất nhục, trong mắt ẩn giấu hung tàn, ngoài miệng vẫn nói:

- Ta sai rồi. Cầu ngươi để ta đi, La sát tông sẽ không tìm ngươi phiền toái, hơn nữa còn có hậu tạ..

Lời nói là van xin, nhưng bên trong chữ nghĩa một câu vẫn không rời La sát tông.

Cái gì tìm phiền toái, cái gì hậu tạ, đều là biến tướng hăm dọa.

Quân Đại Soái hừ lạnh, huy động roi sắt, chuẩn xác quất vào cặp kiềng tròn trắng nõn, căng tròn kia.

"Tách" "tách"

Trên kiềng tròn Vân Yên lúc này hiện ra những vết roi, hần đỏ, cảm giác đau xót.

Tuy nhiên, nỗi đau đớn thể xác, không thể nào bằng được những khuất nhục bên trong.

Làm một cái đại sư tỷ tà giáo hung ác, phía sau còn có gia tộc cường đại hậu thuẫn, hai mươi năm trôi qua chưa lần nào nàng phải thụ chút tổn thương.

Thế mà, bây giờ, ngay lúc này.

Chính mình bị chế phục, lỗa lồ thân thể, mặc cho đối diện tên kia quất vào trên mông.

ĐÁNG HẬN!

Trong đôi mắt đẹp hiện ra vô tận sát khí, không còn cái kia yếu đuối ngập nước mị nhãn.

- Ngươi..muốn...chết!

A.

Còn rất hung dữ nha.

Quân Đại Soái lại quát cho nàng ta vài roi, trên ngực, trên bụng, khắp nơi đều bắt đầu hiển hiện những vết hằn.

Cơ thể bạch ngọc trắng nõn, lúc này có thêm những đường máu đỏ tươi, tựa như một cái tác phẩm nghệ thuật bị vấy bẩn, lại rất có một phen phong vận.

Vân Yên thụ tội tận khuất nhục, nhưng vẫn không thốt lên nửa tiếng kêu đau đớn, chỉ là lạnh lẽo nhìn Quân Đại Soái, gần lấy từng chữ..

- Giết. ta. đi. Bằng. không. diệt. ngươi. cứu. tộc.

Cái này lì lợm, càng thêm kích phát tà tính bên trong người Quân đại thiếu gia.

Hắn khẽ vận lực, chấn nát hoàn toàn bộ y phục dính máu của chính mình, bại lộ cơ thể cường tráng mạnh mẽ, cùng với phía dưới cự long đang ngạo nghễ vươn cao.

- Roi sắt không làm gì được ngươi, vậy để roi thịt bọn soái ra tay.

Hắn cười tà bước đến, đá khẽ vào phía sau đầu gối Vân Yên, khiến cho cái này mỹ nữ quý phục xuống.

Bàn tay hắn cầm lấy phía dưới cự long, đưa sát lên gò má Vân Yên, hơi nóng hùng hực cùng với những sợi gân guốc chạm khẽ với da thịt, khiến cơ thể Vân Yên run rẩy.

"Bếp" "bếp"

Cự long được Quân Đại Soái sử dụng như một cây roi, chậm rãi quát vào hai bên má cái này mỹ nữ, khiến cho da mặt trắng nõn dần dần trở nên nhuộm đỏ.

- Ngươi phục chưa!!

- SỨC SINH.. MAU GIẾT TA...

Vân Yên hét lớn, trong lòng vô cùng bất lực.

Định thân thuật khiến cho linh lực cô nàng không cách nào điều động, kinh mạch hoàn toàn tắc nghẽn, muốn tự bạo cũng không được.

Quân Đại Soái không lại tiếp tục quát, nóng nảy cự long liên tiếp và chạm với mềm mại bóng loáng da thịt, lúc này đã trở nên vô cùng căng cứng.

- Ta sẽ không giết ngươi, bọn soái không phải kẻ cuồng sát.

Khụ.

Hắn là Quân đại thiếu gia đã quên, mới đây thôi hắn còn đắm bạo nỏ đầu đám dong binh đoàn Chu thị a.

Ba mươi lăm tính mạng, tính cả Chu Bá đoàn trưởng, là ba mươi sáu cái xác không đầu, vẫn còn đang vương vãi trong hung thú sơn mạch, đội đám yêu thú đến cắn xé đây..

Quân Đại Soái cầm lấy cự vật, đưa đỉnh đầu ép vào bờ môi căng mọng đỏ tươi của Vân Yên, tách hai cánh môi mềm ra muốn tiến vào bên trong, tuy nhiên lại bị hàm răng trắng đều ngăn chặn.

Có chút lo sợ cái này mỹ nữ nổi điên cắn thẳng em một phát, hắn chỉ đập đập cái này roi thịt lên môi nàng ta một hồi, khiến cho cặp môi mọng có chút sưng lên, đoạn đưa nó xuống dưới.

Hai cái sơn phong Vân Yên căng tròn trắng nõn, lúc này đang lung lay như hai quả bưởi năm roi lủng lẳng trên cây, không phải cái loại kia tuyết lê của Tiểu Liên có thể so sánh.

Quân Đại Soái dùng cự long căng cứng, nóng bỏng âu yếm một chút vùng ngoài của ngực, sau đó thân mật va chạm một chút vào phía dưới bầu ngực mềm mại đầy đặn.

Qua một lúc sau, hắn mới để cho đỉnh đầu cự long hôn nhẹ lên hai cái nhũ hoa màu hồng tươi kia, sau đó chậm rãi vờn quanh nó.

Vân Yên chỉ thấy cả người không hiểu thấu có chút kích thích, nội tâm bắt đầu ngứa ngáy, liền khẽ cắn răng.

"Là lúc nên thử một chút bánh bao kẹp thịt.."

Quân Đại Soái trầm nghĩ, đưa cự long nóng hổi vào giữa khe cặp núi đôi kia, để nó áp sát vào lồng ngực, đoạn dùng hai tay nâng lên bầu ngực căng

mịn, dùng nó nghiền ép chính mình cự long.

Hồng hán bắt đầu nhấp nhô, lên xuống, cự long cũng theo đó dịch chuyển.

Thật mềm mại.

Thật ấm nóng..

Cảm giác cực độ thoải mái, khiến hán thấp giọng hừ rên một tiếng.

- DÂM TẶC.. NGƯỜI ĐỦ CHƯA... GIẾT TA....

Vân Yên hét lớn, bên má đỏ rực, không biết là do lúc này bị côn thịt quất vào, hay vẫn là do xấu hổ tui nhục.

Quân Đại Soái lúc này tà hỏa hừng hực, nơi nào để ý, thấy nàng ta lâu lâu lại lẩm lòi, tiện tay điểm vào á huyết.

Qua một lúc sau, thưởng thức đủ bánh bao kẹp thịt, xác nhận hương vị của nó quả thật rất tuyệt vời, hán mới chậm rãi rút đi.

Hán xoay người Vân Yên lại, để lộ vùng lưng mềm mại, vòng eo thon thả, cùng với phía dưới kiêu đồn căng tròn.

Lại dùng cái kia roi thịt "hầu hạ" từng tác da thịt mềm mại, trắng nõn một cách chu đáo, Quân Đại Soái mới đưa nó đến giữa cái khe suối, nơi gần với đảo nguyên mật ngọt kia.

Cảm giác nơi này hoàn toàn khác, so với bánh bao kẹp thịt, bởi da dẻ nơi này vô cùng đàn hồi co dãn, hoàn toàn không cần hán tự tay động thủ.

Cự long luôn lách qua từng thớ da thịt, bị hai bên chèn ép, nhưng vẫn run rẩy lấy bầy.

Khoái cảm vô cùng.

Vân Yên chỉ cảm thấy phía sau có đồ vật căng cứng, nóng hổi, tràn đầy gân guốc cọ xát chính mình kiêu đồn, khoái cảm kích thích khiến mỹ nữ càng thêm khó nhịn, hàm răng cắn bật đến chảy máu.

Bỗng nhiên cái kia tồn tại hung ác rút đi, đứng ở bên ngoài, tựa như đang rình rập, muốn tìm đến thời cơ xông phá chính mình cấm địa..

Giọng nói của tên ác ma kia vang lên..

- Yêu nghiệt, ngươi quả nhiên rất khó thu phục, nhưng bốn soái cũng không phải hạng người dễ chơi.

Nhìn gương mặt xinh đẹp vũ mỹ, cùng với cơ thể uyển chuyển quý phục trước mặt, Quân Đại Soái cười nhạt, khoe môi hán cong lên một đường vòng cung.

- Là lúc nên cho ngươi diện kiến Ngự nữ tâm kinh của bốn soái.

Đa tạ đại gia/mỹ nữ Lalisa ban thưởng 100 tít.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Trinh nữ (18+)

Quân Đại Soái tâm thần nhất chuyển, Ngự nữ tâm kinh tâm pháp bắt đầu điều động.

Linh lực của hán theo một lộ tuyến kỳ lạ lưu chuyển trong kinh mạch, trải quanh một vòng cơ thể, cuối cùng chất lọc hết thấy tinh túy tụ tập ở phía dưới cự vật hùng dũng của nam nhân.

Cự long giống như một bước tiến hóa, đột nhiên biến lớn thêm, các loại gân guốc xanh thẫm nổi lên, nhìn qua vô cùng dữ tợn.

- Yêu nghiệt, không biết ngươi đã làm hại bao nhiêu nam nhân, hôm nay bốn soái sẽ báo thù thay cho bọn hán.

Nghĩ đến những lời lan truyền về tà giáo, ác độc phong cách tu luyện, thái dương bổ âm các loại, Quân Đại Soái bỗng nhiên cảm thấy, chính mình có thể nói là đang vì dân trừ hại a.

Hán không để ý ánh mắt của Vân Yên, hung hăng đẩy ngã cái này mỹ nữ nằm sấp xuống đất.

Cảm thấy không vừa ý, hắn lại điều chỉnh một chút tư thế, khiến nàng ta lúc này bộ dáng như đang quỳ sấp, cặp kiềng tròn trắng nõn vênh cao.

Vác lấy cự long đã nóng hùng hực đi ra phía sau, Quân Đại Soái lúc này mới có thời gian ngắm nhìn một chút nơi cắm địa bí ẩn kia của mỹ nữ.

Chỉ thấy.

Những nhúm cỏ dại đen tuyền, mọc rất lộn xộn, tựa hồ lâu ngày không được người nào cắt tỉa..

Hai bên là hai cái gò mềm mại, hồng hào, rất đầy đặn, có da có thịt.

Chính giữa, là một con suối nhỏ, lúc này đã có những giọt mật thơm đang rên rỉ, chỉ chờ chờ chảy ra.

- Thật đẹp!

Quân Đại Soái cổ họng khô nóng, hít sâu một hơi, hắn điều khiển cự long tiến đến con suối mật ngọt kia, chậm rãi tách ra hai cái gò đất múp máp, nhấn vào một chút.

Phát hiện cơ thể phía trước run rẩy, hắn liền không vội xâm nhập, rút cự long ra.

Lúc này, hắn phát hiện trên đỉnh đầu nó đã bị dính lấy những sợi tơ nước óng ánh, nhìn qua rất trơn bóng.

- Yêu nghiệt, phía dưới ngươi sớm đã ướt rồi sao?

Quân Đại Soái trêu chọc một câu, đoạn cầm lấy chính mình cự long, điều chỉnh một chút, hung hăng tiến vào.

"Phập"

Hai cái gò đất bị bạo lực tách rời, đầu thần long hùng dũng đẩy mạnh vào khe suối, thế không thể đỡ.

Kích thước to lớn, cùng với những sợi gân guốc, khiến cho cự long vô cùng bị chèn ép.

Tuy nhiên, cảm giác ấm nóng mềm mại, ẩm ướt bao phủ, khiến nó tràn đầy thoải mái.

Phát hiện có một tầng bình chương gì đó muốn ngăn cản xâm nhập, cự long rất không kiên nhẫn gì lao tới xé rách, muốn tiến vào sâu hơn.

Đột nhiên phía trước cơ thể Vân Yên lung lay dữ dội, dù cho là đỉnh thân thuật, Quân Đại Soái cảm thấy nàng ta vẫn vô cùng đau đớn.

"Chẳng lẽ?"

Hắn dừng lại, chậm rãi triệu hồi cự long, chỉ phát hiện ra trên thân người nó lúc này dính máu tươi, đỏ rực một khoảng.

Lại nhìn vào giữa khe suối kia, lúc này chảy ra, không chỉ có những giọt mật ngọt, còn có những dòng máu tươi.

Hắn giải trừ á huyết cho Vân Yên, nhếch môi.

- Không ngờ các ngươi La sát tông còn có bí pháp vá lại chỗ đó, quả nhiên rất có thủ đoạn a.

Vân Yên chỉ là cắn răng không nói, đôi mị nhãn lúc này ngập nước, không biết bởi vì khuất nhục, hay vẫn là do đau đớn.

Quân Đại Soái cũng lười quản, mặc ngươi trinh nữ hay không, tên đã lên dây không thể không bắn.

Hắn một tay bóp lấy kiềng tròn căng tròn mềm mại, một tay cầm lấy cự long, đặt lại tư thế.

Cảm thấy đã ổn, hắn mon trón một chút, lúc này mới cho cự long chậm rãi tiến vào, nhấp nhè nhẹ từng chút một.

Hạ thân hắn, bắt đầu di chuyển nhịp nhàng.

- U..umm.....

Vân Yên chỉ cảm thấy đồ vật nóng hổi xâm nhập vào bên trong mình lúc này rất ôn nhu, không còn thô bạo như lần đầu tiên.

Đau đớn cảm giác dần dần biến mất, chỉ còn lại là khoái cảm kích thích.

Cắn chặt răng, cố không phát ra tiếng rên, tuy nhiên Vân Yên cảm thấy vật kia lúc này giống như rất có ma lực, tràn đầy hấp dẫn kích thích, không thể chán ghét.

Bên trong da thịt, không tự chủ được siết chặt, khiến Quân Đại Soái lạnh rên một tiếng.

Hắn học hành chăm chỉ, Ngự nữ tâm kinh bài giảng được hắn áp dụng rất tốt, nhịp độ chậm nhanh đều đặn, khiến khoái cảm kích thích bên trong Vân Yên càng thêm mãnh liệt.

- U....u.... Dà..m....tặ..c....

Đột nhiên.

Quân Đại Soái đầu gối phát lực, tách ra mặt đất.

Hắn muốn thi triển ngự nữ tư thế.

Cả người hắn uốn cong như tôm, hai bàn tay cũng không còn nắn bóp kiểu đồn mềm mại kia, mà đổi thành chấp lấy trước ngực, thi triển một cái nào đó thủ quyết.

Bắp đùi hắn căng cứng, cơ mông siết chặt..

Lúc này, cơ thể hắn hoàn toàn lơ lửng giữa không trung, chỉ có duy nhất cự long vẫn đang cắm sâu vào khe suối ẩm ướt kia, lấy đó làm điểm tựa cuối cùng chống đỡ thân thể.

Hông hắn kỳ dị nhấp nhô, khiến cho cự long cũng theo đó tiến lùi trong khe suối, có lúc đã sắp tuột ra, may mắn vào lại kịp..

Vân Yên cảm thấy phía sau kiểu đồn truyền đến trọng lượng cực lớn, cái kia nóng hổi cự vật càng thêm mãnh liệt xâm nhập, mang theo thần bí lực lượng, cực độ sung sướng khiến nàng ta hết lớn..

- Á á...sướng...chết.....ta..

Quân Đại Soái liên tục di chuyển hông, chỉ thấy cự long đã tiến vào đến cực hạn, bốn phương tám hướng đều là ẩm ướt mềm mại da thịt bao vây..

- Á...Á... Mau... Mạnh hơn nữa... á...á..

Hắn đẩy hông thật mạnh một phát cuối, đoạn buông tay ra, dừng lại thủ thế.

Cả người rơi xuống, nửa thân trên của Quân Đại Soái áp vào lên tấm lưng trắng nõn của Vân Yên.

Cơ thể đầy đặn mỹ nữ run rẩy, thờ dóc liên hồi.

Bên dưới cự long không cam lòng rút ra, theo sát phía sau là từng con lũ quét.

Uớt át vô cùng..

Đa tạ đại gia Toàn khổng ban thưởng 500 tít

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: 108 tư thế (18+)

Quân Đại Soái vòng tay nắn bóp cặp bánh bao mềm mại căng mọng kia, khiến nó biến dạng liên hồi, một lát sau, trở mình đứng dậy.

Ngự nữ tâm kinh tổng cộng một trăm lẻ tám tư thế, mặc dù có rất nhiều tư thế là cần thiết nữ nhân chủ động phối hợp, nhưng số còn lại cũng là rất nhiều.

Nhìn thẳng em vẫn đang sừng sững, không có dấu hiệu hạ nhiệt, hắn nhếch môi cười tà.

- Yêu nghiệt, bốn soái lại đến đây.

Lật ngửa người Vân Yên lại, hắn ép đôi chân cô nàng thẳng lên vai, sau đó hắn cầm lấy bắp đùi săn chắc, khẽ vận lực.

Cả thân hình kiểu đồn trắng nõn mỹ nữ đột nhiên bay lên, trong ánh mắt kinh hoàng của Vân Yên, dùng sừng lại.

Bên trong khe suối, những sợi tơ nước bắn tung tóe giữa không trung.

Giống như thiên nữ tán hoa, vô cùng mỹ diệu.

Sau đó, mỹ ngọc thân thể rớt xuống.

Phía dưới.

Cự long cường tráng, gân xanh dữ tợn, ngẩng cao đón đợi.

"Phập"

Vân Yên chỉ cảm thấy cả người giống như bị xé toạc, nơi tư âm bị hung hăng đâm vào, khiến cho cổ họng ứ nghẹn, không thể thốt ra nửa câu.

- ư.....ư.....

Cặp mí mắt kiều miệng trợn ngược lên, một chút đau đớn trong mắt nhanh chóng biến mất, thay vào đó là kỳ lạ cảm xúc..

Quân Đại Soái hai tay đang rộng giữa không khí, hơi ngửa người về sau, chỉ lấy chính mình cự long làm điểm tựa tiếp đất cho cơ thể Vân Yên, mắt thấy đã lút cán, hần lại đẩy hông lên một phát.

Vân Yên chỉ thấy phía dưới nóng hổi đồ vật kịch liệt rút lui, không đứng, chuẩn xác mà nói cả thân hình của nàng lại bị đẩy ngược lên không trung.

Sau đó.

Lại rơi xuống.

"Phập"

"Phập"

"Phập"

Giống như cọc gỗ, liên tục được người đóng xuống mặt đất, lún sâu, lún sâu..

Vô tận khoái cảmập đến, trong mắt Vân Yên chỉ còn là sung sướng, mê mê..

Giữa chốn hoang sơn dã lĩnh hung thú sơn mạch, diễn ra một cái khung cảnh tiêu hồn..

Qua không biết bao lâu.

Tiểu Nhu mơ hồ tỉnh lại, cả người có chút tê dại, nghe được bên tai những âm thanh nhục thể va đập vào nhau mãnh liệt, không khỏi ngửa đầu nhìn.

Chỉ thấy.

Phía trước, yêu mỹ lãnh diễm Vân Yên đại sư tỷ, lúc này lỏa lồ thân thể, đang liên tục bay bổng giữa không trung.

Bên dưới, là một cái cường tráng nam nhân, bằng một tư thế kỳ lạ liên tục dịch chuyển hông lên xuống.

Từng tiếng thanh âm tiêu hồn, liên tục phát ra từ trong cặp môi mọng xinh đẹp.

- Á Á Á... TA..... SUỐNG...

- SUỐNG....CHẾT.....MẮT.....

- MẠNH HƠN.....MẠNH HƠN NỮA....

Lúc này, tên kia bỗng nhiên tự lực, thúc hông thật mạnh một phát.

- Á.....

Vân Yên sư tỷ hét lớn một tiếng, trần truồng ngọc thể bị bắn ngược lên không trung, gác lên một cái cành cây cao, nằm đó rũ rượi.

Phía dưới khe suối, nước văng tung tóe..

Nhìn lại tên kia nam nhân, cự long của hắn lúc này từng đoàn chất dịch thần bí bắn ra, như núi lửa bạo phát, bốn phương tám hướng trong không khí đều có chất dịch của hắn.

Có một chút, rơi vào trên mặt Tiểu Nhu.

Cô nàng bản năng lấy tay quệt, nội tâm dâng lên không hiểu thấu, đưa lưỡi nếm thử.

Mùi vị.

Thật tanh nồng.

Vân Yên mơ hồ tỉnh lại, phát hiện định thân thuật đã được giải trừ, phía dưới vẫn còn cảm giác vô cùng dư vị, cả cơ thể mềm oặt rũ rượi.

Thần trí có chút mê man, bỗng nhiên Vân Yên thấy được đám sư muội chính mình lục tục tỉnh lại.

Trong mắt mỹ nữ lóe lên lạnh lẽo, dày đặc băng hệ linh khí chậm rãi tích tụ.

Giữa không trung, đột nhiên hiện ra từng cái gai băng, sắc nhọn, bóng loáng.

Sau đó.

Chuẩn xác lao xuống dưới.

Như mưa tên loạn vũ.

Đám kia sư muội, kể cả Tiểu Nhu, vẫn còn đang tê dại bởi mê dược, không thể nào né tránh được.

Trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, khó hiểu, uất ức, lần lượt chết đi.

Quân Đại Soái nằm trên đất, thở hồng hộc, tu luyện cái này Ngự nữ tâm kinh, khoái cảm vô tận sung sướng, nhưng duy trì các loại tư thế quả thật rất mệt mỏi.

Tuy nhiên, chỗ tốt cũng rất lớn.

Hắn lúc này phát hiện, thể chất trở nên tăng cường một chút, chính mình tu vi cũng không hiểu thấu, đã đột phá đến nhất phẩm Vô Tông.

Ân, giữa không trung, cái kia mưa tuyết thật đẹp, tuy nhiên có chút sắc lạnh a.

Mẹ nó.

Quân Đại Soái thốt lên, vội vã bật dậy, thi triển Mê Tung Ảnh né tránh.

Nghe được những tiếng "phập" "phập" vang lên, hắn quay đầu nhìn, phát hiện lúc này đám kia La sát tông đã bị những cây gai băng đâm chết.

- Yêu nghiệt, không ngờ ngươi độc ác như vậy.

Quân Đại Soái liếc nhìn lên trên, có chút không đành lòng nói.

Hắn muốn giết, cũng chỉ là giết cái kia Tiểu Nhu, còn lại trấn lột một hồi là xong a.

Vân Yên mặc dù dư âm vẫn tại, nhưng lúc này đã khôi phục thần trí, dùng ánh mắt phức tạp nhìn lấy Quân Đại Soái, đoạn lấy ra y phục trong giới chỉ phủ lên, xoay người biến mất.

Quân Đại Soái lười quản, cũng không truy đuổi.

Hắn bước đến đám thi thể cắm đầy gai băng kia, bắt đầu tìm kiếm đồ tốt.

Nội tâm âm thầm cảm thán, cái này hung ác tiểu mỹ nữ đã chết, tiền kiếp xem như đã được báo thù, nên an nghỉ đi thôi.

"Hắn xuyên không lâu rồi, không cần ngươi nhắc."

Hệ thống cấu gắt nói.

Mấy chương liên toàn cảnh đâm ô truy lục, nó không có đất diễn, đang rất bức bối a.

"Gi, xuyên không. Xuyên đi đâu?"

Quân Đại Soái tò mò.

"Địa cầu."

"Ồ, thế ngươi có biết hắn nhận được hệ thống không, còn nữa, hắn xuyên vào ai?"

"Ta biết."

"Mau nói! Mau nói a!"

"Éo..."

"?????"

Không nói thì thôi.

Người anh em, ở địa cầu làm ăn tốt đẹp nhé.

Quân Đại Soái lục lợi xong xuôi, nhảy lên một cái nhánh cây nào đó, đánh thức đang ngáy ngủ Pikachu, mỉm cười nói.

- Dậy nào, dậy nào..

Khả ái Pikachu dụi dụi, mờ mắt ra, gật gật cái đầu nhỏ với hần.

Bỏ lại tàn phá chiến trường, một người một súng chậm rãi biến mất phía sau đại thụ.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hỏa long thú

Quân Đại Soái quay trở lại chỗ đường núi kia, nơi gặp mặt bọn người Minh Kiếm sơn trang cùng La sát tông.

Hắn thi triển ra Đường Môn truy tung bí pháp, muốn tìm kiếm tung tích của bọn người Minh Kiếm sơn trang kia.

Không sai.

Hắn là muốn hung hăng trấn lột một phen, muốn cho tên nam tử đầu lĩnh kia biết, chộc Quân đại thiếu gia hắn không có kết quả tốt.

Người khác đối với hắn khinh thường, hắn gấp trăm lần hoàn trả.

Rầm. rầm.

Truy đuổi đến một chỗ sơn lâm nào đó, Quân Đại Soái phát hiện, phía trước tựa hồ đang có tranh đấu.

Hắn thi triển Mê Tung Ảnh, lách mình ẩn nấp phía trên tán lá một cây đại thụ, nhìn xem bên dưới.

Chỉ thấy đám người Minh Kiếm sơn trang kia lúc này đang thi triển ra một bộ hợp kích kiếm trận nào đó, bao bọc bên trong một con ấu thú, nhìn qua tương đối giống một đầu long.

Một vài tên đứng ngoài, liên tục thi triển các loại chiêu pháp, có công kích bạo lực, có chậm rãi tiêu hao.

Ấu thú kia rất hung mãnh, liên tục khạc lửa bốn phía, muốn đột phá vòng vây.

Chỉ là do duyên cớ tuổi tác quá ít, những ngọn lửa bắn ra không gây nên bao nhiêu tác dụng, có chút lực bất tòng tâm.

Trên da thịt màu đỏ rực của nó, lúc này dần dần hiện ra những vết xạm, do uy lực chiêu pháp đánh trúng.

- Haha, chỉ cần bắt được đầu Hỏa Long thú này, địa vị của ta trong sơn trang sẽ không người có thể lay động.

Một tên nào đó hung hăng cười lớn, trong ánh mắt tràn đầy hưng phấn.

Hắn là Trương Chí Khang, đầu lĩnh đám này, cũng chính là cái thằng lúc trước bảo Quân Đại Soái "cút đi" kia.

Nhìn quanh đám sư đệ đang chuyên chú bày ra kiếm trận, xác định Hỏa Long thú không thể đột phá, hắn thông dong đi đến gần, cười nhạt nói.

- Tiểu long, mau quy hàng. Thế giới này là mạnh được yếu thua, miễn cưỡng ngươi chỉ càng thêm ăn đau khổ mà thôi.

Chân lý.

Nhưng Hỏa Long thú không hiểu tiếng người, hơn nữa thái độ khinh khỉnh của hắn càng làm hung quang trong mắt nó thêm dữ tợn.

Nó cố gắng chịu đau, không công lãnh mấy đòn, trong khoang miệng chậm rãi tích tụ một quả cầu lửa.

Trương Chí Khang cảm giác có gì đó không ổn, trường kiếm phía sau lưng thoát vỏ bay ra, chuẩn xác rơi vào trong tay hắn.

"GRAAOOOO"

Một luồng nhiệt khí cực lớn phát ra, trong không khí đột nhiên vô cùng nóng bức..

Kiểm trận bị mãnh liệt xung kích, chột mông mạnh như tờ giấy, những thanh kiếm sáng loáng bay lá tả khắp nơi.

Đám sư đệ kia cũng bị cuồng bạo sóng nhiệt chấn đến, cả người học máu bắn ngược ra ngoài.

Trương Chí Khang thối lui liên tục, bảo kiếm chặn ngang trước người, tu vi nhị phẩm Võ tông toàn lực kích phát, một cái hình cung lá chắn vô hình được dựng lên trước mặt.

Hắn mắt thường có thể thấy, tảng lá chắn kia bị nóng bỏng hòa diễm áp sát, mài mòn từng chút, trên thân kiếm cũng đã dần dần hiện lên những vết đen..

Qua không biết bao lâu, rốt cuộc hết thấy an tĩnh lại.

Hỏa long thú nằm sấp, thở hổn hển, toàn thân không còn một tia khí lực, trong mắt tràn đầy không cam lòng.

Bối, trước mặt nó, Trương Chí Khang hoàn hảo đứng đó, có chút tiếc nuối vuốt ve bảo kiếm, chỉ khi nhìn đến nó trong mắt hắn mới lóe lên dáng vẻ thắng lợi.

- Haha, người rất tốt. Rất tốt.

Hắn hung hăng cười lớn.

Đám sư đệ kẻ chết, kẻ trọng thương gì đó, đều là vật ngoài thân, chỉ cần thu phục được cái này ấu long, không chỉ địa vị mà thực lực của mình có thể tăng lên rõ rệt.

Lúc đó, chức vị trang chủ ngoài mình ra, còn ai có thể đảm nhiệm a.

Trong tay không biết lúc nào có một sợi dây thừng, bên ngoài lam quang quý dị, Trương Chí Khang chậm rãi bước đến, tiểu ý trong mắt càng ngày càng sâu.

Bỗng.

"Phập"

Một cái phi đao quý dị phóng đến, chặn ngang trước người hắn, cắm sâu vào trong mặt đất chỉ để lộ cái chuôi.

Quân Đại Soái thả mình xuống từ trên một cái nhánh cây, trên vai bám chặt Pikachu, vô cùng quan tâm hết lớn.

- Nơi này có yêu thú, mọi người mau chạy đi.

???

Trương Chí Khang ngờ ngác, đám sư đệ đang nằm dật dẹo trên mặt đất cũng tràn đầy mộng bức.

Có yêu thú, chúng ta đương nhiên biết a.

Nhưng mà, người không thấy bọn ta sắp thu phục được con yêu thú kia rồi hay sao!

- Chạy.. con mẹ người!

Không hẹn mà gặp, cả đám sư đệ đồng thanh hô lên.

Ồ.

Chửi ta.

Tốt, thế thì đều trấn lột cả bọn.

Quân Đại Soái cười nhạt, một chân giẫm lên đầu cái tên nằm dật dẹo gần nhất, ánh mắt lạnh lẽo âm u nói.

- Mau giao ra không gian giới chỉ, tha mạng cho các người.

Trương Chí Khang nhận ra Quân Đại Soái, đột nhiên cảm thấy, hôm nay ra đường thật con mẹ nó mọi việc đều thuận lợi a.

Thuận lợi gặp được nữ nhân trong mộng.

Thuận lợi thu phục Hỏa Long thú tới tay.

Thuận lợi gặp lại con hàng dám nói chuyện với nữ thần của mình.

- Hahaha, trời cũng giúp ta!

Hắn vui vẻ cười lớn, không thèm để ý đến lời Quân Đại Soái nói.

Người sắp chết, nói gì mà không được.

Thân ảnh tiêu sái bay lên, trường kiếm theo đó phiêu hốt.

Sát ý lóe lên trong mắt..

Chỉ thấy.

Một cái nắm đấm chậm rãi biến lớn.

Đồng tử Trương Chí Khang kịch liệt giãn mở, sau gáy tựa như có hơi lạnh phảng phất..

"bóp"

Trước khi ý thức hoàn toàn lâm vào sâu bên trong vô tận hắc ám, ý nghĩ cuối cùng của hắn chính là.

Hôm nay, thật con mẹ nó đen!

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Trở lại Vạn cốt thôn

Đám đệ tử Minh Kiếm son trang trợn mắt há hốc mồm, có chút chết trân nhìn lấy đại sư huynh bọn hắn bị đơn giản đâm nổ đầu.

Chỉ một quyền.

Oanh bạo một tên nhị phẩm Võ tông.

Lão thiên, từ lúc nào võ tông cường giả dễ dàng bị mạt sát như vậy a!

- Còn không mau nôn ra không gian giới chỉ, hay các người là muốn báo thù cho tên này.

Quân Đại Soái vừa lục lọi trên người Trương Chí Khang vừa nói.

Đã tìm được đồ vật cần tìm, hắn hài lòng cất đi, thuận tiện một cước đá văng cái xác không đầu bay xa, bộ dáng tương đối hung ác.

- Giao.

- Ta... ta giao.

- Đại hiệp, cầu ngài tha chúng ta một mạng..

- Đúng đúng, đây là tất cả tài sản của ta, tên này, bảo kiếm của hắn là trung phẩm linh khí, ngài tuyệt đối không thể bỏ qua.

- Cái gì.. Người..

Đám con hàng sợ chết này ý thức được sinh mệnh của mình đang bị uy hiếp, vội vàng giao nộp hết vật phẩm trên người, có tên còn thuận tiện ám hại một chút bình thường cùng mình có xích mích đồng môn.

Ước chừng thu được mười lăm cái túi trữ vật, lác đác mấy cái không gian giới chỉ, Quân Đại Soái tương đối hài lòng.

Còn có đồng binh khí của bọn hắn, hắn cũng hung hăng lấy hết, khiến cho đám kia đau nhức không thôi.

Hắn có chút cảm khái, đám đệ tử môn phái này, làm sao không liều lĩnh hung ác như đám dong binh đoàn Chu thị đây.

Sư huynh bị giết, chính mình cũng chịu đựng khuất nhục bị lột sạch, mà không có chút nào can đảm lao lên báo thù.

Tôn nghiêm bản thân để đâu, tôn nghiêm môn phái để đâu a.

Haizz.

Nếu ý nghĩ của hắn bị đám đệ tử kia biết được, khẳng định sẽ bị bọn hắn hung hăng phi nhỏ.

Tôn nghiêm con mẹ nguoi, biết không làm được gì còn lao lên chính là cái loại ngu ngốc.

Mạng nhỏ bản thân, mới là thứ quan trọng nhất.

Bỗng nhiên, dị biến phát sinh.

Nãy giờ vẫn nằm dật dẹo giả chết ở phía sau một tên đệ tử, bỗng nhiên bật người lên, thi triển cực tốc thân pháp tiến đến Hóa Long thú.

Trong tay hắn là một cái tờ giấy màu vàng, bên trên khắc đầy các loại phù văn lộn xộn khó hiểu, ánh mắt hắn lóe ra một tia quyết đoán.

"Đây là cơ hội của ta, chỉ cần ta bắt được nó mang về, tất có lợi ích cực lớn. Có thần hành phù, chưa hẳn đã không thể trốn thoát!"

Thằng này chớp thời cơ có thể nói rất tốt, mộng tưởng cũng rất đẹp đẽ.

Tuy nhiên, hiện thực tàn khốc.

Quân Đại Soái đang muốn phản ứng, Pikachu đã trước một bước lao đến, trong miệng kêu lớn:

- Pikaachuuuu.

Cả thân hình nhỏ bé của nó sáng rực, một dòng điện cực mạnh, có thể thấy bằng mắt thường bắn ra.

Điện 10 vạn volt.

Rất chuẩn xác, đánh vào trên người tên đệ tử kia.

Sau này, ở một nơi nào đó dưới địa phủ, trong một cuộc trò chuyện ngẫu hứng với một quỷ hồn khác, tên này đã kể lại cảm giác của hắn bây giờ rằng.

"Lúc đó, đau đớn khủng khiếp. Nhưng chỉ qua chốc lát, toàn bộ cơ thể tao như ngưng lại, tao không thể cử động được một tí nào, toàn thân dần dần tê dại.. Cho đến khoảnh khắc cuối cùng ý thức biến mất, tao chỉ thấy phía dưới cơ thể mình quần áo da thịt đã cháy đen, nơi lỗ mũi còn bốc lên từng tia khói trắng.."

Khụ.

Pikachu hạ cánh xuống đất, có chút hài lòng nhìn nhìn tác phẩm của mình, đoạn quay đầu xem Hóa Long thú, bộ dáng như muốn nói.

- Có ta ở đây, nguoi không cần sợ.

Mềm yếu vô lực Hóa Long thú nằm trên mặt đất, ánh mắt bên trong có lập lòe tia sáng quan sát Pikachu, đoạn gầm nhẹ hai tiếng.

Sau đó, nó cố gắng lấy hết sức lực còn lại, lê lét đến bên cạnh Pikachu, ôm lấy cái đuôi hình tia sét kia.

...

Quân Đại Soái không lại tiếp tục thăm dò, hắn dựa theo trí nhớ, tìm đến bãi loạn thạch, nơi hai tên hạ nhân A Điền A Thất đang miệt mài cây quái lên cấp.

Hắn thả mình trên một tảng đá lớn, nhằm chán quan sát phía dưới.

Lúc này, A Điền A Thất đang chặt chẽ phối hợp, công kích một con lợn rừng lông xám, thực lực chỉ tương đương khai mạch sáu tầng.

- A Điền, nguoi mau thu hút sự chú ý của nó, để ta ném Phích lịch đơn.

A Thất hét lớn, thân hình trong lúc đó di chuyển, muốn vòng ra sau lưng con lợn rừng kia.

- Tốt.

Người tới ta lui, đánh nhau vô cùng náo nhiệt, nhưng trong mắt hắn vô cùng chậm chạp, giống như trẻ con đang chơi đồ hàng.

Hai con hàng ngu ngốc này.

Đường Môn dùng nhiều nhất chính là ám khí cùng với cạm bẫy, trước tiêu hao đối thủ rồi mới cận thân áp sát.

Bây giờ, bọn hắn lại đi chính diện đánh nhau với đối thủ thế kia, thật không biết quãng thời gian qua hai tên này đã hạ được bao nhiêu con quái rồi a.

Lại nhìn xem một lát, xác định hai tên này đây đưa còn lâu mới có kết quả, hắn liền nhảy xuống.

- Đủ rồi.

A Điền A Thất nghe giọng, vội lùi lại, phát hiện là đại thiếu gia bọn hắn, liền cung kính cúi đầu thi lễ.

- Thiếu gia, đợi bọn tiểu nhân một lát, nhất định có thể hạ được con này.

A Điền lau lau mồ hôi nói, bên cạnh A Thất cũng gật gật đầu.

- Không cần, Đường Môn võ kỹ các ngươi tu luyện, phương thức chiến đấu cần nhất chính là thần bí. Trước tha cho nó, sau này quay lại. Đi thôi!

Quân Đại Soái lạnh nhạt nói, dứt lời liền đi.

Hai tên thủ hạ đối mắt nhìn nhau, bắt đầu đi lục tục đi theo.

Vạn cốt thôn, cửa thôn.

Nơi đây vẫn người đến người đi hối hả như vậy.

Quân Đại Soái đẹp trai xuất hiện cùng hai tên thủ hạ, phía sau còn có Pikachu lông vàng cùng một con ấu thú, đội hình tương đối nổi bật, nhanh chóng dẫn đến một đám nhàm chán võ giả phát hiện ra.

Tựa hồ tìm thấy chủ đề nói chuyện, các loại âm thanh nghị luận náo nhiệt vang lên.

- Ô, đây không phải con hàng lúc trước sao! Thế mà vẫn sống, xem ra có chút thực lực.

- Haha, thực lực con khi. Hai tên kia, lúc này ta đi ngang qua bãi loạn thạch còn gặp đây.

- Thì ra là thế, nếu chỉ loanh quanh nơi đó, cũng chỉ là loại gà mờ. Làm hại ta còn tưởng cao thủ.

- Nói đến cao thủ, hôm nay hung thú sơn mạch có một tên xuất hiện, một quyền đâm chết đại hắc hùng a.

- Gì, trâu chó như vậy!

...

Quân Đại Soái mất điếc tai ngơ, trong ánh mắt trào phúng của bọn hắn, chậm rãi tiến vào trong thôn.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Xung đột trong quán rượu

Vạn cốt thôn không lớn, chỉ có khoảng gần hai chục cái nhà dân.

Nơi đây cư dân thổ địa từ lâu đã không còn, sinh tồn ở nơi này bây giờ là một đám người gan dạ, liều lĩnh, là cái loại người luôn đấu tranh giữa ranh giới sự sống và cái chết.

Nơi náo nhiệt nhất thôn, là một cái quán rượu nhìn qua tương đối xập xệ, tuy nhiên người ra kẻ vào rất nổi bật dễ thấy.

- Tiểu tử, người mới?

Một tên đại hán râu tóc xồm xoàm, trong tay bung lấy một thùng rượu lớn, nhìn thấy đám Quân Đại Soái tiến vào liền hỏi.

Nơi này tụ tập hầu hết là đám tán tu mạo hiểm suốt ngày tìm kiếm kỳ ngộ bên trong hung thú sơn mạch, đều là hạng người hung thần ác sát, hiếm có những kẻ nhìn qua tuấn tú tiêu sái như vậy a.

Đám đệ tử môn phái, gia tộc gì đó, không bao giờ bước chân vào những chỗ như thế này.

Quân Đại Soái gật đầu, lạnh nhạt đáp lời:

- Ta muốn tìm một xa phu trở lại Thiên Long thành, tiền nong dễ nói.

Đại hán kia nghe được, gật gật đầu, không phải đến uống rượu thì kệ mẹ ngươi, đoạn hán quay người, đi đến một cái bàn nào đó bắt đầu rót rượu.

Tuy nhiên, đám võ giả ở xung quanh không kiên nhẫn gì quét mắt đến Quân Đại Soái, từng cái giọng nói thô cuồng mang theo mùi rượu nồng nặc trong không khí.

- Tên tiểu tử này, trông đáng vẻ tương đối phách lối a.

- Không sai, hơn nữa nhìn qua rất có tiền.

- Trên vai ngươi là cái gì yêu thú, mau qua đây cho đại gia xem một chút.

- Đúng, đúng, mau qua rót rượu cho các đại gia..

Một đám ngu ngốc.

Bỏ soái không thèm chấp nhặt.

Quân Đại Soái thong dong đứng ở cửa, nhìn quanh một chút, đoạn nói lớn.

- Thế nào, không ai làm?

Một tên đầu đinh nam tử gất gỏng.

- Làm con mẹ ngươi. Mau cút, đừng quấy rầy nhã hứng của lão tử..

Hắn còn muốn chửi mắng gì đó, đã thấy trước mặt hiện ra một thân ảnh.

"Bếp"

Âm thanh bạt tai thanh thúy vang lên.

Đầu đinh cảm thấy trời đất quay cuồng, vô cùng choáng váng, cả thân hình không tự chủ được bay đi, xô đổ một dãy bàn ghế.

Cái đầu hán méo xệch, ngất đi, nơi gò má hắn lên dấu vết một bàn tay đỏ rực, trong miệng đều là răng môi đầy máu lẫn lộn.

Một đám tráng hán tức giận đứng dậy, nhìn trên mặt đất đồ vỡ vò rượu, lại nhìn Quân Đại Soái, hung ác hét lớn.

- Tiểu tử, ngươi muốn gây sự?

Tên kia râu tóc xồm xoàm, xem ra là chủ quán, cũng lạnh lẽo bước đến.

- Muốn chết?

Tình hình giương cung bạt kiếm, tương đối căng thẳng, hai tên A Điền A Thất lúc này âm thầm kêu khổ, nhưng vẫn kiên trì đứng sau lưng chủ tử.

Lúc này, bên ngoài lại một đám người lục tục đi vào, bộ dáng phong trần, xem ra là mới trở lại từ hung thú sơn mạch.

Đám này có chút tò mò, nhìn xem khung cảnh trước mắt, một tên liền lên tiếng hỏi han bên cạnh vẫn đang hồn nhiên uống rượu xem trò vui vô giả.

- Chuyện gì xảy ra, ai dám gây sự ở địa bàn Lâm lão.

Một tên có vẻ quan hệ không tệ với hắn, cười lớn đáp lời.

- Haha, Khôn ca, là một tên tiểu tử lão xược. Ngươi chuyện này thu hoạch thế nào?

- Cũng tốt, chỉ là suýt nữa mất mạng. Để lát nữa, ta nói cho đệ một tin động trời..

Tên này Khôn ca, chính là một trong số những kẻ ăn bám Quân Đại Soái, may mắn sống sót sau đợt vây quét của đám dong binh Chu thị.

Hắn đặt mình ngồi xuống bên cạnh, cũng muốn xem kịch vui, bỗng nhiên trong mắt trừng lớn, có chút khó tin..

- Là... là hắn...

- Ô, Khôn ca nhận ra tên tiểu tử này.

- Chu thị dong binh đoàn.. đã bị người diệt sạch.

- Đáng đời bọn hắn, là đám nào môn phái hay thế lực lớn vậy ca?

- Là.. một người.. Chính là kẻ trước mắt..

- Cái gì????

Nghĩ đến cảnh tượng quay lại chỗ kia, nhìn thấy một đám thi thể không đầu, trong lòng Khôn ca không rét mà run, luống cuống đứng dậy.

- Trần đệ, mau chạy, kẻ này là ác ma..

Cũng không đợi tên này phản ứng, chính hắn nhanh chóng rời đi, chỉ hận cha mẹ sinh ra làm sao có mỗi hai cái chân, tốc độ có chút chậm a.

Quân Đại Soái đây.

Quét mắt nhìn qua, "phân tích nhân" xem xét một chút, chỉ là một đám rác rưởi võ đồ võ sư, chỉ có một hai tên võ tông nhất phẩm.

Xác định chính mình có thể đi ngang, hắn cười nhạt nói.

- Ta muốn tìm người, không phải tìm trâu chọc. Chọc ta, tự gánh hậu quả.

Khinh khinh tư thái, khiến cho nỗi giận đám kia càng thêm căm tức.

- Tốt phách lối.

- Ta muốn xem, hậu quả khi chọc người là thế nào?

- Tiểu tử, hôm nay ngươi chết chắc.

Đằng đằng sát khí, dọa A Điền A Thất lạnh run.

Pikachu thì sao?

Nó nhàm chán liếc nửa mắt nhìn đám người, đoạn nhắm lại tiếp tục ngủ.

Còn Hòa Long thú.

Vẫn mê man, tựa hồ nó đang dưỡng thương, ngoại giới động tĩnh gì đó đều mặc kệ.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Thu Triệu cô nương

- Lâm đại ca, có chuyện gì vậy?

Bỗng nhiên, một cái âm thanh nữ nhân vang lên ở cửa, giữa đám đông nam tử ồn ào lộ ra mười phần không hợp.

Nói chuyện là Triệu cô nương, bộ dáng vẫn xinh đẹp khí khái như vậy, chỉ là hơi có chút mệt mỏi, hẳn là cũng vừa mới trở lại từ bên trong hung thú sơn mạch.

- Triệu muội muội, có người gây chuyện, đừng quên.

- Không sai, qua đây uống rượu với bọn ta, cùng xem kịch vui là được.

- Nhìn xem, bộ dáng phách lối tên kia thật chán ghét..

Mấy tên võ giả có vẻ quen thuộc với cô nàng lên tiếng, thuận tiện ánh mắt ngó qua một chút bộ ngực bạo lộ ra kia.

Uhm

Vẫn to lớn như vậy, xem ra không bị đám yêu thú ăn mất miếng nào a.

Triệu cô nương không để ý đám này, có chút ngờ ngợ đi vào, phát hiện đúng là đám Quân Đại Soái, không khỏi một hồi vò đầu.

Thằng này, làm sao lại trêu chọc thị phi vậy.

Dù sao, người là mình dẫn đến đây, chắc hẳn là lính mới chưa biết rõ luật lệ, chính mình cũng nên giúp đỡ hắn một phen.

Cô nàng trầm nghĩ, đoạn lên tiếng can ngăn:

- Mọi người, tên này lần đầu đến đây, có chút không hiểu chuyện. Còn mong mọi người thông cảm một chút, đều bỏ qua đi.

Quân Đại Soái nghe tiếng quay lại, phát hiện ra cô nàng, có chút vui vẻ vẫy vẫy tay, tựa như rất quen thân.

- Ô, Triệu cô nương, cô đây rồi. Cô sớm xuất hiện, thì sao ta phải tìm bọn măng phu ngu ngốc này.

Tốt một tiếng măng phu.

Tốt một tiếng ngu ngốc.

Triệu cô nương che mặt, chỉ muốn biến khỏi nơi đây thật nhanh, để mặc cho hắn tự sinh tự diệt.

Một đám nóng nảy võ giả lúc này điên tiết lao lên, trong tay bàn ghế các loại hung hăng đập xuống.

Kết quả.

Quân Đại Soái bàn tay khép lại, liên tục vỗ tới, tốc độ nhanh chóng tựa như tàn ảnh.

"Bép" "bép" "bép"

Đám kia từng cái bay đi, đau nhức ôm lấy mặt, lúc này đã sung vù lên, in đỏ từng cái dấu tay.

- Ngươi, là Võ tông.

Tên chủ quán râu tóc xồm xoàm kia có chút kinh nghi nói, lúc Quân Đại Soái ra tay hơi để lộ một tia khí tức, để hắn nắm bắt được.

- Không sai.

Quân Đại Soái lạnh nhạt nói, khiến đám con hàng kia run rẩy lấy bầy.

Võ tông a.

Chính mình an an ổn ổn uống rượu là được rồi, làm gì phải lăm lè đây.

- Đại nhân, chúng ta có mắt không trông..

Cả đám vội vã van xin nói, hồn nhiên quên đi đau đớn trên mặt.

Chọc giận Võ tông cường giả, chút đau đớn này không phải là vấn đề gì, chưa mắt mạng đã xem như mây mẩn a.

Hơn nữa, còn trẻ như vậy đã là Võ tông, muốn nói không có hậu trường cũng rắn, ai tin.

- Công tử, tiểu nhân quá chén, lời nói mạo phạm, tiểu nhân tự phạt bạt tai.

Một tên hoảng sợ lắp bắp nói, đoạn rất quyết đoán vả một bên kia chưa bị đánh sưng mặt, khiến cho hai bên má đều đỏ chót.

Thế cuộc chuyển biến quá nhanh.

Triệu cô nương lúc này động thân mà ra, mang ánh mắt kinh ngạc nhìn Quân Đại Soái, lời nói hòa giải.

- Được rồi, chuyện này xem như thôi, Lâm đại ca, ngài xem

Được gọi Lâm đại ca, cũng là tên chủ quán kia, có chút cau mày nhìn xem Quân Đại Soái, lại nhìn một chút đồng ngôn ngang phía sau.

Qua một hồi lâu, hần liền lạnh nhạt phát tay.

- Thôi vậy, cũng là do bọn hần trước trêu chọc người. Người đi đi.

Nói xong, nhìn đám ăn hại kia nằm chặt vật dưới đất, hần nóng giận sút một cước vào trên thân kẻ gần nhất.

- Mau đứng dậy, dọn dẹp cho lão tử. Còn nữa, tổn thất trong quán, chính các người thu xếp bù vào.

Dứt lời, hần liền quay trở lại quầy rượu, trong miệng vẫn lẩm bẩm.

Một đám ngu ngốc.

Trên xe ngựa, Triệu cô nương tò mò quay đầu nhìn một chút Pikachu cùng với ấu long, lại nhìn Quân Đại Soái, không kiềm được lên tiếng.

- Người, thật là người Thiên Long thành.

Kỳ lạ yêu thú.

Mạnh mẽ tu vi.

Trong Thiên Long thành, làm sao trước giờ chưa từng nghe nói qua có một tồn tại như thế này a.

Phải nhớ, Võ tông ở nơi đây đã có thể khai tông lập phái, sáng lập ra một cái gia tộc, cả đám đều là tuổi tác có chút lớn.

Trước mắt tên này, hiển nhiên là một tên tương đối trẻ tuổi.

- Không sai, bốn soái là đại thiếu Quân gia.

Quân Đại Soái nhảm chán trả lời, vẫn đùa nghịch trong tay Pikachu.

Bộ lông mềm mại của nó, sờ vào quả thật vô cùng êm ái.

- Cái nào Quân gia.

- Thiên Long thành có mấy cái Quân gia?

- Một cái a.. tuy nhiên, đại thiếu Quân gia kia nghe đồn là phế vật.

- Chính là ta.

Triệu cô nương vò đầu, quả nhiên giang hồ đồn đại không đáng tin.

Người trước mắt là phế vật, vậy bản thân nàng ta là gì đây.

Siêu cấp phế vật sao?

- Triệu cô nương, ta còn chưa biết tên họ cô.

- Ta. Ta là Triệu Vân.

Hử?

Triệu Vân?

Cái tên này, làm Quân Đại Soái bỗng nhiên nhớ đến một đạo thân ảnh cười trên lưng ngựa trắng, dũng mãnh xông phá vòng vây cứu ấu chúa, hiên ngang lâm liệt.

Hơn nữa, bộ dáng đánh xe ngựa của cô nàng lúc này, thật rất có điểm khí khái a.

Tên tốt, còn có tính cách như vậy, xem ra thu về làm một tên thủ hạ rất không tồi.

- Triệu Vân cô nương, làm tán tu tốt sao?

Hắn nhún nhát hỏi, đổi lại là một cái thở dài của người phía trước.

- Haiz. Tài nguyên rất khó kiếm, hơn nữa luôn phải đối mặt đủ thứ hung hiểm, người xem tốt không? Chỉ là ta cũng không có cách nào, cũng có chút ưa thích cảm giác tự do.

Quân Đại Soái ngẫm lại đúng vậy, tuy nhiên người này hẳn đã xác định muốn, liền thông dong ra lệnh.

- A Thất, mang chiến lợi phẩm ra đây.

A Thất nghe rõ, vội lấy ra sau lưng cái bao tải lớn, chắt vật đổ ra giữa sàn xe ngựa.

Triệu Vân nhìn một chút.

Gi kia.

Một đồng lớn túi trữ vật, cùng với mấy cái không gian giới chỉ, lúc này bày ra la liệt.

Tròng mắt mở to, cô nàng lắp bắp hỏi ra một câu vô nghĩa.

- Các người.. là ăn cướp sao..

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Quân gia

Quân Đại Soái là ăn cướp sao?

Đương nhiên không phải.

Hắn chỉ là đồ sát mấy con hàng muốn lấy mạng hắn, cùng với những kẻ khinh thường hắn, thuận tiện cầm chút điểm lợi tức mà thôi.

Cho nên, với câu hỏi của Triệu Vân, Quân Đại Soái chỉ là mỉm cười, nụ cười hết sức chân thành.

- Triệu cô nương, người biết những thứ đồ này là của kẻ nào sao?

- Kề..nào..?

Triệu Vân có chút ngờ ngợ hỏi, chẳng này, làm sao ánh mắt giống như đang dụ dỗ trẻ em vậy a.

- Ừm, có một chút của Chu thị dong binh, cùng một bọn người Minh Kiếm sơn trang gì đó.. Bọn soái cũng không nhớ rõ.

Quân Đại Soái chống cằm, giả vờ suy tư nói ra, khiến cho đôi diện mỹ nữ vô cùng kinh ngạc, không tự chủ bật thốt lên.

- Cái gì!

Chu thị dong binh, là Chu thị dong binh đoàn sao.

Còn có, Minh Kiếm sơn trang, lục phẩm kiếm tông.

Thường xuyên đi lại trên giang hồ, tin tức linh thông, cô nàng đương nhiên biết những cái tổ chức này ý vị như thế nào, không phải hạng người cùng hung cực ác, thì chính là đẳng cấp địa vị cao siêu.

Triệu Vân cầm lấy mấy cái vật la liệt dưới đất, cẩn thận kiểm tra, phát hiện quả nhiên có những đồ mang tính tiêu chí của hai cái tổ chức kia.

Bọn hắn, thế mà đều ăn thiệt thòi trong tay kẻ trước mắt ư!

Nhìn xem gương mặt đẹp trai tươi cười vô hại của Quân Đại Soái, Triệu Vân càng nghĩ càng sợ, lắp ba lắp bắp hỏi:

- Người.. người tại sao lại có đồ vật của bọn hắn?

- A, bọn hắn trước chộc ta.

- Sau đó...??

- Điều gì, cho nên, đồ vật vô chủ, ta thuận tay cầm theo mà thôi.

Quân Đại Soái lạnh nhạt nói, thanh âm của hắn như mang theo từng tia gió đông lạnh lẽo, khiến sau gáy Triệu Vân âm thầm đổ mồ hôi lạnh.

Tên này, hoàn toàn là lời nói thật sao?

- Ngươi không sợ bọn hắn báo thù?

Triệu Vân hít sâu một hơi hỏi, đáp lại là ánh mắt tràn đầy khinh thường của kẻ đối diện.

- Hừ, bốn soái tài cao gan lớn, chỉ là một đám ô hợp, ta còn không để vào mắt.

Tốt.

Người không để vào mắt, bốn cô nương để a.

- Khụ, đường đến Thiên Long thành chỉ còn một đoạn, cáo từ.

Triệu Vân chấp tay nói, đoạn xoay người muốn nhảy xuống xe ngựa, lúc này hoàn toàn không thèm quan tâm thù lao gì đó.

Hành tẩu giang hồ, cần nhất là biết bo bo giữ mình, không nên vì chút lợi nhỏ mà vạ lây tính mạng, cái này Triệu cô nương vẫn luôn nhớ rõ.

- Chậm đã.

Quân Đại Soái đưa tay ngăn lại.

Nói đùa gì chứ, người hắn đã muốn, còn mất công tán phét này giờ, sao có thể dễ dàng chạy được.

- Còn có việc?

Quân Đại Soái lại chân thành nhìn vào mắt nàng ta, mỉm cười như gió xuân.

- Triệu cô nương, mộng tưởng của ngươi là gì?

Mộng tưởng sao?

Triệu Vân nghe được câu hỏi này, đầu óc có chút lộn xộn.

Từ bé đến lớn, sinh hoạt khó khăn thiếu thốn, luôn phải chật vật kiếm ăn, cô nàng luôn mong ước bản thân sau này sẽ kiếm thật nhiều tiền, để không bạc đãi bản thân, thỏa thỏa hưởng thụ vui sướng nhân sinh.

May mắn bước vào con đường tu luyện, mộng tưởng của cô có chút thay đổi, muốn bản thân trở nên mạnh mẽ, trường sinh bất tử, kỳ trân dị bảo đều có thể nắm giữ, cho nên cô nàng làm đủ mọi việc, từ liệp sát yêu thú, đến dẫn đường, thậm chí làm lính đánh thuê cho người ta.

Chỉ là, tu vi cũng chỉ thường thường, không có nhiều nổi bật, muốn hoàn thành mộng tưởng ư, rất khó rất khó.

- Rốt cuộc ngươi muốn gì?

Triệu Vân dứt bỏ mạch suy nghĩ, đối mắt với Quân Đại Soái hỏi, bỏ qua câu hỏi của hắn.

Tuy nhiên, chút trầm tư trong mắt nàng ta đã khiến Quân Đại Soái nhìn ra.

Còn sợ ngươi không có ham muốn gì, nếu có, dễ làm.

Đã có được đáp án, hắn liền vô cùng "chân thành" nói.

- Không giấu gì cô, bốn soái nhận được truyền thừa tiên tổ, muốn phát dương quang đại gia tộc. Tuy nhiên lúc này, trong tay thiếu thốn nhân thủ, nên muốn thu cô làm thuộc hạ..

- Vậy sao.

Thanh âm tràn đầy nghi ngờ, cái này dễ hiểu, dù sao, đúng là Quân đại thiếu gia đang bịa chuyện.

- Bốn soái có thể chữa trị ám tật do Ma Lang Thủ tấn công bên trong cơ thể cô, còn có thể ban cho cô công pháp siêu việt Vô Trần quyết hiện giờ của cô..

Quân Đại Soái giọng nói tràn đầy từ tính, một lời đánh trúng chỗ hiểm, đáng vẻ cao thâm khó dò.

Triệu Vân bị liên tiếp tin tức công phá, hoàn toàn bị chấn kinh, tuy nhiên chưa kịp hỏi rõ ra sao, đã thấy Quân Đại Soái nhàn nhạt nói tiếp.

- Thực lực bốn soái ra sao, cô có thể thấy rõ, bốn soái chỉ mới tu luyện một thời gian ngắn mà thôi. Đi theo bốn soái, bốn soái sẽ không bạc đãi cô.

Triệu Vân đầu hơi cúi thấp, kịch liệt suy nghĩ.

Cuộc sống nay đây mai đó, đôi mặt đủ loại phong hiểm, cô nàng đã cảm thấy có chút chán nản rồi a.

Kề trước mắt, ánh mắt cay độc, tu vi cao siêu, bản thân trong mắt hấn giống như không phải cái gì quá quan trọng.

Đã thế..

- Tốt, ta đồng ý.

Cô nàng ngửa đầu lên nói, khiến Quân Đại Soái vô cùng hài lòng.

- Người muốn ta làm gì?

Quân đại thiếu gia nghĩ ngợi một hồi, búng tay cái "chóc", vui vẻ nói.

- Xem bộ dáng cô lạnh lợi tháo vát như vậy, thì làm quân gia của bốn soái đi.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Ảnh Tử

Thu vào trong tay một tên thủ hạ xinh đẹp, giỏi giang, Quân Đại Soái cảm thấy vô cùng hài lòng.

Xâm xảm tối, đoàn người về đến Quân phủ.

Mới vừa bước vào cổng một đoạn, đã thấy Quân Đại Dững đẹp trai gia chủ và phu nhân Lâm Uyển Thanh sóng vai chạy ra, hai mắt phát sáng.

Quân gia chủ là nhìn về phía Hỏa long thú, còn Lâm mẫu, ánh mắt của nàng tập trung chuyên chú vào trên người Triệu Vân, đảo quanh không ngừng đánh giá.

Ân, xinh đẹp, anh khí, máu chót là hung vật kia, thật lớn nha.

- Quân nhi, vị cô nương này là..?

Lâm Uyển Thanh hỏi dò, trong bóng tối âm thầm vui vẻ.

Tên nhi tử không nên thân này trước giờ ăn chơi trác táng, nhưng chưa bao giờ đem nữ nhân về nhà. Hôm nay ra ngoài nửa ngày, thì đưa về đây một cái đại cô nương, rốt cuộc sắp có tôn tử để bế sao..

Quân Đại Soái đương nhiên không biết nàng ta nghĩ vẫn nghĩ vợ gì đó, hấn cúi chào, đoạn bình tĩnh trả lời:

- Đây là Triệu Vân, thủ hạ mới của ta.

- Thủ hạ???

- Đúng vậy!

- Thật là thủ hạ thôi sao??

- Ừm.

Lâm mẫu chán chường, rốt cuộc thu hồi ánh mắt. Quân Đại Dững lúc này mới chỉ vào Hỏa long thú, hô hấp có chút thô ráp hỏi:

- Quân nhi, đây là..

Quân Đại Soái éo biết.

Con vật nhỏ này, từ lúc được Pikachu cứu ra cứ đi theo bọn hấn, nếu không phải xem xét hình dáng hung mãnh tựa như một đầu long, hấn đã sớm đuổi đi.

- Ta cũng không biết, vô tình nhặt được.

Hấn qua loa trả lời, khiến Quân Đại Dững cảm hận ngứa răng.

Hỏa long thú, cao đẳng yêu thú, nhân xưng tiếp cận long tộc trong truyền thuyết, làm sao lại vô tình nhặt được. Hơn nữa, nó còn chủ động đi theo, khác hẳn những con hỏa long thú khác, vô cùng căm ghét nhân loại a.

Dù cho chỉ là một đầu ấu long, nhưng cũng không phải tên nhi tử này có thể tùy tiện thu phục được..

Tên nhi tử này, rốt cuộc còn ẩn giấu bao nhiêu bí mật đây.

- Được rồi, không nói nữa, ta muốn đi tắm rửa nghỉ ngơi một lát..

Quân Đại Soái xua tay, đáng về một mối nói ra.

- Tốt, để mẹ đi nấu cơm cho người.

Lâm mẫu cười nói, đoạn rời đi, không quên kéo theo Quân Đại Dững, trên đường đi còn châu đầu ghé tai thủ thi gì đó.

Quân Đại Soái về phòng, chỉ để một mình Triệu Vân đi vào, hấn ngồi trên ghế, nhấp một ngụm trà lớn, đoạn lấy ra một quyển sách, mỉm cười nói.

- Triệu cô nương, đây là công pháp của cô, cầm lấy đi tu luyện đi.

Đương nhiên, chính là Bất Diệt Kim Thân.

Tạm thời không có công pháp phù hợp, trước lấy ra quyền thần cấp công pháp này để trấn an lòng người, dù sao hấn cũng không sợ nàng ta phản bội.

Hấn không muốn để Triệu Vân tu luyện Đường Môn võ kỹ, dù sao cô nàng này là một quân gia, tu luyện mấy cái ám khí gì đó làm gì.

Đuổi đi Triệu Vân, hấn treo trên miệng nụ cười nhìn xem một chút Pikachu đang đùa giỡn với Hỏa long thú, qua một lúc sau mới nhắm mắt lại, ý thức tiến vào hệ thống.

Hấn lúc này có 61 điểm yy, cùng với một tấm thẻ kinh nghiệm chưa xài, đương nhiên phải xài a.

"Hệ thống, sử dụng thẻ kinh nghiệm."

"Ting, hoàn tất sử dụng thẻ kinh nghiệm. Tu vi ký chủ tăng lên, Võ tông tăng sáu."

Cũng được.

Quân Đại Soái cảm thụ một chút lực lượng tăng lên, ý niệm vừa động, đã xuất hiện trong giao diện cửa hàng.

Hai con hàng A Điền A Thất quá mức đàn độn, luyện xong Đường Môn võ kỹ rồi chính diện solo với đối thủ, thật con mẹ nó quá ngu ngốc. Hấn cần tìm một chút đồ vật tăng lên ngộ tính, thiên phú chiến đấu, giúp bọn hấn bổ sung trí tuệ đẩy lùi cái ngu.

"Super saiyan huyết mạch."

50 điểm yy một lọ, đắt vài chường.

"Kiếm thần chi ngộ"

Không đúng, bọn hấn chơi là ám khí, kiếm thần cái quý gì.

"Ảnh Tử phụ hồn thể."

Nhìn qua miêu tả, Quân Đại Soái vui vẻ, đồ vật hấn cần đây rồi.

Ảnh Tử là một tập đoàn sát thủ tối cao ở một cái vị diện nào đó, thành viên đều là những kẻ tinh thông ám sát, các loại thủ đoạn, hơn hẳn Đường Môn vài cấp bậc. Ảnh Tử phụ hồn thể có thể khiến cho người sử dụng có được một phần linh hồn của Ảnh Tử, bao gồm sử dụng ám khí, ám sát tình báo, theo dõi...v.v

Công năng rất nhiều, giá cả cũng hợp lý, chỉ có 20 điểm yy một tấm, hấn không chút do dự mua liền hai cái.

A Điền A Thất nghe Quân Đại Soái gọi, cung kính đi vào, phát hiện trong tay chủ tử cầm lấy hai tờ giấy màu bạc, khói đen lượn quanh, tương đối âm u kỳ bí, không tự chủ được run rẩy một chút.

- Đến đây, bốn soái ban thưởng cho các người.

Không chút do dự, hai tên hạ nhân chậm rãi tiến tới. Quân Đại Soái mỉm cười hài lòng, dán hai tờ giấy màu bạc vào giữa trán. Đột nhiên, hai tờ giấy đó bỗng nhiên hóa thành từng đoàn linh khí, tiêu tán giữa không trung, từng tia khói đen chui vào trong cơ thể hai người bọn hắn.

Cảm giác đau đớn cực lực truyền tới, A Điền A Thất kêu gào thảm thiết, ôm lấy đầu, ngã xuống bất tỉnh.

...

- Các người tỉnh rồi.

Qua không biết bao lâu, nhìn thấy hai con hàng này xoa xoa đầu gối dậy, Quân Đại Soái nhàn nhạt hỏi. Hắn có thể thấy rõ ràng, tu vi bọn này, thể mà tăng mạnh một phát lên đến võ sư tầng một, thật con mẹ nó bặt hack a.

- Thiếu gia.. á.. kiến hôi..

- Thiếu...kiến..hôi..

A Điền A Thất chấp tay, cung kính nói, tuy nhiên lời ra khỏi miệng, phát ra có điểm lạ lạ.

Tình huống gì đây?

"Ảnh Tử linh hồn có sự cao ngạo, nhìn thấy chủ tử yếu nhược, đương nhiên sẽ có một chút lời nói không phục. Ký chủ yên tâm, chỉ là một chút lỗi kỹ thuật nhỏ mà thôi.."

Hệ thống bình tĩnh giải thích, khiến Quân đại thiếu gia rất muốn chửi thề.

Lỗi kỹ thuật em gái người a!

A Điền A Thất sờ sờ thân thể, ánh mắt sâu kín nhìn nhau, qua một lúc lâu, đột nhiên cười lên ha hả, cười đến rơi nước mắt.

- Tiểu Triệu, không ngờ, gặp lại đệ đã là ở một cái hoàn cảnh như thế này..

- Thiên ca, gặp lại huynh, thật mừng rỡ a..

Con mẹ nó, lại cái gì nữa đây?

"Ký chủ bình tĩnh, dung hợp linh hồn xây ra chút lỗi nhỏ, yên tâm yên tâm, một thời gian mà thôi.."

"Một thời gian là bao lâu?"

"Không biết."

Quân Đại Soái đen mặt, nội tâm gào thét.

Hệ thống, mày ra đây, tao với mày không chết không thôi..

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Minh Kiếm sơn trang

Ngồi trong phòng ngắm nghĩ một hồi, Quân Đại Soái cảm thấy, bản thân hắn là nên lên núi làm một cái đại vương.

Khụ, đừng nghĩ sai, hắn không phải muốn làm cướp a.

Thân mang hệ thống, làm một cái uy vũ đệ nhất đại thiếu gia, làm sao có thể gò bó ở Quân gia, bên trong một cái Thiên Long thành chật hẹp như vậy. Mai mốt thu nạp một đồng đảng em, sân bãi đâu để bọn hắn tập luyện, rồi còn phải lập các loại tàng thư các, vũ khí phòng, đan phòng...v..v..

Càng nghĩ, hắn càng thấy nên nói chuyện với Quân Đại Dững một hồi, nếu Quân gia đồng ý di chuyển thì tốt, còn không, hắn cũng chỉ có thể một mình rời

đi, tự lập môn hộ.

Một căn phòng nào đó ở bên trong Quân phủ.

- Người nói gì?

Quân Đại Dũng trở mặt nhìn, ngạc nhiên hỏi, ánh mắt nhìn chăm chăm Quân Đại Soái. Quân Đại Soái ngao nghể trả lời:

- Cha, Thiên Long thành quá bé, không chứa nổi ta. Ta muốn rời đi.

- Tốt, ta biết nhi tử ngươi tài cao chí lớn. Nhưng ngươi muốn đi đâu.

- Ta dự định tìm một ngọn núi phong thủy tốt, sau đó thành lập một cái tổ chức thuộc về mình..

Lâm Uyển Thanh ngồi một bên nghe được, không khỏi buồn bã nói xen vào..

- Quân nhi, Quân gia sớm muộn đều là của ngươi, sao phải lập cái tổ chức gì đó cơ chứ..

Quân Đại Soái có Quân gia cũng được, mà không có cũng không sao. Bọn hạ nhân nơi này chỉ trung thành với lão cha hấn, hoàn toàn không xem hấn ra gì, nên hấn cũng không muốn mang theo vương bận.

Mặc dù hơi chút áy náy, dù sao cơ thể này vẫn là của nhi tử bọn hấn, nhưng nếu không nhanh chóng phát triển, hệ thống thiên hấn rồi vứt bỏ hấn ở lại thế giới này, hấn biết kêu ai gọi ai a.

- Không cần.

- Quân nhi..

Lâm mẫu còn muốn nói gì đó, đã thấy Quân Đại Dũng hùng hổ cắt ngang.

- Nương tử, không cần nói nữa. Quân gia chúng ta đã cảm rể ở đây, dù sao, cũng sẽ không đi theo nó..

Hấn đứng phắt dậy, không tiếp tục dùng bữa, muốn rời đi.

- BÁO....CÁP BÁO....

Âm thanh la hét ầm ĩ truyền đến, cánh cửa đột nhiên bị người đẩy văng, một tên hạ nhân hấp tấp chạy vào, không cẩn thận ngã sấp xuống đất.

- Chuyện gì, bình tĩnh nói. Luống ca luống cuống như vậy, còn ra thể thống gì?

Quân Đại Dũng tiến tới nâng hấn lên, giả bộ tức giận quát.

- Gia chủ.. Bên ngoài.. Có người.. Minh Kiếm sơn trang..

- Từ từ nói.

Giọng điệu bình tĩnh của Quân Đại Dũng khiến tên hạ nhân dường như bị cảm nhiễm, hô hấp bình ổn lại. Hấn thở sâu một hơi, chậm rãi nói tiếp:

- Bẩm gia chủ, mấy tên trưởng lão Minh Kiếm sơn trang đến, muốn chúng ta giao đại thiếu ra, nếu không..

Hấn không nói tiếp những lời nói sau đó, Quân Đại Dũng đã vỗ vỗ vai hấn, tỏ ý đã hiểu.

- Tốt, người lui đi.

Mất thấy tên hạ nhân kia kính cẩn cúi đầu rồi đi, Quân Đại Dũng mới quay lại, hung ác trừng mắt.

- Nhi tử, người lại gây chuyện tốt..

Quân Đại Soái không có ý tứ gãi gãi đầu.

Cái bọn Minh Kiếm sơn trang kia, làm sao tìm đến nhanh như vậy a..

- Quân phủ lần này thâm..

- Nhìn xem, Minh Kiếm sơn trang ba tên trưởng lão dẫn theo một đám đệ tử hung hăng mà đến, xem ra là muốn đại họa.

- Người biết lý do vì sao không??

- Nghe đồn, có đệ tử bọn hán chết trong tay Quân Đại Soái, nên bọn hán mới tìm đến tính sổ.

- Cái gì, còn có chuyện đó..

...

Phía ngoài Quân phủ, một đám đông tụ tập, trong miệng bàn tán các loại lời nói, thế mà vạch rõ chân tướng sự việc.

Quả nhiên, quần chúng giang hồ, tin tức chính là linh thông.

Quân gia đám người lục tục xuất hiện, ánh mắt mang theo kinh sợ nhìn xem gần chục tên trang phục đồng nhất đang đứng ở giữa sân, trên lưng mỗi kẻ đều mang trường kiếm.

Chính là bọn người Minh Kiếm sơn trang.

Dẫn đầu, là ba tên trưởng lão râu tóc bạc phơ, ánh mắt như điện. Đặc biệt, lúc nhìn thấy Quân Đại Soái dẫn theo Hỏa long thú xuất hiện, bên trong đột nhiên lóe lên một tia tham lam, nhưng rất nhanh đã bị che giấu.

- Các vị đại nhân, tìm đến Quân phủ có việc..

Quân Đại Dững tươi cười niềm nở, ôm quyền chấp tay hỏi, nhưng đối phương không thềm lĩnh tình. Một tên nam tử thanh niên, đầu đội kim quan, xem ra địa vị không thấp tiến lên, lạnh lẽo nói:

- Chính mình đi ra nộp mạng, nếu không, diệt tộc..

Dù tên kia không đặc biệt chỉ rõ ai, nhưng Quân Đại Soái biết, hán ta nói đến chính là bản thân. Dù sao cao nhất cũng chỉ là mấy tên Võ tông thất bát phẩm, bốn soái mới không thềm sợ.

- Thằng nhóc kia, ngạo mạn cái gì?

Quân Đại Soái động thân đi ra, kiêu căng phách lối mà nói.

- Hừ, tiểu tử. Quý xuống chịu trói đèn mạng, giao ra đầu thú, tha mạng tộc nhân của ngươi..

Tên thanh niên kia nhàn nhạt ra lệnh.

Hắn là Bạch Vô Ngân, nhị sư huynh.. Không, sau khi Trương Chí Khang chết, hắn chính là đại sư huynh của Minh Kiếm sơn trang rồi.

Lúc này, hắn đang vô cùng vui vẻ, cái thằng đại sư huynh suốt ngày đề đầu cười cổ mình một bậc, rốt cuộc chết đi, cho nên đến lượt mình thể hiện rồi. Trên đường đến đây, hắn đã nghĩ kỹ các loại tình huống, nên hắn không nói ra tên Hỏa long thú, sợ người hữu tâm nghe được.

Quân Đại Soái nghe được, chỉ là băng lãnh nhìn hắn.

Các loại lời nói tỷ như "đệ tử các ngươi muốn giết ta nên mới bị ta giết, hay ta chỉ là phản kháng.." hắn sẽ không nói ra, dù sao chỉ là thừa thải. Nhân gia đã giết đến cửa, thì chính mình hạ thủ là được rồi..

- Đại nhân, ngài không làm chứ.. Đệ tử quý phái võ công là cỡ nào cao siêu, khuyến tử làm sao có thể giết được.. Trong này, ắt có hiểu lầm..

Quân Đại Dững khuyên giải, thân thể hắn vô tình hữu ý đứng chắn trước người Quân Đại Soái, bóng lưng khiến cho người khác cảm thấy vô cùng an tâm..

- Cảm ơn, ta cho các ngươi một cơ hội cuối cùng..

Bạch Vô Ngân còn chưa kịp nói hết, đã thấy một cái phi đao xé gió mà đến, hắn vội vàng lách người, hiem hiem né qua một chiêu, tuy nhiên góc áo đã bị xé rách một đoạn.

Ánh mắt hắn giật dử quét qua Quân Đại Dững, không, chuẩn xác mà nói là ở phía sau lưng hắn.

- Quân nhi.. ngươi..

- Không cần nói, tránh ra, để ta giải quyết..

Quân Đại Soái thu hồi thủ thế, hắn còn chưa thuần thục sử dụng ám khí cho lắm, nếu không, chỉ là một tên nhất phẩm Võ tông, sao có thể tránh né.

Ánh mắt hắn lạnh lẽo nhìn về phía trước, không mang theo một tia biểu tình.

Muốn ta quỳ, tốt a!

Chương 40: Solo hay hội đồng

- Các vị đại nhân, bình tĩnh bình tĩnh, ngồi xuống uống chén trà nói chuyện..

Quân Đại Dũng cảm thấy không khí đông băng, cố gắng hòa giải nói.

Tuy nhiên, còn chưa đợi hắn nói tiếp, Bạch Vô Ngân tên kia đã vung ống tay áo lên.

- Các sư đệ, lên!

Nương theo mệnh lệnh của hắn, một đám đệ tử Minh Kiếm son trang từ phía sau ồ ạt xông lên, trường kiếm xuất hiện nơi tay, bắt đầu dàn trải đội hình.

Ba tên trưởng lão khoanh tay mà đứng, áo bào phát phới, nhắm mắt nhập thần.

Bọn hắn dường như chỉ là áp trận, không hề có ý định xông lên, tuy nhiên Quân Đại Dũng có thể cảm thấy, thần thức một tên trong đó đã khóa chặt hắn.

Quân Đại Dũng không khỏi cười khổ, cố gắng vớt vát.

- Chư vị, đừng nóng.. Quân mã nguyên ý bồi thường..

Lời nói là như vậy, nhưng đám thủ hạ dưới tay và mấy tên trưởng lão cũng tự mình lấy ra vũ khí, hình thành tư thế đối lập. Triệu Vân ánh mắt quyết đoán, cũng lấy ra cặp song kiếm của bản thân, gia nhập vào bên trong.

Đáng tiếc, đội hình hỗn tạp, y phục gia đình thủ vệ không đồng nhất, còn có tu vi hơi yếu, nếu không hẳn là có kịch vui để xem.

Àn, đó là trong mắt người ngoài nhìn xem, chính là như vậy.

Bạch Vô Ngân nhìn thấy Quân phủ còn muốn ngạnh kháng, chỉ là cười nhạt nói ra, lại như là tuyên bố án tử hình.

- Quân phủ, từ hôm nay, diệt.

Lời nói vừa dứt, một đám đệ tử huy kiếm mà tới, khí thế như rồng, cuồng phong thổi loạn. Đám người Quân phủ cũng bắt đầu vừa lui vừa thủ, mặc dù hơi kém, nhưng miễn cưỡng có thể chống cự một đoạn thời gian.

"Siu" "Siu" "Siu"

Bỗng nhiên, từng đạo ngân quang lóe lên, từ những góc độ xảo trá bắn tới, chuẩn xác ghim vào thái dương mấy tên đệ tử kia.

Trong thoáng chốc, bốn tên đệ tử ngã xuống, hơi thở tắt lịm.

Mấy tên đệ tử tu vi hơi cao quét mắt nhìn nhau, gật gật đầu, đoạn chia ra từng tốp nhảy lên mái nhà, cố gắng tìm ra những con mồi núp trong bóng tối kia.

Bước chân vừa chạm, đột nhiên từng đám hoa châm như phô thiên cái địa bắn tới, phong tỏa bốn phương tám hướng trong không khí. Từng tên từng tên vội vàng huy kiếm, thủ thế kín kẽ, nhưng bị tập kích quá bất ngờ, cơ bản đều bị dính đòn.

"Sát thủ sao?"

Bạch Vô Ngân cười lạnh.

Tuy nhiên, hắn không thêm đề ý, ánh mắt tham lam của hắn chỉ tập trung vào Quân Đại Soái. Bởi vì mục tiêu của hắn, chính là đầu Hóa Long thú kia.

Nếu không có Hóa Long thú, hắn đã hung hãn xông lên quyết đấu Quân Đại Dũng, dù sao có ba tôn đại thần áp trận, chính mình hẳn là không có sơ suất, lại mang mỹ danh khiêu chiến vượt cấp a.

- Tiểu tử, đến.

Trông thấy ánh mắt lạnh lùng của Quân Đại Soái, hắn khiêu khích nói, bộ dáng ta đây rất muốn ăn đòn.

Quân Đại Soái làm sao đề ý tên nhãi nhép này.

Hắn hài lòng quét mắt nhìn qua mái nhà, nơi có những bóng dáng như mị ảnh chớp động, và từng tên đệ tử Minh Kiếm son trang lần lượt ngã xuống.

- Tên này, giao cho các ngươi.

Nhàn nhật ra lệnh, không biết là nói với ai, đoạn thân hình Quân Đại Soái bắn tới, tốc độ phi thường nhanh chóng.

Bạch Vô Ngân trường kiếm mới rút ra nửa đường, nụ cười nhạo chỉ mới thu hồi một nửa, đã thấy một luồng khí thế cực mạnh xẹt tới.

Luồng khí thế kia chỉ là lách qua người hắn, thổi bay một đoạn tóc mai, tiếp tục lao tới, mục tiêu là ba vị trưởng lão phía sau lưng hắn.

Tê.

Phía sau gáy Bạch Vô Ngân đồ mồ hôi lạnh, chảy ròng ròng, giữ nguyên tư thế rút kiếm.

Cơ thể hắn run rẩy mãnh liệt.

Cảm giác vừa rồi, y hệt một con hung thú hồng hoang nhe nanh múa vuốt chạy qua, chỉ cần tùy ý một ngoạm là có thể dễ dàng lấy đi tính mạng hắn.

"Siu" "Siu"

Bỗng nhiên, những âm thanh xé gió cực nhỏ truyền đến. Chỉ là, kẻ sử dụng tu vi hơi thấp, Bạch Vô Ngân nháy mắt phản ứng lại, trường kiếm chặn ngang.

"Keng" "Keng"

Âm thanh kim loại va chạm phát ra, Bạch Vô Ngân cúi đầu nhìn lại, phát hiện hai cái tiểu đao sắc bén rơi xuống đất, ngân quang chưa dứt.

- Khắc khắc.. Tiểu tử, để chúng ta bồi tiếp ngươi.

- Một tên sâu kiến.. Thiên ca, mình ta đủ rồi..

Những âm thanh quý mị đột nhiên vang lên, vô cùng ngông cuồng.

Không sai, chính là A Điền A Thất.

Hai tên hạ nhân ngoan ngoãn đáng yêu, từ sau khi cắn thuốc, đột nhiên chuyển biến mạnh mẽ, cả người thay đổi hẳn, chính ta là tác giả cũng cảm thấy vô cùng bị thương a.

Bạch Vô Ngân ánh mắt băng lãnh, phát hiện đám sư đệ lên mái nhà đều đã bị diệt sát hết, hung quang trong mắt hắn càng thịnh.

Trường bào hắn khẽ động, thân hình bay lên..

Trong lúc đó, Quân Đại Soái hắn đã bắn đến trước mặt ba tên trưởng lão kia, chấp tay mà đứng.

- Ba vị, Solo hay hội đồng, tùy các ngươi chọn?

Ba tên trưởng lão nhàn nhạt mở mắt, ẩn chứa kinh ngạc nhìn về phía hắn. Một tên lão già không hiểu ra sao hỏi:

- Solo, là ý gì?

- Chính là đơn đấu, một chọi một.

Lão già kia vuốt vuốt chòm râu, cười nhạt, thầm nghĩ "hề con không sợ cộp", đoạn nói tiếp.

- Tiểu tử, có chút bản lĩnh đã kiêu ngạo. Thế còn hội đồng, ngươi chỉ có một mình, đánh kiểu gì?

Khóe mắt Quân Đại Soái hiện lên tiếu ý, bờ môi hắn nhếch lên một đường vòng cung:

- Hội đồng, là mình ta đập đám các ngươi. Thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Kịch chiến

Lời nói ngông cuồng của Quân Đại Soái khiến ba tên trưởng lão Minh Kiếm son trang trong mắt lóe lên lửa giận.

Ngay lúc Quân đại thiếu gia cho rằng, sẽ có một kẻ bị hấn chọc giận, động thân đứng ra solo để thu thập hấn, thì đã thấy ba thanh kiếm sắc bén bằng những phương diện ảo diệu đâm tới, thế công sắc bén.

Kiểm chiêu tinh diệu, công kích đều vào chỗ hiểm, may mắn Quân Đại Soái luyện qua Đường Môn võ kỹ, có sức miễn dịch nhất định với các loại ám sát.

Hắn mơ hồ nhìn thấy ngân quang lóe lên, liền dậm chân phải lên đất làm điểm tựa, chấn vỡ nền gạch, thi triển Mê Ảnh Tung bật lùi về sau, cực kỳ nhanh chóng, nhưng vẫn bị chém vào một góc trên vai.

Máu đỏ bắn ra, khiến Quân Đại Soái đau đớn.

Tuy nhiên, không đơn giản như vậy.

Ba tên trưởng lão phi thân theo tới, kiếm khí vẫn đuổi theo không dứt, vô cùng hung hăng, tựa hồ không lấy được mạng hắn thì không quay về. Quân Đại Soái vừa chột vật tránh né, vừa ném ra các loại phi đao phi tiêu, chặn lại thế công dồn dập, miễn cưỡng đỡ được một đòn đánh lên hung hiểm.

- Hèn hạ.

Quân Đại Soái nhỏ xuống một bãi nước bọt, thở hồng hộc căm tức quát.

Ba đánh một, khụ, là do bọn soái ngông cuồng, lỗi bọn soái.

Không thèm chào hỏi đã đánh, cũng không hô lên chiêu thức để bọn soái ứng phó, oke, đó là phong cách hành sự các ngươi.

Đánh lên, tốt, vì chiến thắng mà, tất cả thủ đoạn đều quang minh chính đại.

Nhưng mà, con mẹ nó, các ngươi có thể đánh từ từ lại, để độc giả xem qua chiêu thức diễn biến, còn có để bọn soái chậm rãi thở dốc một hơi được không...

Những chiêu kiếm pháp hung mãnh đã lại bắn tới, trên trời dưới đất, ba tên lão già không ngừng thay đổi phương vị, kiếm chiêu công kích Quân Đại Soái, khiến hắn vô cùng chật vật.

Hắn linh cơ khẽ động, thi triển Mê Ảnh Tung đến cực hạn, thân hình mờ ảo như lẩn vào sương mù, khiến người rất khó nắm bắt.

- Hừ, con chuột này, né còn rất tốt.

Một tên trưởng lão xem ra là trẻ tuổi nhất nhàn nhạt nói, trong lúc đó công kích vẫn không ngừng, các loại kiếm chiêu tinh diệu nhất đều thi triển ra, vận dụng chính là toàn lực.

Quân Đại Soái thân ảnh hiện rõ, xem ra là không thể né được một chiêu này.

Trẻ tuổi trưởng lão nhếch môi, nụ cười khinh thường.

"Định."

Một âm thanh cực nhỏ bỗng vang lên, văng vẳng bên tai hắn.

Thanh trường kiếm quý báu, tương liên thân thiết với bản thân hắn bỗng nhiên dừng dừng lại, tựa hồ bị đứng hình, vô cùng quỷ dị.

Trong lúc còn đang không rõ tình huống, muốn đoạt lại quyền điều khiển kiếm, trẻ tuổi trưởng lão mơ hồ thấy được, phía xa ánh mắt hốt hoảng của hai tên đồng bọn kia.

Bên tai hắn, truyền đến tiếng xé gió.

Sát cơ mãnh liệt hiện ra, tên trưởng lão này vội vã buông kiếm, muốn làm ra động tác phòng ngự, tuy nhiên đã chậm.

Da mặt hắn hoàn hảo va chạm với nắm đấm nhẹ nhàng như không có lực sát thương của Quân Đại Soái, đoạn bắt đầu lõm sâu, lõm sâu vào.

"Bốp"

Quân Đại Soái thân hình rơi xuống đất, y phục rách tung tóe những vết do kiếm khí lưu lại, tuy nhiên không có bao nhiêu tổn thương. Một mặt, thân pháp hắn rất tốt, né tránh nhanh nhẹn, mặt khác, hắn tu luyện Bất Diệt Kim Thân, xương cốt còn trải qua One-Punch từ giây tấy lở, vô cùng cứng rắn.

Phía sau lưng hắn, một cái xác không đầu rơi xuống, phát ra một tiếng "phịch". Máu tươi bắn tung tóe khắp nơi, còn có tròng mắt, bộ não.. Trùng cảnh quỷ dị khiến đám đông hỗn chiến bỗng sững sờ kinh ngạc, bắt đầu an tĩnh lại.

- Phạm sư đệ!!!!

- KHÔNG!!

Hai tên trưởng lão tay vẫn nắm chặt chuôi kiếm, khóe mắt rung rung, tràn đầy bi thương kêu gào. Một tên đau đớn phủ phục xuống, quệt lấy vệt máu tươi còn đọng lại trên mặt đất, bôi vào y phục bản thân.

- Sư đệ. Người yên nghỉ, vì huynh sẽ báo thù cho người.

Hắn quay đầu, liếc mắt ra hiệu với tên trưởng lão còn lại.

Kiếm của bọn hắn bắt đầu lơ lửng trước mặt, trong tay bọn hắn bấm một loạt các pháp quyết, thủ thế giống nhau như đúc, vô cùng y hệt.

- Song Long Nhất Kiếm.

Trong miệng bọn hắn hét lên, hai thanh trường kiếm bắt đầu bay lên không trung, một trước một sau nối đuôi nhau, tàn mát ra uy thế mạnh mẽ.

Tựa như đó không phải hai thanh trường kiếm, mà là một cây cự kiếm khổng lồ, kiếm khí trùng thiên.

- Đi.

Một mệnh lệnh được cả hai tên trưởng lão cùng lúc phát ra, "cự kiếm" kia xé gió lao tới, mục tiêu chính là Quân Đại Soái.

Quân Đại Soái giật mình, vội vã thối lui. Hắn vội đá lên cái xác của trẻ tuổi trưởng lão, lấy nó làm lá chắn, muốn hai tên kia chùn bước.

Tuy nhiên, Quân Đại Soái làm.

"Cự kiếm" tốc độ không giảm, giống như trong mắt bọn hắn, trước mặt chỉ là một tấm khiên thịt, mà không phải tên sư đệ thân thiết mới vừa kề vai chiến đấu.

Một hồi đánh lén, một hồi diễn sâu.

Mẹ nó, quả nhiên gừng càng già càng cay.

Quân Đại Soái mắt thấy "lá chắn" của mình bị phanh thây tan nát, tứ chi rơi vãi, liền ngửa người về phía sau, né qua một chiêu.

Hắn lấy ra một cây thiết kiếm, vừa tránh vừa đỡ, Mê Ảnh Tung thi triển ra, dần dần áp sát về phía đối thủ.

Thiết kiếm là mua bên trong hệ thống, nhưng chỉ có giá 1 điểm, uy năng có hạn, rất nhanh sút mẻ nhiều chỗ, tuy nhiên mục đích của Quân Đại Soái đã đạt tới.

- Hai lão già, đoàn tụ với ông bà đi.

Trong tiếng hét lớn của hắn, hai nắm đấm tựa như hai tàn ảnh lao đi...

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Nhiệm vụ mới

Bạch Vô Ngân truy đuổi hai tên ẩn nấp sát thủ ra đến ngoại vi Quân phủ, nộ khí của hắn đã dần dần biến thành uất ức.

Không sai, hắn rất uất ức.

Mẹ nó, hai tên sát thủ này tu vi rõ ràng rất yếu kém, nhưng khả năng ẩn nấp, đặt bẫy, đánh lén, quả thực vô cùng cao siêu.

Bạch Vô Ngân hắn một thân man lực không có đất dụng võ, bị hai tên này vừa lui vừa núp ở phía xa phóng ám khí. Quyết tâm truy đuổi thì toàn bị các loại cạm bẫy khiến cho mất đầu, hoàn toàn không có cơ hội cận chiến.

Liên tục bị xa luân chiến tiêu hao, khiến cho Bạch Vô Ngân tràn đầy chán nản.

Hắn cũng không ngốc, nếu tu vi hắn yếu kém, hắn đã nói gót đám oan hồn sư đệ lâu rồi, bây giờ thuần túy chỉ là ý vào đẳng cấp cao truy đuổi.

Đã không có tác dụng, thì đuổi còn có ý nghĩa gì?

- Hừ, hai con chuột nhắt.

Mắt thấy một đòn phi kiếm của mình lại đâm vào trên khoảng tường không, khiến cho một đám gạch vụn rơi lả tả, Bạch Vô Ngân khinh miệt nói, thu kiếm dứt khoát rời đi.

Qua mấy giây sau.

Hai đạo bóng đen mờ ảo dần dần xuất hiện, ngưng thực rõ ràng.

Chính là A Điền A Thất.

- Con kiến hôi này, nếu không phải ta chưa quen thuộc Đường Môn ám khí, nguoi đã sớm chết.

A Thất căm tức nói, đoạn quay đầu nhìn về phía A Điền.

- Tên này chạy, nói sao với chủ nhân bây giờ.

A Điền trầm ngâm nhìn về phía bóng lưng Bạch Vô Ngân bay nhảy trên các mái nhà, nhàn nhạt trả lời:

- Trở lại, tiếp tục bám lấy hắn. Lần đầu tiên chủ nhân giao phó nhiệm vụ, nên hoàn thành viên mãn.

- Ám khí sắp hết rồi a..

- Hắc hắc, không phải còn có cơ thể chúng ta để liều mạng sao..

Hai tên hạ nhân nhìn nhau, ha hả cười, đoạn gật đầu.

Mê Tung Ảnh thi triển, hai đạo bóng đen mờ ảo biến mất.

"Im lặng thế này, xong việc rồi sao?"

Bạch Vô Ngân đến sát tường Quân phủ, không nghe thấy âm thanh ở phía trong, cho rằng chiến đấu đã chấm dứt, không khỏi hơi chút buồn bã.

Chuyến này, chính mình hẳn là nên ở lại đấu trường chính thể hiện, để ba tên trưởng lão và chúng sư đệ nhìn vào trong mắt, chiêm ngưỡng tuyệt thế phong tư, chứ không phải đuổi hai tên sát thủ, thậm chí còn đuổi không được a.

Được rồi, không có công lao, tốt xấu cũng có khổ lao.

Nội tâm nghĩ ngợi, hắn phi thân nhảy lên bờ tường cao vút.

Đợi cho Bạch Vô Ngân nhìn rõ hoàn cảnh bên trong, trông mắt hắn dần dần trừng lớn, mồ hôi hột nặng hạt tuôn ra, cánh tay cầm kiếm cũng run rẩy lấy bầy.

Giữa sân, Quân Đại Soái hai bàn tay đỏ sẫm, y phục tung tóe máu tươi bắn ra thấm ướt, sừng sững đứng trước người hai cái xác không đầu, nhìn qua như một tôn sát thần.

Quân phủ hạ nhân không có vui mừng tung hô sống sót sau tai nạn, Minh Kiếm son trang đệ tử cũng không có kêu gào khóc thương ba tên trưởng lão, chỉ có câm lặng tái nhợt nhìn hắn.

Chạy.

Đó là ý niệm duy nhất của Bạch Vô Ngân trong đầu lúc này.

Bước chân vừa muốn di chuyển, Quân Đại Soái đã nhàn nhạt quay đầu, lạnh lẽo nhìn hắn.

- Xuống đây.

Giọng điệu ra lệnh rét lạnh, khiến Bạch Vô Ngân đánh mất dũng khí chạy trốn. Hắn chật vật nhảy xuống, cố gắng dời ánh mắt khỏi cái xác của hai tên trưởng lão, đoạn rất dứt khoát quỳ rạp xuống đất.

- Đại nhân, tha mạng..

Quân Đại Soái thật muốn một đám bề đầu hắn, nhưng mới vừa hệ thống phát ra nhiệm vụ, khiến hắn suy nghĩ lại.

Nhiệm vụ đại khái chính là: đuổi đến Minh Kiếm sơn trang, truyền bá uy danh đại thiếu...

Cho nên, hấn đề tên này lại, mục đích để hấn làm người dẫn đường.

Có thể sẽ có người nghi vấn, giết thì giết mẹ đi, rồi lấy một tên đệ tử khác dẫn đường thay cũng được.

Khụ, nếu thế lại phải nghĩ ra một cái tên cho đệ tử khác kia. Tác giả ta rất lười a..

- Nhốt hấn vào, còn có tác dụng.

Quân Đại Soái một chương chán nát kinh mạch Bạch Vô Ngân, đoạn nhân nhật nói, nhưng đám hạ nhân Quân phủ chết trân nhìn lấy, hoàn toàn không có động tác.

Triệu Vân rút cuộc động thân mà ra, dây thừng xuất hiện, trói chặt tên họ Bạch thành một cục.

Quân đại thiếu hồ hững nhìn xem, phát hiện, tư thế trói này, um... tốt quen thuộc.

Àn, vô cùng giống kiểu trói SM trong mấy bộ phim võ thuật Nhật Bản mà hấn đã từng thâm đêm nghiên cứu..

Hấn âm thầm giờ ngón cái.

Triệu cô nương, quả thật tài giỏi, ngộ tính siêu phàm, vô sự tự thông, quả nhiên là một cái mầm mống tốt a.

Quân Đại Dũng rút cuộc hoàn hồn, mang theo vô tận kinh ngạc nhìn xem đã chuyển sang bi ối trạng thái Quân đại dâm tặc, hấn chỉ huy đám hạ nhân thu thập đám đệ tử đã không còn ý chí kia, rất nhanh chiến đấu kết thúc.

Quân Đại Soái từ chối tất cả hỏi thăm của hai vị phụ mẫu và những kẻ khác, mang theo Pikachu và Hòa long thú trở lại trong phòng, tĩnh tâm thể ngộ.

Chiến đấu vừa rồi, hấn đã phải nói có thể rất chật vật. Lý do chính là hấn đã khinh thường đám nhân vật phụ này, mà lại, không có vũ khí cứng đối cứng, cùng với chiêu thức có chút đơn điệu.

"Xem ra, từ sau nên cẩn thận làm việc hơn, giết kẻ nào thì thuận tiện giết hết kẻ có mặt, tránh phát sinh hậu họa. Đến một tên Võ vương, không biết ta có thể đối phó được không?"

Nội tâm thầm nghĩ, đoạn nhớ đến còn có nhiệm vụ, phải tiến tới Minh Kiếm sơn trang truyền bá uy danh kia, Quân Đại Soái đau khổ vô đầu.

Minh Kiếm sơn trang, lục phẩm môn phái, đương nhiên tồn tại Võ vương tọa trấn, còn không chỉ một.

Chuyến này, khó làm a..

- Chủ nhân, thuộc hạ vô năng..

A Điền A Thất xuất hiện trong phòng, quỳ xuống hành lễ nói.

- Đứng lên đi, không trách các người.

Quân Đại Soái nhàm chán phát phát tay, nghĩ ra gì đó, hấn cười nói.

- Đứng rồi, về sau dưới tay ta thủ hạ, đều gọi nhau là đồng chí đi.

A Điền A Thất cẩn tuân một tiếng, đoạn không hiểu ra sao liếc mắt nhìn nhau.

Đồng chí ư, cái quý gì đây.

Tuy nhiên chủ nhân đã bảo, chỉ có thể vâng lệnh nghe theo, không cần thiết nghi vấn làm gì.

- Đứng rồi, bốn soái muốn thành lập một cái cơ quan tình báo, các người phụ trách được không?

Nghe lời Quân đại thiếu hỏi, hai vị đồng chí này lóe lên tinh mang, tự tin trả lời.

- Tình báo sao, bọn thuộc hạ có thể đảm nhiệm.

Sờ trường a.

Ảnh Tử linh hồn đều là đỉnh cấp sát thủ, am hiểu thu thập tìm hiểu tin tức, chính là mỗi kẻ đều cần thiết phải có kỹ năng.

Quân Đại Soái gật đầu hài lòng, lại bắt đầu phát huy tính lực nghĩ ra một cái tên để đặt, qua một hồi một mỗi vô lực, chán nản nói ra.

Mẹ kiếp, đặt tên, chính là công việc vô cùng gian khổ a..

- Tốt, vậy về sau cơ quan này, thì gọi Ảnh Tử đi. Từ bây giờ, hai người đều là Ảnh Tử đường chủ.

- Đa tạ chủ nhân..

A Điền A Thất tạ ơn mừng rồi, trong mắt như ẩn như hiện lệ quang.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Ta muốn ăn em

"Hệ thống, tại sao người khác giết người có kinh nghiệm, vì sao đến lượt bản soái thì không có gì vậy?"

Quân Đại Soái mặt ủ mày chau hỏi, trong truyện, các đại gia xuyên không đều là như vậy a.

Đến một đám giết một đám, điểm kinh nghiệm tăng vù vù, cây cấp tốc độ phi thường nhanh.

Đối với câu hỏi nhảm chán của hắn, hệ thống chỉ là lạnh nhạt đáp lại.

"Ký chủ, người nghĩ nhiều.."

"Hử?"

"Có nhiều cách để thăng cấp, không phải chỉ mỗi giết người. Ký chủ đừng quên, giết người chỉ là một loại thủ đoạn, không phải mục đích.."

Hệ thống có chút học vắn ảo diệu nói, khiến Quân Đại Soái buồn bực.

"Ý này là.."

"Ký chủ thật giống một tên cuồng sát.."

Câu nói này, hệ thống đã từng nói qua một lần.

Quân đại cuồng sát bình tĩnh suy nghĩ.

Hắn có lẽ mạng tâm tính của một kẻ ngoại lai quá nặng, xem đám người ở thế giới này chỉ là một đám máy móc, một đám NPC có sẵn không game.

Những hành động, sự kiện xảy ra chỉ là cài đặt sẵn mà hắn sớm muộn trải qua. Hắn xem bọn người ở đây không phải là thực thể nhân loại tồn tại, nên hắn giết người không có mảy may chùn bước, thủ đoạn máu tanh, quả thật rất giống một tên sát nhân vô cảm.

...

- Bẩm thiếu gia.

Tiểu Liên đẩy cửa tiến vào, có chút run rẩy nói, đánh thức đang trầm tư nghiên cứu nhân sinh Quân Đại Soái.

- Tiểu Liên đấy à, có chuyện gì.

Quân Đại Soái không thêm nghĩ nữa, tùy tâm sở dục là được, nghĩ nhiều mệt óc.

Hắn vẫy tay Tiểu Liên, muốn cho cô nàng đến sát bên người, nhưng Tiểu Liên chỉ là chấp tay đứng đó, nửa muốn tiến đến nửa không, ánh mắt do dự mang theo sợ sệt nhìn hắn.

- Thiếu..thiếu gia.. Y phục..ngài..

Quân đại thiếu cúi đầu, nhìn thấy bộ trường bào của hắn rách tung tóe, phủ đầy màu đỏ của máu tươi xen lẫn màu trắng của tuyết não, nhìn qua rất ghê rợn.

Nghĩ đến cảnh tượng ban nãy đã khiến tiểu cô nương run sợ, hắn vội y phục ra nhét vào giới chỉ, đoạn ôn hòa nói.

- Đừng sợ. Đến, có gì chậm rãi nói..

Lời nói của hắn như mang theo ma lực, Tiểu Liên chậm rãi tiến đến, có chút đau xót nhìn xem mấy vết thương lưu lại trên cơ thể cứng rắn thon gọn của hắn.

- Thiếu gia, lúc này ngài thật đáng sợ. Đau không.

Bộ dáng nhu mì e lệ của tiểu cô nương khiến Quân Đại Soái thương tiếc, hắn mỉm cười nói.

- Yên tâm, ta không sao. Đối với kẻ địch, ta chính là hung ác như vậy. Còn với Tiểu Liên bé bỏng của ta, thì.

Lời nói chưa dứt, hắn đã bế thốc Tiểu Liên lên, trong ánh mắt kinh hoàng của đối phương, tham lam hôn xuống bờ môi xinh đẹp.

- U... Ummm...

Quân Đại Soái nuốt trọn cái lưỡi non mềm, tinh tế cảm nhận, hai tay trong lúc đó không ngừng xoa bóp cặp kiêu đồn căng mọng dưới lớp quần áo, khiến Tiểu Liên sưng đỏ, cặp đùi thon dài không tự chủ được kẹp chặt ngang hông hắn.

Cực vật bên dưới phát giác có chuyện vui, vội vã đứng dậy, muốn xé rách lớp quần vải để lao ra ngoài hóng chuyện.

Quân đại dâm tặc rất vui lòng thỏa mãn ý muốn của nó, hắn khẽ vận lực, chiếc quần rất uất ức bị xé nát, để lộ ra thằng em to lớn cường tráng kia.

Hắn dứt khoát ngồi lên bàn, lột đồ Tiểu Liên ra, đoạn vừa hôn vừa nắn bóp, mân mê cặp nhũ hoa thêm một hồi, cho đến khi tiểu cô nương mềm nhũn cả người ra mới dừng lại.

- Tiểu Liên, nó rất nhớ em. Phục vụ nó đi.

Ngón tay chỉ vào cực vật, ánh mắt Quân Đại Soái tham lam nhìn về phía Tiểu Liên, lúc này đang từ từ cúi xuống.

Hắn quyết rồi, hôm nay nhất quyết ăn nàng.

Ân, không phải Quân đại thiếu gia háo sắc, hắn chỉ muốn tu luyện Ngự nữ tâm kinh a.

Dù sao, sắp tới phải tiến đến Minh Kiếm sơn trang, cần nhất chính là thực lực.

"Vô si."

Hệ thống hừ lạnh khinh miệt.

Tiểu Liên bây giờ đáng vẻ đã thuần thực hơn, ôm lấy cực long nóng hổi, hôn nhẹ lên đỉnh đầu, đoạn nhỏ ra một tia nước bọt, khiến cho ngoài da cực vật phủ lên một lớp óng ánh.

Chưa hết, nàng ta còn hôn nhẹ lên hai hõn bi bên dưới, lại hôn lên những sợi gân xanh nổi lên, đoạn mới cẩn thận đưa cực long chui vào trong miệng, chậm rãi bú mút.

Quả nhiên là người có kinh nghiệm nó khác bọt hẳn.

- Hừ.. hừ.. Tốt lắm.

Quân Đại Soái vỗ đầu Tiểu Liên, nhẹ khen một tiếng. Hắn phát hiện, hắn không cảm nhận được răng của tiểu la ly này chạm vào, chỉ có cảm giác mềm mại ẩm ướt ẩm cứng, vô cùng mỹ diệu.

Hung phấn lên đến đỉnh điểm, hắn gầm nhẹ một tiếng, đẩy trán Tiểu Liên ra, đoạn bế nàng ta đặt lên bàn.

Đặt cặp đùi trắng như tuyết của tiểu cô nương thành chữ M, nhìn xem vùng cấm địa đen tuyền phô bày trước mắt, hô hấp Quân Đại Soái có chút thô ráp.

Khe suối đầy đặn đỏ hồng, lúc này ẩm ướt, nấp máy đóng mở mời gọi, khiến trông mắt Quân đại dâm tặc đỏ ửng.

Hắn hít sâu một hơi, rốt cuộc cảm thú nói ra.

- Tiểu Liên, ta muốn em.

Trên bàn, Tiểu Liên chỉ biết lấy tay che kín gương mặt đỏ ửng như trái gấc, bẽn lẽn gật đầu.

Bên dưới, nước thánh giống như bị kích thích, bắt đầu rỉ ra giữa khe suối..

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Tiều phu đóng cọc (18+)

Quân Đại Soái liếm nhẹ, tách ra hai thớ thịt, lấy lưỡi cảm thụ sự thơm ngọt của chất dịch rỉ ra.

Cái lưỡi thô ráp không ngừng khiêu khích và hơi thở nóng bỏng của hắn phả ra khiến Tiểu Liên run rẩy lấy bối, nước nôi càng thêm trào ra lênh láng.

- U...ư... Thiếu gia.. Sướng...

Quân Đại Soái máu nóng kịch liệt lưu thông, không nhịn được nữa.

Hắn đứng lên, một tay cầm lấy cự long gân guốc của mình căn chỉnh, một tay hắn khẽ tách ra hai cái gò thịt ẩm ướt non mềm.

"Phập"

Cơ thể trần truồng quyến rũ của Tiểu Liên giống như nhận phải trọng kích, giật bắn lên, hai tay cấu chặt lên mặt bàn, âm thanh rên rỉ tắc nghẹn ở cổ họng.

Bên dưới, những giọt máu đỏ tươi miến cường luôn lách qua mặt động nhỏ hẹp đã bị lấp kín bởi một con quái vật, chảy ra, nhuộm đỏ một khoảng khăn trải bàn.

Quân Đại Soái vội đỡ lấy sau lưng tiểu cô nương, nâng nàng ta dậy, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn, muốn khiến nàng ta tạm quên đi cảm giác đau đớn bên dưới.

Qua một lúc sau,, hắn rút cự long ra, bắt đầu nhấp nhè nhẹ, vô cùng từ tốn ôn nhu.

- U...ư..

Tiểu Liên hừ rên, trên khóe mắt xinh đẹp ẩn chứa một tia lệ óng ánh, không biết là đau đớn hay hạnh phúc.

Nhìn thấy cơ thể tiểu mỹ nữ trước mặt đã quen thuộc với nhịp điệu, hạ thân bên dưới đã đủ ẩm ướt, Quân Đại Soái dừng lại, tà mị mỉm cười.

- Tiểu Liên.. sướng không?

Tiểu Liên gật gật, đoạn xấu hổ cố gắng quay đầu, muốn trốn tránh, nhưng sự thỏa mãn trên gương mặt thì sao có thể giấu đi.

- Để ta cho em sướng hơn nữa..

Nói đoạn, hai chân của Quân Đại Soái dẫm nhẹ nhảy lên, cả thân hình xếp bằng ngồi xôm xuống gần hạ thân Tiểu Liên, chỉ dùng hai nắm đấm chống đỡ trên mặt bàn làm điểm tựa.

Cự long nóng hổi của hắn dựng ngược xuống, đầu rùa chạm nhẹ lên khe thịt múp máp kia của Tiểu Liên.

Quân Đại Soái hắn muốn thi triển tư thế "Tiều phu đóng cọc" trong Ngự nữ tâm kinh.

Trong ánh mắt mê man, trông đợi của tiểu la ly, Quân Đại Soái hai tay thu lại, khiến cho toàn thân mất đi chân chống, thẳng tắp rơi xuống đất.

"Phập"

Cự long không kiêng nê tách ra hai thớ thịt, đâm vào khe ẩm ướt, khiến Tiểu Liên như bị giật điện, sung sướng mê hồn.

- U.....

Quân Đại Soái bị kích thích cực độ, không ngừng vận chuyển tâm pháp, hai tay lại chống đỡ, khiến cả người lại bay lên. Đợi cho Tiểu Liên thờ dốc một hơi, hắn lại thu tay, cả người tiếp tục rơi xuống.

- U... ư.... sướng... sướng quá...

Tiểu Liên run bắn người, cắn chặt khóe môi, ngăn không cho phát ra tiếng kêu quá lớn.

"Phập" "phập" "phập"

- U.. ư..

- Thiếu gia.. Sướng...

- Em ra...

Nhịp độ rất có quy luật, ba cú thúc mạnh hai cái nhấp nhẹ, khoái cảm vô biên, rất nhanh giữa khe suối Tiểu Liên phun ra từng tia chất dịch, vương vãi khắp nơi.

Quân Đại Soái máu nóng toàn thân căng cứng, giống như muốn nổ tung, nhưng hắn vẫn cố gắng kiềm chế.

Hắn ôm lấy Tiểu Liên, giữ cho bên dưới cự long ở im bên trong mặt động, không ngừng hôn hít khắp thân thể tiểu la lỵ cực phẩm này.

Nhìn thấy thời cơ đã ổn, hắn lật người Tiểu Liên lại, vỗ nhẹ một phát vào kiềng đồn trắng nõn căng mọng, lại điều chỉnh một chút tư thế, hô hấp dồn dập nói.

- Chuẩn bị đi, thiếu gia lại đến đây..

...

- Hắc hắc, đại thiếu thực hung mãnh nha, đã nhanh qua một canh giờ rồi..

- Cái này có là gì, nhớ năm đó, ta tung hoành bụi hoa, một lần triển miên chính là ba đêm liền..

- Cất, huynh vẫn chưa bỏ được cái tật chém gió này sao?

...

Bên ngoài, A Điền A Thất khoanh tay dựa lưng vào bờ tường, nhàm chán tán phét.

Linh hồn Ảnh Tử đã dần dần dung hợp, nhưng chỉ số trung thành của bọn hắn vẫn là 100 không giảm, nên bọn hắn rất tự giác canh cổng cho Quân đại lâm tặc hành sự, nhìn thấy có người đến gần liền viện cớ đuổi đi.

- Ô, Triệu cô nương, có việc?

Nhìn thấy bóng dáng Triệu Vân xuất hiện, A Thất tiến đến chặn lại.

- Đại thiếu người đâu?

- Đang bận a.

- Ta có việc gấp..

- Vậy sao, chính mình xem đi.

A Thất tà ác nhếch môi, đoạn tránh đường, để Triệu Vân đi tới.

Qua một lúc sau, Triệu Vân đã trở lại, hung ác nhìn lấy hắn, tuy nhiên A Thất nào có sợ, cười lên ha hả.

Triệu Vân không tiện phát tác, trên mặt có một tia đỏ ửng ửng giấu, xoay người rời đi.

"Cộc"

- Điền ca, sao lại đánh ta.

A Thất đột nhiên bị tập kích, bối rối xoa đầu hỏi.

- Ngủ gật, lần sau phải gọi đồng chí Triệu Vân, không nhớ lời đại thiếu dặn sao.

- Ô quên, mà thôi, chi bằng phải gọi Triệu chủ mẫu a, dù sao sớm muộn cũng là người của đại thiếu.

- Đệ nói bậy gì đó!

- Hắc hắc, không phải sao. Huynh xem, bờ mông đầy đà, bộ ngực căng tròn đó.

- Câm miệng, đừng tiếp tục nói lung tung.. Nhưng mà, khụ khụ, hấp dẫn thật a...

Hai vị Ảnh Tử đường chủ thềm thường dõi theo, đoạn thờ dài.

Của ngon, nhưng không thể ăn a.

Bọn hấn buồn bã trở lại dựa lưng vào tường, tiếp tục nói những lời sáo rỗng.

Chư vị, đọc tốt xấu gì cho cái góp ý bình luận a, hoặc buff hay nerf gì đó cũng được, ta tiếp thu hết T_T

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Khiêu chiến

Thiên Long thành dạo này phong vân biến đổi, các loại tin tức đột ngột hiện ra, khiến cho đám tu luyện giả cấp thấp được mùa tám chuyện, vô cùng vui vẻ.

Trong một tửu lâu nào đó.

- Người biết tin gì chưa, Chu đại công tử tại đồ phưởng Diệp gia bị Quân Đại Soái hành hạ, sắp có việc vui a..

Một tên võ giả hồ hởi nói, khiến bên cạnh đồng bạn nhỏ toẹt khinh miệt.

- Hừ. Chu thị dong binh đoàn đã bị người diệt, trụ sở bọn hấn đêm qua còn bị đốt cháy đây, việc vui cái gì.

Một vị cao thâm lão giả, rất sành sỏi nhấp một chén rượu nhẹ, nhàn nhạt liếc mắt quét qua hai người bọn hấn.

- Cất, hai tên nhà quê. Biết cái gì là lục phẩm môn phái sao, biết cái gì là Minh Kiếm sơn trang sao? Bọn hấn đều ngã trong tay Quân phủ, đây mới gọi là tin tức a.

Minh Kiếm sơn trang thì hai tên này đương nhiên biết, một cái lục phẩm môn phái, đó là tồn tại vương giả thống trị phạm vi mấy chục cái thành trấn quanh đây.

Thế mà đều ngã trong tay Quân phủ, tin tức này quả thật bạo tạc.

Nhưng mà, vô duyên vô cớ bị chửi nhà quê, làm tượng đất còn có ba phần tính khí, huống gì những tên võ giả nóng nảy.

- Con mẹ người, nói gì đấy lão già thối.

- Muốn chết!

Lão già kia ung dung uống cạn một chén rượu khác, đoạn đập bàn hừ lạnh một tiếng, khí thế toàn thân phát ra, đáng vẻ cao lạnh ngạo nghễ quát.

- Một đám măng phu hôn xược, lão phu là võ sư tàng bốn, ai dám tranh phong.

Hai tên võ giả giật nảy hốt hoảng, qua một lúc sau ngơ ngác nhìn nhau..

- Chậm đã, lão tử cũng là võ sư tàng bốn.

- Lão tử a, hình như tàng năm.

Cao thâm lão giả ho sặc một tiếng, vội vã nhỏ toẹt nốt rượu trong miệng ra, mồ hôi lạnh đổ ròng ròng, rất dứt khoát quay đầu liền chạy.

- Con mẹ người, đứng lại a..

- Đừng chạy..

Một tràng hỗn loạn nhỏ xảy ra, nhưng không hề gây nên chút phong ba sóng gió nào, bởi tiếp đó, một tin tức lớn phát ra từ Quân phủ càng khiến đám đông hóng hớt tập trung hết lực chú ý.

Ba ngày sau, Quân Đại Soái tiến đến Minh Kiếm sơn trang, vì chết đi hạ nhân hỏi một cái công đạo.

- Là thật sao?

- Đúng vậy, Minh Kiếm sơn trang đến phủ đòi người, ra tay hung ác, bị Quân gia người chế phục..

- Quân phủ ẩn giấu sâu a. Còn có, Quân đại thiếu này, làm sao liễu mạng như vậy..

Tin tức đương nhiên là thật, do Quân Đại Soái sai A Thất tìm cách lan truyền ra, nhưng những điểm mấu chốt đều ẩn giấu, không muốn ngoại nhân biết được.

Minh Kiếm sơn trang là một cái tự xưng chính phái, công khai khiêu chiến thế này ít ra có thể câu thêm một đoạn thời gian, thuận tiện lượm nhẹ một cái mỹ danh, nếu không ngày mai nhân gia đột nhiên phái đến cả đám, hỗn chiến lại có thêm tử thương a.

Chỉ là lan truyền một cái tin đồn, A Thất rất dễ dàng xử lý nhanh gọn, chẳng mấy chốc xung quanh thành trấn đều nhận được tin, bàn tán nhiệt liệt.

Mấy tên võ giả bạo gan thì đã bắt đầu lên đường, đi đến đóng trại gần địa phận Minh Kiếm sơn trang, muốn quan sát cho rõ vụ "thăm hỏi" này.

- Trước đây hần không phải phế vật sao, bây giờ dù có thể tu luyện nhưng sao có thể.. là ai cho hần lá gan này..

Một tên râu dài nam tử đang bán bánh bao có chút xem thường nói, khiến cho đại thẩm bán hủ tiểu bên cạnh lên tiếng phản bác.

- Hừ, ngươi không thể nhưng Quân đệ đệ có thể nha. Nghe nói nhân gia còn rất soái, Quân đệ đệ, lão nương thật muốn sinh nhi tử cho ngươi..

- Cắt, ngươi đã có bốn tên tiểu tử rồi nha.

- Thì sao, ta còn có thể sinh lần nữa a.

...

Minh Kiếm sơn trang.

Trang chủ Kiếm Thanh Phong dựa người trên bảo tọa, hoàng bào khoác trên người, khiến cho hần nhìn qua như một vị vương giả. Bên dưới ngai đồng đủ trường lão, tuy nhiên lúc này vẫn khuyết đi ba cái ghế trống.

Lúc này, hần đang nhìn xem tin tức đệ tử truyền đến, hai hàng lông mày dần dần nhăn lại.

- Trang chủ, việc lần này, ngài xem thế nào.

Một tên nam tử chấp tay ôm quyền nói.

Kiểm Vô Thiên nghĩ ngợi gì đó, lông mày giãn ra, khóe môi cười nhạt.

- Hừ, chỉ là một con kiến hơi lớn mà thôi. Lục trưởng lão, phát thiệp mời cho các tông môn xung quanh, ba ngày sau tiến đến dự tiệc.

- Tốt.

Lục trưởng lão ứng thanh đứng dậy, hơi chút thì lễ rồi rời đi. Trong phòng, một tên trưởng lão khác lúc này mới mở miệng hỏi dò:

- Trang chủ, hòa long thú can hệ trọng đại, chúng ta nên mạnh tay hơn..

- Lâm trưởng lão, không vội. Đánh rần động cỏ, huy động nhiều người sẽ khiến đám sói đói xung quanh ngửi được mùi máu tươi a.

- Nhưng, có thể lên lụt..

- Ngủ giấc, ngươi nghĩ trong chúng ta không có nội gián ư. Vấn đề bây giờ là phải phong kín sơn trang, ngăn không cho bất luận kẻ nào truyền tin ra ngoài.

...

Quay lại Quân phủ, trở về gian phòng của Quân đại thiếu gia.

Lấy đi nguyên âm của Tiểu Liên, trải qua điên cuồng giao hoan, tu vi của hần vẫn đậm chân tại võ tông tầng sáu, chỉ có một chút tăng trưởng.

Lúc này, hần đang ngồi trên giường, sử dụng điểm y để tu luyện, muốn có đủ cơ sở chắc chắn để chống lại Võ vương.

"Còn chưa đủ, xem ra cần thu nốt mấy tên thuộc hạ để hoàn thành nhiệm vụ.."

Hần vẫn nhớ đến, nhiệm vụ tân thủ kia, cần thu phục tám tên thuộc hạ chỉ số trung thành trên 50 điểm, ban thường còn rất phong phú.

Kiểm tra một chút, mỹ nữ Tử Du, thế mà trung thành đạt đến 60 điểm, xem ra phương pháp hần dạy, cô nàng đã thấy hữu dụng.

Về phần Dương Thiên, đan để trọng sinh, con mẹ nó, làm sao lọt đệt nhảy lên nhảy xuống chỉ có 4 5 điểm thôi đây.

Con hàng này, là muốn phản sao..

Thực tình không biết, Dương Thiên nghe đến tin tức giang hồ đồn thổi, làm ra một cái phán đoán "Quân Đại Soái rất biết tìm chết", nên hấn do dự không thôi.

Nếu không phải thần cấp luyện thể công pháp quá mức hấp dẫn, tràng cảnh gặp mặt quá mức quý dị, hấn sớm đã ôm hàng bỏ chạy.

Cuối cùng, Triệu Vân quân gia, ân, qua một trận chiến, độ trung thành miễn cưỡng nhảy lên 51 điểm đạt chuẩn.

"Mới được hai tên a."

Quân Đại Soái đau khổ vò đầu.

Còn sáu người nữa, biết đi đâu tìm bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Chiêu mộ

"Quân Đại Soái Quân phủ đại thiếu gia chiêu mộ thủ hạ."

Một bức hoành phi to tướng, chữ đỏ nền vàng giăng ngang trước cửa Quân phủ, khiến người qua đường vô cùng chú ý.

Bên dưới, Quân Đại Soái bày một cái bàn, thông dong ngồi đó uống trà nước, một lát trên chóc Tiểu Liên, một lát nghịch ngợm Pikachu, khiến đám đông dân chúng nghị luận nhiệt liệt.

- Quân đại thiếu chiêu mộ thủ hạ, ý gì?
- Là thu phục tùy tùng riêng hấn, chứ không phải Quân phủ chiêu hạ nhân, có thể cũng không hiểu. Ngu ngốc!
- Người mới ngu, ông ngoại bà nội mẫu thân ông hàng xóm người mới ngu, cả họ nhà người đều ngu..
- Con mẹ người, nói gì đó.
- Nghe không rõ sao. Để ta nhắc lại, tông môn ba bảy đời nhà người, đều là một lũ ngu ngốc..
- Hấn dẫn, lão tử hôm nay phải chém chết người.

...

Nửa ngày trời, ngoài đám đông hỗn tạp chém gió nói chuyện, cơ hồ không có người nào đi lên tỏ ý muốn đăng ký.

Dù sao, bây giờ Quân phủ đang gặp tai nạn, chính Quân đại thiếu còn tỏ ý muốn đi Minh Kiếm sơn trang tìm chết.

Bây giờ đến làm hạ nhân của hấn, là ngại sống lâu, nên muốn bồi tiếp hấn một đoạn dưới hoàng tuyền lộ sao.

Sự tình, luôn có chuyển biến.

Một tên thiếu niên trẻ mặc lam y, gương mặt anh tuấn tràn đầy vẻ cơ trí không phù hợp lứa tuổi, tách ra đám người ồn ào đi tới, thâm sâu nhìn về phía Quân Đại Soái.

- Ta Dương Thiên, muốn đầu nhập đại thiếu.

Lời nói vừa dứt, chung quanh người xem đã lại vỡ tổ.

- Cái gì, Dương Thiên? có phải thiên tài mới nổi của Dương gia không?
- Không sai, hấn luyện đan thể hiện ra thiên phú yêu nghiệt, nếu không phải Quân Đại Soái hoành không xuất thế, chính là tồn tại chói mắt nhất Thiên Long thành.
- Kê như vậy, sao lại đi tìm chết đây?

- Ta nghe nói, Dương công tử cũng chơi một màn phế vật nghịch tập giống Quân đại thiếu, có lẽ đồng bệnh tương liên nên mới nương tựa vào nhau a.
- Thiên tài lý lẽ, chúng ta thật khó nắm bắt...

Quân Đại Soái thong dong đứng dậy, hần mỉm cười vỗ vai Dương Thiên, hồn nhiên không để ý ánh mắt băng lãnh của thiếu niên trẻ tuổi trước mặt.

- Vì sao ngươi muốn đầu nhập vào ta?

Hần nhàn nhạt hỏi, trong lúc đó không ngừng nháy nháy mắt.

Đêm qua, hần đã sai A Thất tìm đến Dương gia, cố gắng liên hệ tên này, muốn hần đứng ra bày tỏ, thuận tiện kể một chút cổ sự lung lạc những người khác.

Mặt khác, hần sai A Điền tung ra những tin tức liên quan, để tạo nên tính chân thực.

Dương Thiên biết đây là Quân Đại Soái muốn thử xem hần thể hiện ra lòng trung thành như thế nào, trầm tư suy nghĩ một đêm, rốt cuộc đồng ý đánh cược, cược tính mạng mình theo Quân đại thiếu gia.

Dù sao tồn tại dễ dàng lấy ra thần cấp luyện thể công pháp, còn có luyện đan thuật thần kỳ hơn cả bản thân, nếu bị một cái kiến hôi lục cấp môn phái đánh bại, thật không còn gì để nói.

Cho nên, hần mới diễn một màn này, nói những lời trái với lương tâm.

- Ta nghe nói ngài đã diệt Chu thị dong binh đoàn vì dân trừ hại, bây giờ lại vì hạ nhân dấn thân vào chỗ chết, vô cùng cảm phục tấm lòng nhân nghĩa của đại thiếu, nguyện làm thù hạ dưới tay..

Quân Đại Soái cảm động, ánh mắt chân tình trả lời.

- Hóa ra ngươi đã biết, tốt, bốn soái thu ngươi.

Nghe hai tên thiên tài này ngươi tới ta lui vô cùng tình cảm, một đám võ giả lại thêm lộn xộn.

- Cái gì, Quân Đại Soái thật là người đã diệt dong binh đoàn Chu thị, lúc trước có người nói, ta còn cười khẩy không tin.

- Không sai, tin tức là thật. Hần từng si nhục tên Chu công tử vô lại kia, vì không quen nhìn hần bắt nạt người khác..

- Quân đại thiếu lúc trước ở Lệ Xuân viện, ta còn tận mắt thấy hần trừng trị đám lưu manh nha.

- Hơn nữa, nghe nói người của Lang Bang cũng bị hần giết, nghe nói là để cảnh cáo đám hắc bang này không nên quá mức...

- Đúng đúng, chính là Quách Thông.

Dù loại chiến tích có to có nhỏ của Quân Đại Soái bắt đầu được phô bày ra, trong đó đương nhiên không thiếu của những kẻ mà A Điền tìm người thuê châm lửa thổi gió.

Trải qua một thoáng chốc tìm hiểu, đám đông rốt cuộc biết được, những việc kia đều là thật sự.

Về phần nguyên nhân, ai thêm tra rõ đây.

Các loại ánh mắt sùng bái đột nhiên bắn ra, khiến Quân đại thiếu gia nhàn nhạt hưởng thụ.

Một tên tráng hán, gương mặt chữ điền đột nhiên bước tới, "thụp" một tiếng, quỳ rạp xuống đất bái lạy.

- Tiểu nhân Tề Mặc, cảm tạ đại thiếu vì chết đi huynh đệ báo thù, nguyện làm thù hạ.

Tề Mặc này là người trong một tổ đội nhỏ, thường xuyên dă ngoại lập sát yêu thú. Nhưng tổ đội của hần trong một lần gặp Chu thị dong binh, đã bị cướp giết sạch, hần may mắn không có mặt hiện trường, trốn được một kiếp.

Lại thêm một vị đạo khách tiến tới, chống đao quỳ xuống, âm thanh kiên quyết hữu lực.

- Tại hạ Tạ Tuấn, nguyện theo chân đại thiếu, chết bất vô hối.

Vị đạo khách này, khụ, A Điền không biết tìm đâu được, dùng mấy viên hạ phẩm linh thạch thuê a.

Đám đông im lặng nhìn nhau, dường như bị cảm nhiễm, lại lục tục có từng người từng người bước ra, lần lượt quỳ xuống, tỏ ý muốn đầu nhập.

Có người vì báo ân, có người muốn đánh cược, có kẻ thì lại cảm phục nhân phẩm của Quân đại thiếu.

Nổi bật nhất trong đó, chính là Lưu Đạt, một thiếu niên dong binh kiếm tu, đã xuất hiện qua ở chương 7.

Phụ mẫu hắn khi xưa cũng chết trong tay Chu thị, nên hắn vô cùng biết ơn Quân Đại Soái.

Số lượng sơ qua, thế mà gần đến hai chục người.

Quân Đại Soái đương nhiên không thể thu hết, dựa theo hệ thống, hắn nhìn xem chỉ số trung thành của bọn hắn.

Đa số thấp lẹt tẹt 4 5 điểm, còn lại xấp xỉ 20 30 điểm, số ít miễn cưỡng vượt qua 50.

Hắn âm thầm hài lòng, nở một nụ cười hòa ái, phát tay nói.

- Chư vị, Quân mỗ vô cùng cảm tạ. Tuy nhiên, làm thù hạ ta là một việc rất hung hiểm, ta chỉ tuyển chọn sáu người.

Lời nói vừa dứt, ngón tay hắn không chút do dự điểm đến.

Lưu Đạt, Hoàng Ảnh, Tôn Thất Nhi, Lữ Anh Kiệt, Tề Mặc, Trình Cung.

Sáu người nghe tên, vui mừng đứng dậy, cung kính hành lễ với Quân Đại Soái. Trong lúc đó, âm thanh của hệ thống cũng trực tiếp vang lên.

"Ting, hoàn thành nhiệm vụ tân thủ: thu phục tùy tùng. Ban thưởng 50 điểm yy, thẻ kinh nghiệm x5, tẩy tùy đan x10 tổ thẻ đan x10."

Vô cùng phong phú a.

Quân Đại Soái suýt chút không kìm được kích động, lớn tiếng hô lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Bước vào Võ vương

Quân phủ sau đại chiến với Minh Kiếm son trang, hết thầy trên dưới đột nhiên trở nên trầm mặc.

Sự vui vẻ hưng phấn vì thiếu gia chủ tử biến thành cuồng giả thiên tài, không thay đổi được một sự thật rằng, bọn hắn đã đắc tội hung ác một cái lục phẩm môn phái.

Hơn thế nữa, thiếu gia bọn hắn ra tay hung ác, ưa thích đâm nỏ đầu kẻ địch, còn hung hãn không sợ chết, kẻ cận hắn lòng sẽ không tự chủ sinh ra bất an.

Một đường đi vào biệt viện, Quân Đại Soái phát hiện ánh mắt đám hạ nhân có chút tránh né sợ sệt, một số ít ngưỡng mộ thì chỉ có thể đứng xa mà nhìn.

Hắn cũng không hơi đâu để ý, dẫn đầu sáu tên thủ hạ về phòng, bỗng nhìn thấy dưới đình viện ngoài sân ngồi đó ba người, có vẻ như là đang đợi hắn.

Chính là Quân phụ Lâm mẫu, cùng với vị kia Vương lão gia gia.

- Cha, mẹ, đợi ta?

Quân Đại Soái một mình tiến đến, hành lễ hỏi.

Lâm Uyển Thanh đôi mắt đẹp long lánh nước mắt, lo lắng yêu thương nhìn hắn.

- Quân nhi, mẹ đất ngời trốn đi, không cần phải đến Minh Kiếm son trang gì đó..

Lời còn chưa dứt, Quân Đại Dững đã ngăn lại, ôm lấy bờ vai nương tử, ôn tồn nhẹ giọng.

- Nương tử, trốn không được. Ngời yên tâm, có ta ở đây, Quân nhi không có việc gì.

Nói rồi, hắn nhìn về phía Vương lão, giọng điệu chuyển sang cầu xin:

- Vương gia gia, ta biết ta vô năng. Nhưng ngời xem, Quân nhi thiên phú tuyệt luân, tâm tính thiết huyết, hắn có khả năng thay ta làm chuyện đó. Cầu ngời giúp hắn.

Wương lão thu hồi ánh mắt cao thâm mịt mịt nhìn xem Quân Đại Soái, nhàn nhạt nói ra:

- Đại thiếu, đúng là không tệ. Nhưng Âm vệ, không đến lúc mấu chốt, tuyệt không thể lộ a.
- Mấu chốt, ngươi còn muốn lúc nào. Đã bao nhiêu năm, ngươi còn canh cánh việc đó ư?.
- Hừ, ta cũng là vì Quân gia huyết mạch.
- Quân gia, Quân gia chúng ta chỉ có một mình hấn, ngươi còn lý sự..
- Ý ta đã quyết, không cần nhiều lời.

Vương lão lạnh nhạt nói, quét mắt nhìn một chút, đoạn đứng dậy rời đi.

Tình huống gì đây?

Quân Đại Soái có chút không hiểu, lẽ nào chính mình gia tộc còn ẩn giấu cổ sự, như mấy tình tiết trong những bộ truyện cầu huyết kia.

- Cha, ngươi nói rõ xem.

Quân Đại Dũng đứng dậy lắc đầu, hòa ái nhìn hấn, vỗ vỗ vai.

- Chưa đến lúc. Quân nhi, Minh Kiếm sơn trang, cha sẽ đi cùng ngươi.

Lâm mẫu cũng chan chứa nước mắt đứng dậy, khoác một bên cánh tay nhi tử, lời nói chắc nịch.

- Mẹ cũng vậy.

Quân Đại Soái bị cảm động, trong lòng hấn vô cùng ấm áp, nhưng hấn vẫn thật rất muốn giải thích một câu.

Ta vừa có 5 cái thẻ kinh nghiệm, cần xong không biết lên đến tầng thứ nào, nhưng ngược một hai tên Võ vương hoàn toàn không phải vấn đề, các ngươi đừng có làm như ta đi chết chắc như vậy a.

- Để ta đi thuyết phục Vương gia gia lần nữa.

Quân Đại Dũng cắn răng nói, đoạn cất bước đuổi theo, để lại một đạo bóng lưng tràn đầy bất lực.

...

Bên trong thư phòng.

Quân Đại Soái thong dong ngồi uống trà, nhìn xem sáu tên thuộc hạ mới trước mặt, mỉm cười nói.

- Không cần nặng nề như vậy, rồi các ngươi sẽ biết, quyết định hôm nay của các ngươi là chính xác cỡ nào.

Hấn an ủi một câu, đoạn gọi A Điền A Thất và Triệu Văn vào.

- Tốt, bây giờ làm quen với nhau một chút đi, ta còn có việc.

A Thất nhanh nhẩu bước tới, giơ cánh tay màu đồng thau thon dài ra, khoe môi nhếch lên.

- Chào các đồng chí, ta là A Thất.

...

Đuổi hết mấy tên thủ hạ ra ngoài, Quân Đại Soái gia dặn Tiểu Liên ngăn ở trước cửa, hấn ý thức thì tiến vào hệ thống.

"Điểm yy trước không vội sử dụng, dùng thẻ kinh nghiệm đi."

Một lần ban thưởng năm tám, chiếu theo tốc độ buff cấp những lần trước, hấn phải đột phá đến võ tôn a.

Quân đại thiếu gia mơ mộng nghĩ thầm, nước bọt nhỏ giọt.

Sự thật, thường không như là mơ.

Năm lần sử dụng thẻ kinh nghiệm trôi qua, Quân Đại Soái có chút ngơ ngẩn nhìn lại.

Hấn dụi dụi mắt, lại nhìn một lần.

Võ vương tầng hai.

Không sai, từ võ tông tầng sáu lên võ vương tầng hai a.

"Con mẹ nó, hệ thống, mày ra đây."

"Ký chủ bình tĩnh, bình tĩnh. Thẻ kinh nghiệm tăng trưởng, hoàn toàn dựa vào vận khí, hơn nữa tu vi càng cao, thăng cấp càng khó a."

"Nhưng mà năm tám liền, làm sao chỉ có chút ít như vậy?"

"Không phải ta đã nói, hết thầy là vận khí sao."

Hệ thống bức tức đáp lại, con hàng này quả thực không biết đủ a.

Một lần thăng liền bốn năm cấp, yêu nghiệt như vậy, vô lý như vậy, thế mà hắn còn đòi hỏi.

"Mày nói vận khí, là sao?"

"Là điểm kinh nghiệm hoàn toàn ngẫu nhiên, có cao có thấp.."

"Chứ không phải mày nói tao vận khí cứt chó ư??"

"..."

Ký chủ, thật mẹ nó quá mức suy diễn.

Hệ thống thức thời im lặng.

Quân Đại Soái không tiếp tục đậu đen rau muống nữa, hắn chỉ là hi vọng quá nhiều, nên có chút thất vọng nhỏ mà thôi.

Một tia ý niệm khẽ động, hắn đã xuất hiện ở giao diện cửa hàng.

"Xem nào, còn có hơn 70 điểm yy, nên mua cái gì bây giờ?"

Bạn đang đọc truyện *Tung Hoành Đại Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.